PATRICIA CORNWELL

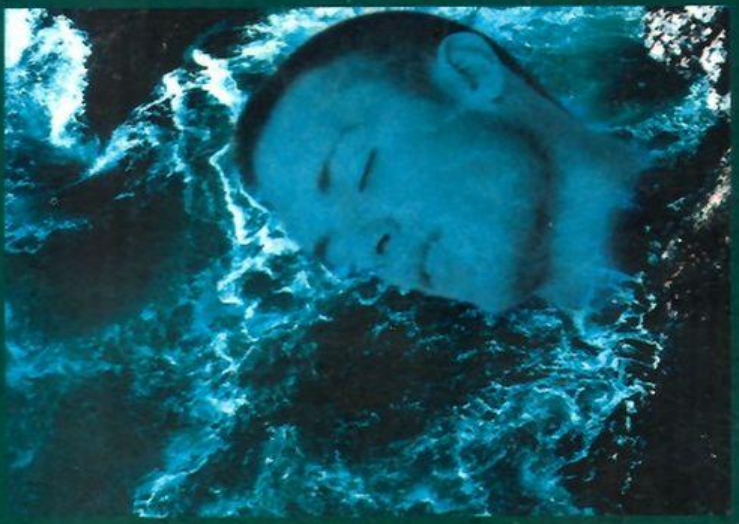

HALÁLOS BŰNÖK

EURÓPA

PATRICIA CORNWELL
HALÁLOS BŰNÖK

Fordította
Szentgyörgyi József

PATRICIA
CORNWELL

HALÁLOS
BŰNÖK

Európa Könyvkiadó
Budapest, 1998

Patricia Cornwell: Cause of Death
Little, Brown and Company
Copyright © 1996 by Patricia Daniels Cornwell

Hungarian translation
© Szentgyörgyi József, 1998

A szerzőtől az
EURÓPA KÖNYVKIADÓNÁL
eddig megjelent:
ELŐRE MEGFONTOLT SZÁNDÉKKAL
A HALÁL OKA: ISMERETLEN
KÜLÖNÖS KEGYETLENSÉGGEL

Ő pedig harmadszor is monda nékik:
Mert mi gonoszt tett ez?
Semmi halálra való bűnt nem találtam
ő benne.

Lukács 23,22

1

Virginiában a polgárháború óta nem haltak meg ennyien egyetlen esztendő alatt. Az év utolsó napjára virradt. Begyújtottam a kandallóba, és leültem a sötét ablakkal szemben, ahonnan napfölkelte után a tengert lehetett látni. Pongyolásan olvasgattam az állólámpa alatt, és az intézet éves statisztikáját nézegettem: autóbaleset, önakasztás, agyonverés, agyonlövés, késelés. Tíz perccel hat előtt gorombán rám zördült a telefon.

- A fene…! - dünnyögtem, mert már kezdtem unni, hogy felkapkodjam Mant telefonját. - Megyek már, jól van.

Philip Mant doktor viharvert kis háza a kopár virginiai tengerparton áll egy Sandbridge nevű partszakaszon, félúton az Egyesült Államok Haditengerészetének Kétéltű-támaszpontja és a Back Bay-i Nemzeti Vadvédelmi Park között. Mant a tidewateri körzet igazságügyi orvos szakértőjeként a beosztottam volt, s az anyja egy hete, szenteste meghalt. Az, hogy most családi ügyei rendezésére hazautazott Londonba, normális körülmények között nem okozott volna gondot a virginiai orvos szakértői szolgálatnak, a helyettese azonban már korábban elment szülési szabadságra, beosztott kollégája pedig nemrég kilépett.

- Mant-lakás - szóltam a kagylóba. Odakint az ablak előtt szél cibálta a sötét fenyőket.

- Young vagyok a chesapeake-i rendőrségtől. - Olyan volt a hang, mint a Délen született és nevelkedett fehér férfiaké. - Mant doktort keresem.

- Mant doktor elutazott - feleltem. - Miben állhatok rendelkezésére?

- Ön a felesége?

- Én dr. Kay Scarpetta vagyok, az állam vezető orvos szakértője. Én helyettesítem Mant doktort.
A telefonáló csak egy lélegzetvételnyi szünet után folytatta. - Bejelentettek nálunk egy halálesetet. Egy ismeretlen telefonáló.
- És hol történt ez az állítólagos haláleset? - kérdeztem, és ölembe vettem a jegyzetfüzetemet.
- A bejelentő szerint a hajótemetőben.
- Tessék? - kaptam föl a fejem.
Elismételte.
- És kiről van szó? - kérdeztem. - Csak nem egy tengerészgyalogosról? - Nem értettem a dolgot, mivel úgy tudtam, hogy a régi hajógyárban horgonyzó hajók körül csak ők búvárkodhatnak.
- Nem tudjuk, kiről van szó. Lehet, hogy polgárháborús tárgyakat keresett valaki.
- Sötétben?
- Nézze, doktornő… Oda engedély nélkül tilos behatolni, de ez nem tartja vissza a kíváncsiskodókat. Mindig sötétedés után csusszannak be a csónakjaikkal.
- És az ismeretlen telefonáló valami ilyesmire célzott?
- Nagyon úgy hangzott.
- Hm. Érdekes.
- Szerintem is.
- A holttest tehát még nem került elő - folytattam. Nem értettem, miért hív fel ez a rendőr hajnalban egy orvos szakértőt, mikor még azt sem tudják, hogy valóban meghalt-e valaki, vagy akár csak eltűnt-e.
- Már keresgélünk a helyszínen, és a flotta is odaküld néhány búvárt, úgyhogy ott leszünk, ha esetleg fölveti a víz. Tulajdonképpen csak azért szóltam, hogy ne érje meglepetésként. Mant doktornak pedig adja át részvétemet, ha megkérhetem.
- A részvétét? - Ezt sem értettem, mert ha tudja, mi történt Manttal, akkor miért telefonál neki ide?

- Hallottam, hogy meghalt az anyja.
Tollat tartó kezem megállt a papír fölött. - Volna szíves megadni a teljes nevét, és hogy hol érhetem el?
- S. T Young. - Megadta a telefonszámát, azután letettük.
Csak néztem a pislákoló tüzet. Nyugtalanság és magányérzet kerülgetett. Felálltam, vetettem néhány hasábot a tűzre. A saját házamba vágytam, haza Richmondba. Ott most gyertyák égnének az ablakokban, és a fenyőmön régi karácsonyi díszek csillognának. Mozartra és Händelre vágytam, nem a metsző szél süvöltözésére, és bántam már, hogy elfogadtam Mant előzékeny ajánlatát, hogy inkább nála lakjam, ne szállodában. Tovább javítgattam a statisztika korrektúráját, de nem ott jártak a gondolataim. A lomha Elizabeth-folyó jutott eszembe, amelynek vize ilyenkor télen maximum tizenöt fokos lehet, az átláthatósága pedig legjobb esetben negyven-ötven centiméter.
Igen: telente is előfordul, hogy búvárok merészkednek a Chesapeake-öböl vizébe osztrigáért, és az is előfordul, hogy a parttól ötven kilométernyire merülnek az Atlanti-óceán felszíne alá egy elsüllyedt anyahajó, egy német tengeralattjáró vagy valamilyen más csoda kedvéért, de hogy az Elizabeth-folyóban, ahol a hadiflotta kiszolgált hajói horgonyoznak, mi lehet ennyire csábító, föl nem foghattam - az időjárásról nem is beszélve. El nem tudtam képzelni, hogy valaki télvíz idején egymaga, sötétedés után tárgyakat vagy bármi mást keresgéljen ott. Valamilyen ostoba viccre gyanakodtam.
Felálltam a fotelből, és átmentem a hálószobába, ahol holmijaim úgy terjedtek szét a szűk, hideg helyiségben, mint egy rákos daganat. Gyorsan levetkőztem, és sietősen lezuhanyoztam: már az első itt töltött napon rájöttem, hogy a vízmelegítőnek vannak bizonyos korlátai. Nem szerettem Mant doktor huzatos kis házát, nem szerettem se borostyánszín, görcsös fenyőlambériáját, se sötétbarnára mázolt padlóját, amelyen minden porszem meglátszott. Brit származású helyettesem süvöltő, viharos szelektől ostromoltan élt. Minimálisan

bebútorozott otthona állandóan hideg volt, nyögött, recsegett - olyannyira, hogy álmomból felriadva előfordult, hogy a revolveremért nyúltam.
Fürdőköpenyben, vizes hajam köré egy törülközőt tekerve körülnéztem a vendégszobában és a fürdőben, hogy minden rendben van-e. Délre vártam Lucyt, az unokahúgomat. A konyhában is szemlét tartottam - az enyémhez képest szánalmas látványt nyújtott. Úgy találtam, semmiről sem feledkeztem meg, mikor tegnap beautóztam Virginia Beachbe bevásárolni. Mindazonáltal örültem volna, ha találok fokhagymaprést, robotgépet, tésztakészítőt és mikrohullámú sütőt. Komoly kétségek merültek föl bennem, hogy Mant szokott-e itt főzni, vagy hogy egyáltalán beteszi-e ide a lábát. Szerencsére vittem magammal evőeszközöket és edényeket: jó késekkel, fazekakkal s lábosokkal gyakorlatilag bármit el tudok készíteni.
Olvasgattam még egy kicsit, aztán elbóbiskoltam a gégecsöves lámpa fénye mellett. Megint a telefon riasztott fel. Felkaptam a kagylót, hunyorogtam a szemembe tűző naptól.
- C.T Roche nyomozó vagyok a chesapeake-iektől. - Ezt a férfihangot sem ismertem. - Úgy tudom, ön helyettesíti Mant doktort, és nagyon sürgősen szükségünk volna egy szakvéleményre. Úgy néz ki, hogy valami búvárbaleset történt a hajótemetőben, és oda kell mennünk a halottért.
- Ha helyes a feltételezésem, akkor ez az az eset, ami miatt hajnalban már felhívott egy kollégája.
Hosszú szünet következett, majd egy erősen védekezőnek hangzó kijelentés: - Tudomásom szerint én értesítem először.
- Ma reggel negyed hatkor felhívott egy Young nevű rendőr. - Magam elé húztam a jegyzettömbömet. - S mint Samuel, T mint Tom. Young.
Újabb szünet, majd ugyanaz a hangsúly. - Fogalmam sincs, kiről beszél. Nálunk nincs ilyen nevű ember.

Izgatottság bizsergett végig rajtam, miközben jegyzeteltem. Tizenhárom perccel múlt kilenc. Nem értettem a dolgot. Ha az első telefonáló nem rendőr, akkor kicsoda? Miért hívott? És honnan ismeri Mantot?
- Mikor találták a holttestet? - kérdeztem.
- Hat körül egy hajógyári telepőr az egyik hajó mögött észrevett egy csónakot, amiből hosszú cső futott a vízbe, úgyhogy gondolta, búvár lehet a másik végén. Aztán mikor egy óra múlva a cső még mindig nem mozdult, beszólt nekünk. Lement egy másik búvár, és talált egy halottat.
- Lehet tudni, ki az?
- A csónakban találtunk egy levéltárcát. A jogosítvány szerint az illető egy Theodore Andrew Eddings nevű fehér férfi.
- A riporter? - kérdeztem hitetlenkedve. - Az a Ted Eddings?
- Harminckét éves, barna hajú, kék szemű. A jogsi szerint Richmondban lakik, a West Grace Streeten.
Az a Ted Eddings, akit ismertem, az Associated Press elismert nyomozó riportere volt. Alig múlt el úgy hét, hogy ne hívott volna fel valamiért. Egyelőre alig tudtam gondolkodni.
- Találtunk a csónakban egy kilenc milliméteres pisztolyt is - folytatta Roche.
Mire sikerült megszólalnom, teljes határozottsággal beszéltem. - Míg meg nem erősítik a személyazonosságát, semmiképpen sem szabad kiadni a hírt se a sajtónak, se másnak.
- Már mindenkinek szóltam, efelől nyugodt lehet.
- Akkor jó. Van valakinek valamiféle sejtése, hogy mit keresett ez az illető a hajótemető területén? - kérdeztem.
- Lehet, hogy polgárháborús holmik után kutatott.
- Ezt mire alapozza?
- Sokan keresgélnek errefelé a folyóban ágyúgolyókat meg ilyesmiket - válaszolta Roche. - A lényeg, hogy akkor mi most kimegyünk érte és fölhúzzuk, hogy ne ázzon tovább odalent.

- Ne nyúljanak hozzá. Az, hogy egy kicsivel tovább van a vízben, nem számít.
- Miért, mit akar csinálni vele? - Roche hangja megint védekezőleg csengett.
- Az csak a helyszínen derülhet ki.
- Nem hiszem, hogy ezért ide kellene fáradnia…
- Nézze, Roche! - szakítottam félbe. - Hogy nekem ki kell-e mennem egy helyszínre, azt nem maga dönti el, mint ahogy azt sem, hogy ott mit csináljak.
- Igen, csak nekem most szólnom kell az ottaniaknak, hogy állítsák le magukat. És délutánra havazás várható. Senki sem ácsorog szívesen odakint a mólón.
- A virginiai törvény szerint a holttestek az én hatáskörömbe tartoznak. Nem a rendőrség, nem a tűzoltóság, nem a mentők és nem a temetkezési vállalatok döntik el, hogy mi történjék velük. Amíg én nem adok rá engedélyt, senki sem nyúlhat hozzá. - Olyan hangon beszéltem, hogy érezze: ennél keményebb is tudok lenni.
- Én csak annyit mondtam, hogy se a búvárok, se a hajógyáriak nem lesznek boldogok, ha szólok nekik, hogy várjanak. A flotta már így is rám feküdt, hogy tisztuljunk onnét, mielőtt a sajtó megszagol valamit.
- A flottának ehhez semmi köze.
- Ezt majd maga mondja meg nekik. Azok ott az ő hajóik.
- Legyen nyugodt, boldogan közlöm velük. Maga pedig csak továbbítsa az ottaniaknak, amit mondtam. - Letettem.
Úgy tippeltem, jó néhány óráig nem térek vissza a házikóba, ezért kiragasztottam egy cédulát az ajtóra, virágnyelven tudatva Lucyval, hogyan juthat be, ha nem vagyok otthon. Olyan helyre rejtettem a kulcsot, ahol csak ő találhatta meg, aztán fogtam az orvosi táskámat meg a búvárfelszerelésemet, és berámoltam fekete Mercedesem csomagtartójába. Negyed tízre három-négy fokra emelkedett a

hőmérséklet. Többször is próbáltam elérni Pete Marino kapitányt Richmondban, de sikertelenül.
- Na végre - dünnyögtem, mikor néhány perc múlva megszólalt a kocsitelefon. Felkaptam. - Scarpetta.
- Hahó.
- Csak nem volt bekapcsolva a csipogója? Meg vagyok döbbenve - mondtam.
- Ha meg van döbbenve, akkor mi a fenének hívogatta? - Hangjából ítélve Marino örült, hogy jelentkeztem. - Mi van?
- Arról a riporterről van szó, akit maga annyira utál. - Vigyáztam, hogy ne mondjak nevet, mert nem védett vonalon beszéltünk.
- Sokat utálok. Ez melyik?
- Az, aki az AP-nél dolgozik, és gyakran benéz hozzám az intézetbe.
Marino gondolkodott egy kicsit. - Na és mi van vele? Összebalhéztak?
- Nem egészen. Úton vagyok az Elizabeth-folyó felé. Az előbb hívtak a chesapeake-iek.
- Na ne.
- De.
- Atyavilág - mondta Marino.
- Csak egy jogosítvány került elő, úgyhogy egyelőre nem biztos. Odamegyek és megnézem, mielőtt felhozzák.
- Állítsa már le magát egy percre! - mondta Marino. - Mi a fészkes fenének kell magának ilyesmiket csinálnia? Nem tudja ezt más elintézni?
- Látnom kell, mielőtt felhozzák - ismételtem.
Marino dühöngött, ezt némaságából is kiéreztem. Mindig atyáskodott fölöttem.
- Csak gondoltam, hogy esetleg elugorhatna a richmondi lakására - mondtam.
- Naná, hogy elugrok.
- Nem tudom, mit fogunk találni.

- Akkor is jobb volna, ha inkább valaki más nézné meg először.
Chesapeake-ben lekanyarodtam az elizabeth-i lehajtónál, aztán balra ráfordultam a High Streetre; templomok, használtautó-telepek és lakókocsik mellett gurultam el. A szögesdróttal koronázott rozsdás drótkerítéssel körülvett, tágas, nyomasztó sólyatér a városi börtön, a rendőrség és a haditengerészet laktanyái után következett. A fémdarabokkal teleszórt, elgazosult terület közepén egy villanytelep állt, amely szemét és szén elégetésével látta el energiával a lehangoló, gyászos feladatokat végző gépeket. Ma azonban nem füstölögtek a kémények, az iparvágányokon nem közlekedtek szerelvények, mozdulatlanul álltak a szárazdokk darui - elvégre szilveszter napja volt.
Lassan hajtottam a sivár, sárgásbarna salakblokk főépület felé, amely mögött hosszú, kőből rakott mólók húzódtak. Az égen szél hajtotta felhők gomolyogtak. A kapunál egy fiatal, civil ruhás, védősisakos férfi lépett ki az őrbódéból.
- Ez zárt terület - mondta. Arcán semmiféle érzelem nem látszott.
- Dr. Kay Scarpetta vagyok, a vezető igazságügyi orvos szakértő - mondtam, és megmutattam neki a réz jelvényt, amely feljogosított arra, hogy a Virginiai Nemzetközösség területén minden váratlan és megmagyarázatlan halálesetet kivizsgáljak.
Az őr közelebb hajolt, tüzetesen szemügyre vette. Többször is az arcomba nézett, és alaposan megnézte a kocsimat.
- Ha maga a halottkém - kérdezte -, akkor hogyhogy nem hullaszállítóval jött?
Nem először hallottam ezt, türelmesen feleltem.
- Halottszállítóval a temetkezési vállalkozók járnak. Én nem temetkezési vállalkozó vagyok, hanem orvos szakértő.
- Kéne valami igazolvány is.
Odaadtam a jogosítványomat. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy ha beenged, azzal korántsem szűnik meg az akadékoskodás. Hátralépett, és szájához emelte adóvevőjét.

- Tizenegyes egység a kettesnek. - Hátat fordított, mintha titkokat közölne.
- Kettes - reccsent a válasz.
- Valami Scaylatta doktornő van itt. - Az átlagosnál is rosszabbul ejtette ki a nevemet.
- Tízes-négyes. Várjuk.
Az őr felém fordult. - Egyenesen előre, míg nem talál jobboldalt egy parkolót - mutatta. - Ott szálljon ki, és menjen a kettes mólóhoz. Green kapitány már várja. Őt keresse.
- És Roche nyomozót hol találom? - kérdeztem.
- Green kapitányt keresse - ismételte.
Föltekertem az ablakot. Kinyílt a kapu, amelyen táblák figyelmeztettek, hogy ipari területre lépek, ahol festékszóródástól kell tartanom, a biztonsági felszerelések viselése kötelező, és a parkolással magamra vállalok minden kockázatot. A távolban riasztó, fáradtszürke teher- és tartályhajók, aknaszedők, fregattok és szárnyashajók lebegtek a vízen. A második mólón mentő- és rendőrautók mellett egy kisebb csoport toporgott.
Az utasításnak megfelelően kiszálltam a kocsiból, és élénk léptekkel elindultam feléjük. Jól megbámultak. Az orvosi táskámat és a búvárfelszerelésemet a csomagtartóban hagytam, semmi sem volt a kezemben. Egy negyven körüli nő, kincstári zöld Schoffel-kabátban, szövetnadrágban, magas szárú cipőben. Abban a pillanatban, amint a mólóra tettem a lábam, egy jó megjelenésű, őszes hajú, mosolytalan, egyenruhás férfi állta utamat, mintha tilos területre tévedtem volna.
- Miben állhatok rendelkezésére? - kérdezte olyan hangsúllyal, mintha kerek perec megtiltaná, hogy továbbmenjek. A szél meg-megemelintette a haját, és kipirosította az arcát.
Vele is közöltem, ki vagyok.
- Az más - mondta, de nem úgy hangzott, mintha komolyan gondolná. - Green kapitány vagyok a Haditengerészeti Nyomozó Szolgálattól.

Nincs időnk beszélgetni. - Elfordult, és egy férfira nézve folytatta. - Ki kellene venni azokat a katódhuzalokat, és…
- Bocsánat - vágtam közbe. - Ha jól értettem, azt mondta, hogy a HNySZ-től jött. Tudomásom szerint ez a hajógyár nem a haditengerészeté. Ha a haditengerészeté volna, akkor most nekem nem kellene itt lennem, mert akkor ez a haditengerészet ügye lenne.
- Hölgyem… - nézett rám Green, mint akit már fáraszt a saját türelme. - Ez a hajógyár egy civilé, aki szerződéses viszonyban van a haditengerészettel. Következésképp ez itt nem a haditengerészet felségterülete. Ezzel szemben nyilvánvalóan érint minket az ügy, mert minden jel szerint valaki engedély nélkül búvártevékenységet folytatott a hajóink körül.
- Van valami elképzelése, hogy miért tesz ilyet valaki? - Körülnéztem.
- Sokan vadásznak errefelé régi ágyúgolyókra, hajóharangokra és hasonlókra.
Egy *El Paso* nevű teherhajó és egy tengeralattjáró, az *Exploiter* között álltunk; fénytelenül, mereven feküdtek a folyón. A víznek olyan színe volt, mint a tejeskávénak. Rádöbbentem, hogy az átláthatósága minden valószínűség szerint még annál is rosszabb, mint amire számítottam. A tengeralattjáró közelében volt egy búvárstég, de nem láttam se az áldozatot, se mentőcsapatot és a rendőrséget, amelynek elméletileg foglalkoznia kellett volna az esettel. Megkérdeztem Greent, mi ennek az oka. A tenger felől fújó szél megdermesztette az arcomat. Green válasz helyett megint csak hátat fordított.
- Nézze, én nem ácsoroghatok itt egész nap Stuartra várva - mondta egy férfinak, aki kezeslábasára egy pecsétes sídzsekit kanyarított.
- Bót iderángathatjuk, kapitány úr - hangzott a felelet.
- Azt már nem, José. - Green láthatólag jól ismerte ezt a hajógyári embert. - Nincs értelme idehívni.
- A rosseb essen bele - dörmögte egy kusza szakállú férfi. - Mindannyian tudjuk, hogy dél előtt nem fog kijózanodni.

- Bagoly mondja verébnek, hogy nagy fejű - felelte Green, mire mindannyian fölnevettek.
A szakállas férfi arca olyan volt, mint a nyers fasírt. Miközben durva kezéből tölcsért formálva rágyújtott, óvatosan megnézett magának.
- Tegnap óta egy kortyot sem ittam. Még vizet sem - morogta. A kollégái ezen is nevettek. - Vág ez a rohadt szél, mint a borotva. - Fázósan karba fonta a kezét. - Vastagabb kabátot kellett volna vennem.
- Az hogy fázhat odalent. - Ezúttal egy harmadik munkás szólalt meg; vacogott. Nyilvánvaló volt, hogy a halott búvárról beszél.
- Ő már nem érzi.
Egyre jobban forrt bennem a düh. - Tudom, hogy szeretné mielőbb elkezdeni - mondtam Greennek. - Én is szeretném, de nem látok itt se mentőalakulatot, se rendőrt. Nem látom a csónakot, és nem tudom, hogy a folyónak melyik részén van a halott.
Hat szempárt éreztem magamon. Én is végignéztem a cserzett arcokon: beillettek volna egy mai öltözékekbe bújtatott kalózcsapatnak. Nem bocsátottak be titkos klubjukba. Pályám első évei jutottak eszembe, mikor a nyerseség és az ilyen fajta kirekesztettség még könnyeket csalt a szemembe.
Green végül válaszolt. - A rendőrök odabent telefonálnak a főépületben. Az az, amelyik előtt az a nagy horgony fekszik. Szerintem a búvárok is bementek melegedni. A mentőalakulat a túlparti kikötőben várja magát. Talán érdekli, hogy ez az a kikötő, ahol a rendőrség néhány perce talált egy teherautót meg egy utánfutót, és szerintük mindkettő az áldozaté. Szíveskedjék velem jönni. - Elindult. - Megmutatom azt a helyet, amelyik érdekli magát. Úgy hallottam, le akar merülni a búvárokkal.
- Jól hallotta. - Mentem mellette a mólón.
- Elképzelni sem tudom, mire számít, mit fog ott látni.
- Én már rég megtanultam, Green kapitány, hogy ne találgassak előre.
Az öreg, megfáradt hajók mellett lépdelve észrevettem, hogy sok vékony huzal vezet a vízbe. - Ezek mik? - kérdeztem.

- Katódprotektorok. Elektromos töltés révén csökkentik a korróziót.
- Remélem, kikapcsolták őket.
- Már elindult egy elektrotechnikus. Kikapcsolja az egész mólóét.
- Ezek szerint az a búvár belefuthatott egy ilyenbe. Nem hiszem, hogy sötétben könnyű volna észrevenni ezeket a drótokat.
- Az nem számít. Egészen alacsony feszültséggel működnek. - Green úgy mondta, mintha ez köztudott volna. - Nem ezektől halt meg. Ezt a lehetőséget máris kihúzhatja.
Megálltunk a móló végén, a félig vízbe merült tengeralattjáró tatjánál. Alig hat-hét méterre tőle horgonyzott a szögletes orrú, lapos fenekű, zöld búvárcsónak. Kompresszorából egy hosszú, fekete cső ágazott ki. A csónak feneke szerszámokkal, búvárfelszerelésekkel és más tárgyakkal volt tele, amelyek összevisszasága olyan benyomást keltett, mintha valaki semmivel sem törődve kotorászott volna köztük. Az elfojtott dühtől összeszorult a mellem.
- Szerintem egyszerűen megfulladt - mondta Green. - Azok a búvárbalesetek, amelyeket eddig láttam, csaknem mind fulladásosak voltak - mondta Green. - Ilyen sekély vízbe is bele lehet fulladni. Ez is ilyen lesz.
Nem reagáltam orvosi szakvéleményére. - Elég szokatlan a felszerelése. Odanézett az alig-alig ringó csónakra. - Ez a kompresszor? Hát igen, ritkaság errefelé.
- Járt, mikor megtalálták a csónakot?
- Ki volt fogyva a benzinje.
- Mit tud mondani róla? Házilag barkácsolt szerkezet?
- Gyári - felelte Green. - Öt lóerős, robbanómotoros kompresszor. A felszíni levegőt egy alacsony nyomású csövön szívja be, ez van rácsatlakoztatva egy második fázisú szabályzóra. Négy-öt órát maradhatott volna lent. Amíg a benzinje kitart. - Továbbra sem nézett rám.

- Négy-öt óráig? Minek? Ha homárt vagy kagylót gyűjtött volna, érteném.
Hallgatott.
- Mi van odalent? - kérdeztem. - Csak azt ne mondja, hogy a polgárháborús időkből származó tárgyak. Mindketten tudjuk, hogy itt olyanok nincsenek.
- Az az igazság, hogy nincs itt a világon semmi.
- Ő úgy gondolta, van.
- Ez az ő pechje. Tévedett. Nézze, milyen felhők jönnek. Mindjárt esőt kapunk. - Fölhajtotta a kabátgallérját. - Feltételezem, hogy van merülési engedélye.
- Sok éve.
- Látnom kell a búvárigazolványát.
Néztem a tengeralattjáró mellett ringó csónakot, és arra gondoltam, vajon mennyire tesznek még majd keresztbe nekem ezek az emberek.
- Ha merülni akar, akkor annak itt kell lennie - folytatta Green. - Azt hittem, ezt tudja.
- Azt is tudtam, hogy ez a hajógyár nem a haditengerészeté.
- Ismerem az ide vonatkozó szabályokat. Nem számít, kinek a kezelésében van. - Rám meresztette a szemét.
- Értem. - Álltam a tekintetét. - Gondolom, ahhoz is engedélyt kell kérnem, ha a kocsimmal ide akarok állni a mólóra, hogy ne egy kilométerről kelljen idecipelnem a felszerelésemet.
– A mólón történő parkoláshoz engedély kell.
– Márpedig egyik sincs nálam. Nincs itt se a búvárigazolványom, se a merülési naplóm. Nincs nálam az engedély, amelyik feljogosít, hogy Virginiában, Marylandben és Floridában orvosi gyakorlatot folytassak.
Nagyon csöndesen és higgadtan beszéltem, és mivel látta rajtam, hogy nem tud kihozni a sodromból, még elszántabbá vált. Éreztem a gyűlöletét.

- Utoljára kérem, hogy ne akadályozzon a munkám végzésében - folytattam. - Nem természetes halálról van szó, és ez az én hatáskörömbe tartozik. Ha továbbra sem hajlandó az együttműködésre, örömmel felhívom az állami rendőrséget, a rendőrbírót vagy az FBI-t. Választhat. Húsz percen belül itt lesz tőlük valaki. Itt a mobilom a táskámban.
- Ha merülni akar - vonta meg a vállát -, hát csak rajta. De akkor is alá kell írnia egy papírt, miszerint minden felelősséget magára vállal, és bármi történik is, a hajógyár azért nem felelős. Egyébként erősen kétlem, hogy tartanának itt ilyen formanyomtatványt.
- Értem. Szóval most írjak alá egy űrlapot, ami nincs.
- Ahogy mondja.
- Rendben van - feleltem. - Akkor egyszerűen írok egy ilyet magának.
- Ehhez ügyvéd kellene, és ma ünnepnap van.
- Én ügyvéd vagyok, és ünnepnapokon is dolgozom.
Green állán csomókba ugrottak az izmok. Tudtam, e pillanattól, miután kiderült, hogy tudok prezentálni ilyen papírt, nem érdekli a dolog. Elindultunk visszafelé. Mintha egy kockakő ült volna a gyomrom helyén. Féltem. Semmi kedvet nem éreztem ehhez a merüléshez, és nem tetszettek ezek az emberek, akikkel eddig találkoztam itt. Természetesen máskor is megesett, hogy belegabalyodtam a bürokrácia szögesdrót akadályaiba, olyan eseteknél, amelyek valamelyik állami szervet vagy nagyvállalatot is érintették. Ez azonban most más volt.
- Áruljon el nekem valamit - szólalt meg kelletlenül Green. - Az orvos szakértők mindig személyesen rohangálnak a hullák után?
- Ritkán.
-Akkor magyarázza meg nekem, hogy ebben az esetben mi szükség van rá.
- A haláleset helyszíne a holttest elszállításakor megváltozik. A körülmények eléggé szokatlanok, hogy vessek rájuk egy pillantást, amíg még tehetem. Mindezen túlmenően a hatáskörömbe tartozó

tidewateri körzetben átmenetileg én látom el az igazságügyi orvos szakértői feladatokat, ezért történetesen itt tartózkodtam, mikor a hívás befutott.
Hallgatott egy sort, aztán megint próbált rúgni rajtam egyet. - Sajnálattal hallottam, mi történt Mant doktor anyjával. Mikor áll újra munkába a doktor úr?
Felidéztem magamban a reggeli telefonhívást, és a magát Youngnak nevező férfi erősen délies akcentusát. Green kiejtése nem olyannak hangzott. Én sem ott nevelkedtem, ez azonban nem jelenti, hogy ne tudnám imitálni az ottaniak elnyújtott hanghordozását.
- Nem tudom pontosan, mikor jön haza - feleltem óvatosan. - Maga honnan ismeri?
- Tetszik, nem tetszik, az esetek időnként átfedik egymást.
Nem voltam biztos benne, hogy mire céloz.
- Mant doktor tudja, hogy nem érdemes olyan ügyekbe ütni az orrát, amelyek nem tartoznak rá - folytatta Green. - Ilyen emberekkel szeretek dolgozni.
- Miféle ügyekről beszél, Green kapitány?
- Ha például a haditengerészet ügyéről van szó. Sokféle módon bele tudnak avatkozni emberek. Minden egyes ilyen eset gondot okoz, és időnként negatív hatásuk is lehet. Itt van például ez a búvár. Olyan helyen keresgélt, ahol nem lett volna szabad. Ez lett a vége.
Megálltam, és hitetlenkedve néztem rá. - Lehet, hogy csak képzelődöm, de úgy érzem, maga fenyeget.
- Hozza a felszerelését. Közelebb állhat a kocsival, ott a kerítésnél leparkolhat. - Ez volt a válasz. Otthagyott.

2

Jóval azután, hogy Green eltűnt az épületben, amely előtt a nagy horgony rozsdásodott, a mólón ültem, és hőszigetelő búvárruhám fölvételével küszködtem. Nem messze tőlem a mentőegység néhány tagja egy lapos fenekű csónak előkészítésével bíbelődött. Kíváncsi hajógyári munkások csámborogtak a közelünkben, a búvárstégen két királykék neoprénbe bújt férfi a víz alatti telefonját próbálgatta, majd aprólékos gonddal átvizsgálta a búvárfölszereléseket, köztük az enyémeket is.

Figyeltem az egymással beszélgető búvárokat, de egy szavukat sem értettem; kicsavarták a csöveket, és súlyokkal nehezített öveket csatoltak magukra. Időnként oda-odapillantottak rám, mindazonáltal meglepett, mikor az egyik fölmászott a létrán, amely a mólónak ahhoz a részéhez vezetett föl, ahol ültem. Odajött hozzám, és leült mellém a hideg kőre.

- Szabad ez a hely? - Jóképű fekete fiatalember volt, az alakja, mint egy atlétáé.

- Sokan szeremének ideülni, de nem tudom, hol vannak. - Még mindig küzdöttem a búváröltözékkel. - Jaj… Utálom ezeket a vackokat.

- Csak úgy, mintha egy autóbelsőbe bújna bele.

- Remek ötlet.

- Szeretnék beszélni magával a víz alatti kommunikációs készülékről. Használt már ilyet?

Felpillantottam komoly arcára, és megkérdeztem: - Maga is az osztaghoz tartozik?

- Nem, én csak mezei tengerész vagyok. Nem tudom, maga hogy van vele, de én nem így terveztem a szilveszteremet. Sejtelmem sincs, miért akar bárki is lemerülni ebbe a folyóba, hacsak nem arról ábrándozik, hogy szeretne egyszer vak ebihal lenni egy iszaptócsában. Vagy netán vérszegény, és azt hiszi, hogy a rozsda segít ezen?
- Ami rozsda itt van, attól csak tetanuszt kaphat. - Körülnéztem. - Ki az, aki a flottától van itt, és ki a mentő?
- Az a kettő ott a csónakban a mentőegységnél van. Az meg ott Ki Soo, rajtam kívül ő itt az egyetlen tengerész. Leszámítva a mi rettenthetetlen nyomozótisztünket. Ki viszont rendes srác. A haverom.
Odamutatta fölemelt hüvelykujját Ki Soo-nak, aki viszonozta a gesztust. Érdekesnek találtam a dolgot, nagyon más volt, mint az addigi tapasztalataim.
- Akkor most mondanék valamit. - Újdonsült ismerősöm úgy beszélt hozzám, mintha már évek óta együtt dolgoznánk. - A kommunikációs felszerelés elég bonyolult annak, aki még sose használta. Tényleg veszélyes tud lenni. - Őszinte volt az arca.
- Volt már dolgom vele - nyugtattam, de nem voltam annyira nyugodt, mint mutattam.
- Az, hogy volt már dolga vele, még kevés. Össze kell hangolódni vele, ugyanúgy, ahogy a társával, akivel merül. Az életét mentheti meg. - Egy pillanatra elhallgatott. - És a halálát is okozhatja.
Addig csak egyszer használtam víz alatti kommunikációs felszerelést, és még mindig idegesített, hogy a regulátor helyett egy csutorával ellátott, szorosan záródó maszkot kell viselnem, és nincs víztelenítő szelep. Féltem, hogy víz kerül a maszkba, hogy le kell tépnem az arcomról, és kapkodhatok eszeveszett igyekezettel a tartalék levegőforrás után. De ezt egyelőre nem állt szándékomban szóba hozni.
- Minden rendben lesz - nyugtattam.
- Remek - mondta. - Hallottam, hogy maga profi. Egyébként Jerod a nevem. A maga nevét már tudom. - Törökülésben ülve kavicsokat

dobált a vízbe, láthatóan lenyűgözték a lassan terjedő vízgyűrűk. - Sok jót hallottam magáról. Olyan sokat, hogy ha a feleségem megtudja, hogy találkoztunk, féltékeny lesz.
Nem nagyon értettem, miért hall a flotta egyik búvára rólam egyebet, mint amennyi a hírekből és az újságokból megtudható - az pedig gyakran nem éppen hízelgő. Rossz hangulatomban mégis jólestek a szavai, és már épp meg akartam mondani neki, mikor az órájára pillantott, majd a stég felé fordította a fejét, és tekintete összekapcsolódott Ki Soo-éval. Felállt.
- Azt hiszem, itt az idő, doktornő, hogy belevessük magunkat a dolgok sűrűjébe. Felkészült?
- Amennyire tőlem telik. - Én is felálltam. - Merről a legcélszerűbb megközelíteni?
- A legcélszerűbb, pontosabban az egyetlen megközelítési mód, ha követjük a csövet lefelé.
Kiléptünk a móló peremére. Jerod a csónakra mutatott.
- Én már voltam lent egyszer. Ha nem a cső után megy, sose találja meg. Gázolt már keresztül szennycsatornán sötétben?
- Még nem volt részem benne.
- Mert olyankor ott se látni a szart. Itt ugyanaz a helyzet.
- A maga tudomása szerint senki sem nyúlt a holttesthez? - kérdeztem.
- Rajtam kívül senki sem járt a közelében.
Fölemeltem a merülésszabályzó mellényemet, és az egyik zsebébe beledugtam egy zseblámpát.
- A maga helyében nem hoznám. Ebben a vízben a zseblámpa csak nyűgnek van odalent.
Én azonban akkor is le akartam vinni, mert úgy éreztem, minden lehetséges segédeszközre szükségem lesz. Lemásztunk a létrán a búvárstégre, hogy ott fejezzük be az előkészületeket. A hajógyári munkások leplezetlen szemmeregetésével nem törődve, besamponoztam a hajamat, és a fejemre húztam a neoprén csuklyát. A

tőrömet a jobb lábszáram belső oldalára csatoltam, majd megragadtam a hétkilós nehezékövet, és gyorsan a derekam köré csatoltam. Ellenőriztem a biztonsági kioldókat, és kesztyűt húztam.
- Készen vagyok - mondtam Ki Soo-nak.
Odahozta a kommunikációs készülékemet és a regulátoromat.
- A légvezetékét a maszkjára csatolom. - Akcentus nélkül beszélt. - Ha jól tudom, használt már ilyen kommunikációs eszközt.
- Jól tudja - feleltem.
Leguggolt mellém, és lehalkította a hangját, mintha valamilyen titkos tervet akarna közölni. - Maga, Jerod meg én ezeken a víz alatti telefonokon keresztül állandó kapcsolatban leszünk.
A maszkok hátsó részükön az öt szíj alkotta fejhámmal olyanoknak látszottak, mint a gázálarcok. Jerod mögém lépett, segített belebújni a mellénybe és fölvenni a légtartályt. Ki Soo közben folytatta.
- Gondolom, tudja, de azért elmondom. A szokásos módon lélegzik, és mikor beszélni akar, megnyomja ezt a gombot itt a csutorán. - Megmutatta. - Föltesszük a fejére, hogy le ne jöjjön. Így… A haját gyürködje be, aztán megnézem, hogy elég szorosan tart-e hátul.
Legjobban olyankor utálom a víz alatti telefont, mikor még nem vagyok a vízben, mert nehéz vele lélegezni. Amennyire csak tudtam, beszívtam a levegőt, és néztem a műanyag maszkon keresztül ezt a két búvárt, akikre az életemet bíztam.
- A csónakban lesz két vízi mentő, leengednek egy transzduktort, azzal figyelnek minket. Amit odalent mondunk, azt fönt is hallják. Ért engem? - Ki Soo tekintetéből megértettem, hogy ezt figyelmeztetésnek szánja.
Bólintottam. Hangosnak és nehézkesnek hallottam a légzésemet.
- Most adjam az uszonyait?
Nemet intettem, és a vízre mutattam.
- Akkor menjen előre, és bedobom.

Lévén legalább harmincöt kilóval nehezebb, mint amikor érkeztem, óvatosan kitotyogtam a stég pereméig, és még egyszer ellenőriztem, hogy a maszkom a csuklya alatt van-e. A katódprotektorok mint a törpeharcsa bajsza, úgy lebegtek az óriás, alvó hajókról; a vizet szél borzolta. Megpróbáltam összeszedni magam: ilyen nagy lépésre addig még sosem szántam el magam.

Mellbe vágott a hideg, testemnek idő kellett, mire fölmelegítette az uszonyok fölvételekor öltözékem alá szivárgott vizet. Ami még ennél is rosszabb volt: nem láttam se a komputerkonzolomat, se az iránytűmet. Ha a kezemet az arcom elé tartottam, azt se láttam. Már megértettem, miért csak nyűg ebben a vízben a zseblámpa. A lebegő üledék itatósként szívta magába a fényt. Többször is ki kellett dugnom a fejem a vízből, hogy bemérjem, hol az a pont, ahol a csónakról leágazó cső a folyó felszíne alá merül.

- Mindenki tízes-négyes? - hangzott Ki Soo hangja a koponyámhoz szorított hallgatón.

- Tízes-négyes - válaszoltam. Közvetlenül a felszín alatt lassú mozdulatokkal tapostam a vizet; próbáltam lazítani.

- Ott van a csőnél? - Ez most Jerod hangja volt.

- Fogom. - Szokatlanul feszesnek érződött, vigyáztam, hogy meg ne rántsam.

- Induljon el mellette lefelé. Körülbelül kilenc méteren van, ott lebeg közvetlenül a fenék fölött.

Elindultam lefelé, időnként meg-megállva, hogy kiegyenlítsem a fülemre nehezedő nyomást, és próbáltam nem pánikba esni. Csak úgy kalapált a szívem. Nyugalmat kényszerítettem magamra, mély lélegzeteket vettem. Egy pillanatra leálltam, lehunytam a szemem, és lassan lélegeztem. Követtem tovább lefelé a csövet, s kisvártatva a szívverésem is elállt, mikor egyszer csak egy vastag, rozsdás drótkötél jelent meg előttem.

Próbáltam átbújni alatta, de nem láttam, honnan jön és hova tart. Könnyebb voltam, mint szerettem volna lenni, már bántam, hogy nem hoztam magammal több nehezéket. A drótkötél a hátam mögött megakasztott. Éreztem, hogy a reduktorom ránt egyet, mintha valaki hátulról meghúzta volna. A meglazult tartály csúszni kezdett lefelé a hátamon, engem is magával húzva. Felszakítottam a mellényem tépőzárát, és igyekeztem nem gondolni semmi másra, csak arra, amire tanítottak, hogy mit kell ilyen helyzetben csinálni.
- Minden tízes-négyes? - hangzott Ki Soo hangja a maszkomban.
- Műszaki probléma - feleltem.
A lábam közé ügyeskedtem a levegőtartályt, hogy lebegni tudjak, úgy lovagoltam rajta a hideg, zavaros vízben, mint egy rakétán. Megigazítottam a hevedereit, és leküzdöttem az ijedtségemet.
- Segítsünk?
- Ne. Figyeljenek a drótkötelekre.
- Mindenre figyelni kell - hangzott Ki Soo válasza.
Miközben ismét belebújtattam karomat a mellénybe, felötlött bennem, milyen sokféle módon lehet is itt meghalni. Hátamra fordultam, és szorosan becsatoltam a mellényt.
- Minden tízes-négyes? - kérdezte megint Ki Soo.
- Tízes-négyes. Romlik a vétel.
- Erős az interferencia. Ez a sok nagy cső. Itt jövünk közvetlenül maga mögött. Húzódjunk közelebb?
- Még ne - feleltem.
Kellő követési távot tartottak, mert tudták, hogy egyedül, semmitől és senkitől sem zavartatva szeretném szemügyre venni a szerencsétlenül járt embert. Semmi szükség nem volt rá, hogy egymást akadályozzuk. Lassanként mind mélyebbre ereszkedtem, és közben rájöttem, hogy a cső minden bizonnyal összegabalyodott, azért olyan feszes. Nem voltam biztos benne, milyen irányba haladjak tovább, ezért lejjebb tapogatóztam a csövön. Valami hozzám súrlódott. Odafordultam. Egy

halott nézett rám, s ahogy ösztönösen hátrahőköltem, teste erőtlenül, tehetetlenül utánam imbolygott. Ernyedten himbálózott, forgott ide-oda a biztosítókötelén, gumiöltözékes karjai úgy nyúltak előre, mint egy alvajáróé, ahogy a hirtelen mozdulatom keltette szívóhatás felém húzta.
Megvártam, míg közelebb sodródik. Néhányszor puhán nekem ütődött, de most már nem okozott ijedelmet, mert nem lepett meg vele. Mintha csak a figyelmemet akarta volna felhívni, vagy táncra kért volna a folyó e pokolbéli sötétjében, amely magának követelte. Egy helyben, uszonyaimat alig-alig mozgatva lebegtem, mert nem akartam se felkavarni az iszapot, se megvágni magam valamilyen roncsdarabban.
- Megtaláltam. Vagy talán inkább ő talált meg engem. - Lenyomtam a beszédgombot. - Hallják, amit mondok?
- Alig. Kábé háromméternyire vagyunk maga fölött. Várunk.
- Akkor várjanak még néhány percet, aztán fölvisszük.
Még egyszer megpróbálkoztam a zseblámpámmal, hátha, de továbbra sem lehetett hasznát venni. Rájöttem, hogy itt a kezemmel kell látnom. Visszadugtam a lámpát a mellényembe, komputer-konzolomat odatartottam az orrom elé, csaknem a maszkomhoz ért. Alig tudtam leolvasni, hogy csak kilenc méteren vagyok, és hogy a tartályból még a fele levegőm se fogyott el. Közelebb hajoltam a halott arcához, de a zavaros vízben épp csak ki tudtam venni a vonásait és a csuklyája alól kiszabadult, lebegő fürtöket.
Megfogtam a vállát, és a csövet keresve végigtapogattam a mellét. Át volt bújtatva a nehezékövön. Követtem, mert meg akartam állapítani, mibe akadt bele. Alig három méter megtétele után egy óriási, rozsdás csavar tűnt fel a szemem előtt. Megérintettem egy hajó kagylókkal borított fémoldalát, kitámasztottam magam, hogy ne kerüljek közelebb. Semmi kedvet nem éreztem hozzá, hogy besodródjak egy futballpálya nagyságú hajó alá, ahonnan aztán vakon kell kitapogatóznom, ha már fogytán a levegőm.

A cső hurkot vetett. Végigtapogattam, nem hajolt-e, nem szorult-e úgy össze, hogy elzárja a levegő útját, de nem tapasztaltam ilyesmit. Olyannyira nem, hogy mikor le akartam húzni a csavarról, egész könnyen jött. Nem láttam okát, miért ne tudta volna a búvár kiszabadítani. Gyanítottam, hogy a cső már a halála után akadhatott be.
- Beakadt a légvezetéke - szóltam bele ismét a rádióba. - Az egyik hajónál. Nem tudom, ez melyik.
- Segítsünk? - Most Jerod kérdezte.
- Nem kell. Megvan. Kezdhetik húzni.
Éreztem, hogy mozdul a cső.
- Így jó - mondtam. - Fölkísérem, maguk csak húzzák. De nagyon lassan.
Hátulról átöleltem a halott mellét, és lábammal tempózni kezdtem. Csak térdből tudtam, csípőből nem, mert arra nem volt hely.
- Finoman - szóltam a mikrofonba. Nem volt szabad másodpercenként harminc centiméternél gyorsabban emelkednünk. - Lassan. Lassan.
Időről időre fölnéztem, de amíg a felszínre nem bukkantam, nem tudtam, milyen mélységben járok. Aztán hirtelen ott volt fölöttem a palaszürke felhőkkel telemázolt ég, és a mentőcsónak is ott ringott a közelben. Mindkettőnk mellényét felfújattam, a halottat hasra fordítottam, és lecsatoltam a nehezékövét. Csaknem ki is csúszott a kezemből, olyan nehéznek érződött hirtelen. De sikerült odaadnom a mentőknek. Ők is be voltak öltözve, és a mozgásukon látszott, hogy értik a dolgukat.
Nem vettük le a maszkunkat, mert még oda kellett úsznunk a stéghez. A tartályból lélegezve manővereztük be a halottat egy drótfonatú kosárba. A csónakhoz lavíroztunk vele, és segítettünk a mentősöknek beemelni. Csak úgy ömlött a víz mindenhonnan.
- Vegyük le a maszkját - mondtam a mentőknek.

Úgy vettem észre, zavarban vannak, de bárhol volt is a transzduktor, náluk nyilvánvalóan nem. Egy szót se hallottak a víz alatti beszélgetésből.
- És magának? Segítsek levenni? - kérdezte az egyik mentő a maszkom felé nyúlva.
Intettem, hogy ne, és megráztam a fejem. Megragadtam a csónak peremét, fölhúzódzkodtam annyira, hogy elérjem a drótkosarat. Lehúztam a halott maszkját, kiöntöttem belőle a vizet, és odatettem a csuklyás fej mellé; a csuklya alól hosszú, vizes haj lógott ki. A szeme köré ovális benyomódás vésődött. Megismertem egyenes orrát, telt ajkát, sötétbarna bajuszát. A riporter volt az, aki mindig tisztességesen viselkedett velem.
- Mehet? - kérdezte az egyik mentős.
Mutattam nekik, hogy igen, de láttam rajtuk, nem értik, miért kellett levenni a maszkot. Esztétikai okokból. Minél tovább szorul a maszk pereme a rugalmasságát vesztő bőrre, annál kevesebb az esély, hogy eltűnik a nyoma. A nyomozók és a mentők szempontjából ez lényegtelen, a családtagoknak viszont, akik még szeretnének egy búcsúpillantást vetni Ted Eddingsre, nem.
- Hallanak engem? - kérdeztem Ki Soo-t és Jerodot; bójaként hintázott fejünk a vízen.
- Remekül. A csővel mi legyen? - kérdezte Jerod.
- A holttesttől körülbelül kétméternyire vágják le, zárják le a végét, és a reduktorával együtt tegyék egy műanyag zsákba.
- Van nálam gyűjtőzsák - mondta Ki Soo.
- Az megfelel.
Miután megtettük, amit megtehettünk, pihentünk egy kicsit; a csónak mellett lebegtünk a vízben. Ahogy próbáltam betájolni, merre is jártunk, rájöttem, hogy a csavar, amelybe Eddings levegővezetéke beleakadt, az *Exploiter* nevű tengeralattjáróé. Úgy saccoltam, hogy a második világháború után készülhetett, valamikor a koreai háború idején.

Érdekelt volna, hogy leszerelték-e már értékesebb alkatrészeit, és ócskavasnak szánják-e. Szerettem volna tudni, hogy Eddings pont itt búvárkodott-e, vagy a halála után sodródott a tengeralattjáró alá.
A mentőegység csónakja már a folyó közepén járt; a túlparton egy mentőautó várta a halottat. Jerod felemelt hüvelykujjával jelezte, hogy minden rendben. Viszonoztam a gesztust, jóllehet egyáltalán nem éreztem, hogy minden rendben volna. Sziszegett a levegő, ahogy leeresztettük a mellényünket. Visszamerültünk a vízbe - olyan volt a színe, mint a régi egypennyseké.

A folyóról létrán lehetett fölmászni a búvárstégre, onnan egy másikon a mólóra. Remegett a lábam a fokokon, mert nem voltam olyan erős, mint Jerod és Ki Soo, akik úgy mozogtak a felszerelésükkel, mintha nem nyomna többet, mint a bőrük. De magam hámoztam le a mellényemet és a levegőtartályomat, nem kértem hozzá segítséget. Az autóm mellett egy rendőrségi járőrkocsi duruzsolt, és valaki már vontatta visszafelé Eddings csónakját a túlsó partra. A halottat még azonosíttatni kellett, de nekem már nem voltak kétségeim.
- Nos? Mi a véleménye? - kérdezte fejem fölül váratlanul valaki.
Fölnéztem. Green kapitány állt a mólón egy magas, vékony férfival. Kegyes hangulatában lehetett, mert lenyúlt, hogy segítsen. - Adja ide a tartályát.
- Míg meg nem vizsgálom, semmit sem tudok - feleltem. Fölnyújtottam neki a tartályt, aztán a többi felszerelésemet. - Köszönöm. A csónakot csövestül-mindenestül egyenesen az intézetbe kell szállítani.
- Tényleg? És mihez kezd vele?
- A légvezetéket is felboncoljuk.
- Nem ártana, ha alaposan lemosná a szerelését - szólalt meg a vékony férfi olyan stílusban, mintha ő tanította volna Jacques Cousteau-t. Ismerősnek rémlett a hangja. - Rengeteg ebben a vízben az olaj meg a rozsda.

- Tapasztaltam. - Felkapaszkodtam a mólóra.
- Roche nyomozó vagyok - mondta a vékony férfi. Furcsán volt öltözve: farmernadrágjához egy régi egyetemi zakót vett. - Hallom, beakadt valamibe a cső.
- Be. Csak az érdekelne, hogy mikor hallotta ezt tőlem. - Már fent álltam a mólón, és semmi kedvet nem éreztem hozzá, hogy vizes, koszos szerelésemet a kocsihoz cipeljem.
- Természetesen figyelemmel kísértük a holttest felhozatalát - Green válaszolt a kérdésre. - Az épületben hallgattuk Roche nyomozóval.
Eszembe jutott Ki Soo figyelmeztetése. Lenéztem a stégre, ahol Jeroddal együtt a saját szerelése lehámozásával foglalatoskodott.
- A cső be volt akadva - feleltem -, de nem tudom, hogy ez a halála előtt vagy után történt.
Úgy vettem észre, Roche-t egyáltalán nem érdekli, amit mondok. Csak meregette rám a szemét. Nagyon fiatal és mondhatni, jóképű volt, arca finom vonású, ajka érzéki, a haja rövid, göndör, gesztenyebarna. A tekintete viszont nem tetszett: tolakodónak és sunyinak éreztem. Lehúztam a csuklyámat, ujjaim fésűjével végigszántottam síkos hajamon. Roche csak nézett, mikor lehúztam a cipzárt, és derékig letoltam magamról a neoprént, ami alatt már csak a búvárruha volt. Az alá is került víz. Néhány pillanat múlva már dideregtem, és tudtam, hogy hamarosan rettenetesen fogok fázni. A körmöm máris elkékült.
- Az egyik vízi mentő azt mondja, hogy az illető arca tiszta vörös - mondta a kapitány, mialatt én derekam köré kötöttem a búváröltözék ujját. - Jelent ez valamit?
- Hullafolt - feleltem.
Várakozólag nézett rám.
- A halottak bőre hidegben élénk rózsaszínűvé válik - mondtam. Már vacogtam is.
- Értem. Eszerint nem…

- Nem. - A szavába vágtam, mert semmi kedvet nem éreztem hozzá, hogy ilyen öltözékben végighallgassam őket. - Nem biztos, hogy jelent valamit. Van itt valahol egy női mosdó, ahol levehetném ezeket vizes a holmikat? - Körülpillantottam, de nem láttam semmi ilyesmit.
- Ott van egy - mutatott Green egy kis lakókocsira, amely az irodaépület mellett állt. - Óhajtja, hogy Roche nyomozó elkísérje és megmutassa, mi hol van?
- Nem szükséges.
- Remélem, nincs zárva - mondta Green.
Más már nem is hiányozna, gondoltam. De nem volt zárva, csak rémes. Mindössze egy vécécsésze és egy mosdókagyló árválkodott benne, és minden arra utalt, hogy az újkori történelemben itt még nem takarítottak. A szomszédos férfimosdóba nyíló ajtó lánccal és egy féltéglányi lakattal volt lezárva, mintha valamelyik nem képviselőiben különösen erős volna a szeméremérzet.
Fűtés nem volt. Miután levetkőztem, kiderült, hogy meleg víz sincs. Amennyire tudtam, megtisztálkodtam, gyorsan melegítőbe és bakancsba bújtam, fejemre sísapkát húztam. Ekkorra már fél kettőre járt, és Lucynak már ott kellett lennie Mant házában. És még csak neki sem fogtam a paradicsomszósznak. Kimerültem; egy jó hosszú, meleg vizes zuhanyozásra vagy kádban ázásra vágytam.
Greentől nem tudtam megszabadulni, odakísért a kocsimhoz, segített a csomagtartóba rámolni a felszerelést. Mialatt a mosdóban kínlódtam, a csónakot föltették egy utánfutóra, és már úton voltak vele Norfolkba, az intézetbe. Se Jerodot, se Ki Soo-t nem láttam, sajnáltam, hogy nem köszönhetek el tőlük.
- Mikor boncolja? - kérdezte Green.
Ránéztem: a hatalomhoz vagy ranghoz jutott gyönge ember tipikus példája volt. Megtett minden tőle telhetőt, hogy rám ijesszen, majd látva, hogy ezzel semmire sem megy, úgy döntött, hogy barátok leszünk.

- Amint beérek. - Beindítottam a kocsit, és a legerősebb fokozatra állítottam a fűtést.
Meglepettnek látszott. - Maguk ma is nyitva vannak?
- Az előbb nyitottam - válaszoltam.
Még nem csuktam be az ajtót, rákönyökölt a tetejére, úgy nézett le rám. Annyira közel állt, hogy láttam arca és orrcimpája megpattant ereit, és hogy milyen elváltozásokat okozott bőrén a nap.
- Fölhív, ha kész a jelentés?
- Ha megállapítom a halál okát és módját, természetesen értesítem.
- Hogyhogy a módját? - Összehúzta a szemöldökét. - Elképzelhető, hogy nem baleset történt?
- Ez a kérdés mindig fölmerül, Green kapitány. Az a dolgom, hogy föltegyem ezt a kérdést.
- Hát ha talál egy kést vagy egy golyót a hátában, remélem, engem hív először - mondta némiképp gunyorosan Green, és odaadta a névjegyét.
Elindultam, és vezetés közben kikerestem Mant asszisztensének telefonszámát. Reméltem, hogy otthon találom. Otthon volt.
- Scarpetta doktornő vagyok, Danny.
- Ó! - szökött ki belőle a meglepetés. - Parancsoljon, doktornő.
A háttérben karácsonyi muzsika szólt, és valakik vitatkoztak. Danny Webster húsz-egynéhány éves volt, és még a szüleinél lakott.
- Bocsásson meg, hogy szilveszter napján háborgatom - mondtam -, de van itt egy eset, és haladéktalanul neki kell állnom a boncolásnak. Már útban vagyok befelé.
- És én kellek hozzá? - kérdezte Webster olyan hangsúllyal, mint aki nem zárkózik el a gondolattól.
- Roppant hálás lennék, ha segítene nekem.
- Nem gond, doktornő - felelte derűsen. - Máris indulok.
Fölhívtam Mant házát, de Lucy nem vette föl. Bebillentyűztem az üzenetrögzítőm kódját, hogy le tudjam hallgatni. Az ólomszín égből szállingózni kezdett a hó, az államközi tele volt olyan emberekkel, akik

a biztonságosnál nagyobb sebességgel hajtottak. Arra gondoltam, hogy esetleg elakadhatott valahol az unokahúgom. De akkor miért nem telefonál? Lucy huszonhárom éves volt, néhány hónapja került ki az FBI Akadémiáról. Még mindig állandóan nyugtalankodtam miatta, mintha szüksége lett volna a gyámkodásomra.

A tidewateri körzeti bonctani intézet a norfolki Sentara Közkórház egyik szűkre tervezett, zsúfolt szárnyában működik. Az épületen az egészségügyi minisztériummal osztoztunk, amelyhez sajnos a Halbiológiai Intézet is hozzátartozik. A bomló holttestek és a rothadó halak szaga miatt a parkoló év- és napszaktól függetlenül kellemetlen hely. Danny öreg Toyotája már ott állt, és mikor kinyitottam a kaput, örömmel tapasztaltam, hogy a csónak is megérkezett. Körüljártam az utánfutót. A hosszú csövet pedánsan összetekerték, és ahogy kértem, a levágott darabbal együtt, amely a reduktorhoz csatlakozott, lezárt műanyag zsákokba helyezték. A másik vége még mindig a kis kompresszorhoz volt erősítve. Mellette egy marmonkanna állt, meg az a fajta felszerelés, amely egy merülni induló ember csónakjában mindennapos: nehezékek, egy kétszáz atmoszférás levegőtartály, evező, mentőkészülék, zseblámpa, takaró, rakétapisztoly.

Eddings egy külön öt lóerős segédmotort is fölszerelt, nyilván annak segítségével csusszant be a lezárt területre, ahol halálát lelte. A főmotor, a harmincöt lóerős előrehúzott helyzetben volt rögzítve, hogy a propellere ne érjen a vízbe. Emlékezetem szerint akkor is így volt, mikor először láttam a csónakot a helyszínen. Ennél azonban jobban érdekelt egy nyitott műanyag doboz, amely a csónak fenekén feküdt. A habszivacs ágyazatban különféle fényképezőgép-alkatrészeket és több doboz 100 ASA-s Kodak filmet láttam, fényképezőgépet és vakut viszont nem. Úgy sejtettem, azok már örökre az Elizabeth-folyó fenekén hevernek.

Fölmentem a rámpán, kinyitottam egy másik ajtót, és beléptem a fehéren csempézett folyosóra. Ted Eddings a röntgenhelyiség előtt, egy

gurítható hordágyon hevert hullazsákba cipzározva. Merev karjai nekifeszültek a műanyagnak, mintha csak szabadulni akarna. Víz csöpögött a kőlapokra. Már épp indultam volna Danny keresésére, mikor egy halom törülközővel a karján elősántikált a folyosószöglet mögül. Jobb térdén vörös rögzítő virított egy rögbibaleset következtében, amely egy kisebb térdszalagműtétet tett szükségessé.
- Be kellene vinnünk a boncterembe - mondtam. - Tudja, mi a véleményem a felügyelet nélkül a folyosón hagyott holttestekről.
- Féltem, hogy valaki elcsúszik - felelte, és már törölte is fel a törülközőkkel a lecsöpögött vizet.
- Ma csak mi ketten vagyunk itt - mosolyogtam rá. - De örülök, hogy erre is gondolt, mert semmi kedvem elcsúszni. Magának pedig végképp nem hiányzik. Hogy van a térde?
- Szerintem ez már sose lesz jobb. Már majdnem három hónapja, és még mindig alig bírok lépcsőn lefelé menni.
- Türelem. Csak folytassa a gyógytornát, és meglátja, végül rendbe jön.
- Mindig ezzel vigasztaltam. - Megröntgenezte már?
Danny nem most látott először halott búvárt. Tudta, hogy itt most nemigen fogunk lövedékeket és törött csontokat keresgélni, de tudta azt is, hogy a röntgen képes kimutatni a légmellet és a légnyomásbántalom következtében a tüdőből kiszivárgó levegő által okozott mediastinális elmozdulást.
- Igen, doktornő - válaszolta Danny. - Már a hívóban a film. - Kelletlenül elhúzta a száját. - A chesapeake-iektől is jönnek… Roche. Jelen akar lenni a boncoláson.
Jóllehet mindig bátorítom a nyomozókat, hogy legyenek ott ilyen alkalmakkor, Roche-nak éppenséggel nem örültem.
- Ismeri? - kérdeztem.
- Járt már itt. Majd a doktornő eldönti, milyen fazon.
Fölegyenesedett, és újrakötötte lófarkát, mert néhány tincse elszabadult és a szemébe hullt. Törékeny, kecses termetével úgy mutatott, mint egy

fiatal, ragyogó mosolyú csiroki indián. Gyakran eszembe jutott, hogy vajon miért jött ide dolgozni. Segítettem neki begurítani a hordágyat a boncterembe, és miközben megmérte a halott súlyát-hosszát, bementem az öltözőbe, és lezuhanyoztam. Már a műtősruhámat húztam, mikor megszólalt a csipogóm: Marino keresett.

- Mi újság? - kérdeztem, mikor visszahívtam.

- Az, akinek gondolta, igaz? - kérdezte.

- Annak látszik.

- Már boncolja?

- Most kezdem.

- Várjon tizenöt percet. Már majdnem ott vagyok.

- Idejön? - Nem értettem.

- A kocsitelefonról beszélek. Majd folytatjuk. Néhány perc múlva ott leszek.

Nem tudtam mire vélni, de sejtettem, hogy Marino találhatott valamit Richmondban. Különben nem lett volna értelme Norfolkba jönnie. Ted Eddings halála csak akkor tartozott volna az ő hatáskörébe, ha az FBI is bekapcsolódott volna az ügy vizsgálatába - aminek szintén nem volt értelme.

Marino is, én is az általában csak profilosoknak nevezett FBI-egység tanácsadói voltunk, amely arra szakosodott, hogy a tettesek lélektani karakterének felvázolásával segítsen a rendőrségnek a szokatlanul förtelmes és bonyolult gyilkosságok földerítésében. Rendszeresen előfordult, hogy illetékességi körünkön kívüli eseteknél is közreműködtünk, de csak külön felkérésre, ott pedig nem tartott még az ügy, hogy Chesapeake bármiért is az FBI-hoz forduljon.

Roche Marino előtt érkezett. Egy papírtasak volt nála, és kierőszakolta, hogy adjak neki köpenyt, kesztyűt, arcvédőt, sapkát és cipővédőt. Mialatt az öltözőben munkálkodott biológiai páncélzata felöltésén, Dannyvel fényképezni kezdtünk. Eddings most is ugyanúgy feküdt a hordágyon, ahogy behozták: még csöpögő búváröltözékében.

- Halott már egy ideje - mondtam. - Érzésem szerint nem sokkal a leereszkedése után történt vele valami.
- És lehet tudni, hogy mikor szállt le? - kérdezte Danny, miközben új pengét illesztett a szikék nyelébe.
- Feltételezhetően valamikor sötétedés után.
- Nem látszik öregnek.
- Harminckettő volt.
Danny Eddings arcát vizsgálgatva elszomorodott. - Ez is olyan, mint mikor gyerek kerül ide, vagy az a kosárlabdázó, aki a múlt héten edzésen halt meg. - Rám nézett. - A doktornő sosincs így ezzel?
- Nem lehetek, mert nekik van rám a legnagyobb szükségük.
- És utána? Amikor végez? - Danny felpillantott.
- Mi sose végzünk, Danny. - Amíg élünk, a szívünkben hordozzuk ezeket az eseteket. Sose végzünk azokkal az emberekkel, akik idekerülnek.
- Mert nem tudjuk elfelejteni őket. - Zsigerzsákot helyezett egy vödörbe, és odaállította mellém. - Én biztos nem.
- Ha elfelejtjük őket, valami baj van velünk - feleltem.
Roche kijött az öltözőből: műanyag maszkjában s papírruhájában olyan volt, mint egy egyszer használatos űrhajós. Nem közelített a hordágyhoz, hozzám viszont annál inkább.
- Belenéztem a csónakba - mondtam - Vettek ki belőle valamit?
- A pisztolyát és a tárcáját - felelte. - Itt van nálam mind a kettő, abban a tasakban. Magán hány kesztyű van?
- És a fényképezőgépe, a filmek és a hasonlók?
- Amit a csónakban találtunk, az ott is van. Úgy veszem észre, a maga kezén nem csak egy kesztyű van. - Roche közelebb hajolt, válla a váltamnak nyomódott.
- Kettő. - Elléptem mellőle.
- Azt hiszem, nekem is kéne még egy pár.

Lehúztam Eddings vizes búvárcsizmája cipzárát. - Abban a kis szekrényben talál.
Szikével nyitottam föl a neoprént és az alatta lévő búváröltözéket, mert különben nehéz lett volna lefejteni a teljesen megmerevedett testről. Kitűnt, hogy az egész teste egyenletesen rózsaszín a hidegtől. Eltávolítottam kék fürdőnadrágját, azután Dannyvel átemeltük Eddingst a boncasztalra, ahol megtörtük a karok merevségét, és újabb felvételeket készítettünk róla.
Nem látszott rajta sérülés, csak néhány régebbi heg, azok is elsősorban a térdén. Más tekintetben azonban nem volt szerencséje: hypospadiasisban szenvedett, a húgycsőnyílása nem a makk közepén, hanem alatta volt. Ez a kis deformitás sok keserűséget okozhatott neki, főleg gyerekkorában. Férfiként is szégyellhette annyira, hogy húzódozzon a nemi élettől.
A szakmájában mindenesetre nem volt se félénk, se visszahúzódó. Sőt: magabiztos, megnyerő embernek találtam, pedig a magamfajta ritkán talál megnyerőnek bárkit is - újságírókat a legkevésbé. Tudtam azonban, hogy a külső nem befolyásolja az emberek viselkedését olyankor, mikor valakivel négyszemközt maradnak. És itt meg is álltam.
Nem akartam felidézni, milyen volt életében, csak írtam az adatokat és a megjegyzéseket a jegyzettömbbe. Agyam egy része azonban nem engedelmeskedett az akaratomnak, és elém vetítette legutóbbi találkozásunk emlékképeit. A karácsony előtti héten történt. A richmondi intézetben álltam a szobámban, háttal az ajtónak, diafelvételeket válogattam a vetítő tárjából. Míg meg nem szólalt, nem hallottam, hogy bejött. Egy vörös termésekkel teli, cserepes karácsonyi borsot tartott a kezében.
- Szabad bejönni? - kérdezte. - Vagy cipeljem vissza a kocsimba?
Köszöntem neki, és közben arra gondoltam, hogyan érezhetik most magukat a portán lévők. Tudják, hogy csak akkor engedhetnek be

riportert az előcsarnoknak abba a részébe, amelyet golyóbiztos üvegfal és zárt ajtó választ el a többitől, ha előbb engedélyt kérnek rá tőlem. A portások - és főleg a nők - a kelleténél valamivel jobban kedvelték Eddingst.
Bejött a szobába, a cserepet az íróasztal mellé, a szőnyegre állította. Mosolya az egész arcát földerítette.
- Csak eszembe jutott, hogy kellene ide valami eleven és derűs dolog. - Kék szemével állhatatosan nézett rám.
- Remélem, ezt nem célzásnak szánta. - Akaratlanul is elnevettem magam.
- Megfordíthatjuk?
Jegyzettartómon kiélesedtek a formanyomtatvány betűi: Danny szólt hozzám.
- Bocsánat - dünnyögtem.
Danny aggódó pillantásokkal méregetett, Roche pedig úgy mászkált ide-oda, mintha még sose járt volna boncteremben. Időnként vissza-visszapillantva rám, az üvegszekrényeket méregette.
- Minden rendben? - kérdezte szokásos érzékenységével Danny.
- Fordítsuk meg - feleltem.
Libegett a lelkem, mint egy kis lángocska. Eddings aznap, mikor a virágot hozta, fekete, garbónyakú pulóverben és egy elnyűtt, barna katonanadrágban állított be. Próbáltam felidézni a tekintetét. Eltűnődtem: volt-e valami benne, ami előrevetítette a nemrég történteket.
A folyóban kihűlt holttest még most is hidegnek érződött. Újabb rendellenességeket találtam, amitől csak erősödött bennem a feszengés. Kisőrlőfogai hiányoztak. Méregdrága koronái voltak. Színes kontaktlencsével erősítette szeme amúgy is élénk színét. Mikor a maszkját elöntötte a víz, a jobb szemén lévő lencse nem esett ki, élettelen szemei furcsán aszimmetrikusak voltak, mintha két halott nézett volna rám az álmos szemhéjak alól.

Csaknem végeztem a külső vizsgálattal, már csak a legkényesebb volt hátra, mivel a nem természetes halált halt embereknél meg kell állapítani, milyen szexuális szokásaik voltak. Ritkán kerül elém olyan eset, mikor egy-egy jellegzetes tetoválás vagy más nyilvánvaló jel egyértelműen utal az áldozat nemi irányultságára, és az az illető, akivel az áldozat bizalmas kapcsolatban állt, gyakorlatilag sosem közöl önként ilyen jellegű információt. Bár ha közöl, akkor sem számít. Akkor is megvizsgálom, tapasztalom-e anális közösülések nyomait.

- Most mit keres? - Roche odajött a boncasztalhoz, és megállt közvetlenül mögöttem.

- Végbélgyulladást, végbéltágulást, apró berepedéseket, hámréteg-vastagodást - feleltem munka közben.

- Szóval maga szerint lehet, hogy buzi volt. - Roche óvatosan átkukucskált a vállam fölött.

Danny arcába visszatért a szín, szemében harag villant.

- Végbélgyűrű és hámréteg normális - mondtam, és le is firkantottam. - Más szavakkal: nincs olyan elváltozása, amely rendszeres homoszexuális kapcsolatra utalna. Egy kicsivel több helyet ha kaphatnék, Roche nyomozó.

Éreztem leheletét a nyakszirtemen.

- Az a helyzet - mondta Roche -, hogy az ürge elég sok interjút csinált arrafelé.

- Miféle interjúkat? - kérdeztem. Roche egyre erősebben megviselte az idegeimet.

- Azt nem tudom.

- És kikkel?

- Múlt ősszel írt egy cikket a hajótemetőről. Green kapitány biztos többet tud mondani.

- Nem olyan rég beszéltem Green kapitánnyal, és egy szót se szólt erről.

- A *The Virginian Pilot*-ban jelent meg, ha jól emlékszem, valamikor októberben - mondta Roche. - Nem volt benne semmi világrengető,

csak a szokásos dolgok. Szerintem szaglászni jött vissza, hátha talál valami komolyabb témát.
- Például?
- Ne tőlem kérdezze, én nem vagyok riporter. - Roche a boncasztal másik oldalán álló Dannyre pillantott. - Részemről utálom a médiát. Jönnek mindig azokkal a légből kapott elméleteikkel, de bizonyítani, azt eszük ágában sincs. Ez a pali egy elég neves firkász volt, nagymenő, az AP-nek meg ilyeneknek dolgozott. Állítólag csak falból járt nőkkel. Ha az ember egy kicsit megkapirgálta a kulisszát, semmit sem talált mögötte. Érti? - Kegyetlen mosoly jelent meg az ajkán. Magam sem értettem, hogy utálhatom ennyire, hiszen csak ma ismertem meg.
- Honnan szerzi ezeket az értesüléseket? - kérdeztem.
- Hallok ezt-azt.
- Danny! Vegyünk haj- és körömmintát - mondtam.
- Az van, hogy nem sajnálom az időt, ha az utcán élő emberekkel kell beszélgetni - mondta Roche; hozzásúrlódott a csípőmhöz.
- A bajuszából is vegyek? - Danny csipeszt és borítékokat vett le a műszeres kocsiról.
- Nem ártana.
- Szerintem maga HIV-re is megvizsgálja. - Roche megint hozzám ért.
- Igen - válaszoltam.
- Szóval maga szerint buzi volt.
Abbahagytam, amit csináltam, mert elegem lett. - Nézze, Roche! - mondtam határozottam, és felé fordultam. - Ha továbbra is itt akar maradni a boncteremben, akkor ne másszon a nyakamra, ne dörgölőzzön hozzám, és beszéljen több tisztelettel az elhunytról. Ez az ember nem a maga jószántából halt meg és került meztelenül erre a boncasztalra. És nem szeretem a *buzi* szót.
- Nevezheti, aminek akarja, az irányultsága akkor is fontos lehet. - Roche láthatólag zavarba jött, és nem örült a figyelmeztetésnek.

- Nem tudom megállapítani, hogy ez az ember meleg volt-e vagy sem - mondtam. - Azt viszont határozottan kijelenthetem, hogy nem AIDS-ben halt meg.
Felkaptam egy szikét a műszerasztalról. Roche alapállása hirtelen megváltozott: látva, hogy mindjárt felnyitom a holttestet, elhátrált, elbátortalanodott. Most már erre is figyelnem kellett.
- Látott már boncolást? - kérdeztem.
- Néhányat. - Úgy nézett ki, mint aki menten kiadja a reggelijét.
- Üljön le oda, arra a székre - mondtam nem túl barátságosan. Nem értettem, miért osztotta ki rá Chesapeake az esetet. És hogy egyáltalán miért oszt ki rá bármilyen esetet. - Vagy menjen ki a portára.
- Csak meleg van itt, attól.
- Ha rosszul lesz, ugorjon a legközelebbi szemetesedényhez. - Danny csak ennyit bírt nevetés nélkül mondani.
- Csak leülök ide egy percre. - Roche odament az ajtónál álló asztalhoz.
Gyorsan elvégeztem az Y metszést, a penge a vállak tövétől az ágyékig siklott. Ahogy a vér levegővel érintkezett, olyan szagot véltem érezni, aminek hatására leálltam.
- Tudja, doktornő, hogy a Lipshaw-nak van egy nagyon jó élezője? - kérdezte Danny. - Az kéne nekünk. Vízzel élez, egyszerűen csak bele kell tenni a pengéket és benne hagyni.
A szag most már összetéveszthetetlen volt, de még mindig nem akartam elhinni.
- Épp most nézegettem a katalógusukat - folytatta Danny. - Bejojózok tőle, hogy milyen frankó cuccaik vannak, és nekünk nem futja rájuk.
Ez nem lehet igaz.
- Nyissa ki az ajtót, Danny - mondtam halkan, de sürgetőleg. Meglepte.
- Mi az? - kérdezte riadtan.
- Azonnal szellőztessünk ki, de alaposan - mondtam.
Rossz térdével, amilyen gyorsan csak tudott, odabicegett a folyosóra szolgáló kettős lengőajtóhoz, és kitárta.

- Mi a baj? - Roche kissé kihúzta magát ültében.
- Ennek az embernek nagyon furcsa szaga van. - Nem szívesen fogalmaztam meg a gyanúmat, és főként nem neki.
- Én nem érzek semmit. - Roche felállt és körülnézett, mintha a titokzatos szag látható is volna.
Eddings vére csak úgy árasztotta a keserűmandula-szagot, de nem lepett meg, hogy se Roche, se Danny nem érzi. A cianidok érzékelésének képessége nemhez kötött, örökletes tulajdonság, amellyel csak az emberek harminc százaléka rendelkezik. Én a szerencsés kevesek közé tartozom.
- Higgyen nekem. - A bordákról fejtettem le a bőrt, vigyázva, hogy át ne szúrjam a bordaközi izmokat. - Nagyon furcsa szaga van.
- És az mit jelent? - tudakolta Roche.
- Azt csak a laborvizsgálatok után tudom megmondani - feleltem. - Addig viszont gondosan átnézzük a felszerelését, hogy minden rendesen működött-e, és hogy például nem lélegzett be a csövön keresztül kipufogógázt.
- Maga ennyire ért a kompresszorokhoz? - kérdezte Danny, miközben visszajött az asztalhoz segíteni.
- Sose használtam.
Visszahajtottam a szövetet, tasakot formáltam a bőrből, amelyet Danny ezután feltöltött vízzel. Benyúltam a vízbe, a szikét két borda közé szúrtam, és figyeltem, látok-e buborékokat, mert ha igen, azok arra utalhatnak, hogy valamilyen búvárbaleset következtében levegő került a mellüregbe.
- Hozzuk be a csónakból a kompresszort meg a csövet - mondtam. - Jó volna, ha ide tudnánk hívni valakit, aki ért a búvárfelszerelésekhez. Ismernek valakit itt a környéken, akit esetleg ilyenkor, ünnepnap is el lehet érni?
- A Hampton Roadon van egy búvárbolt, Mant doktor is őket szokta megkérdezni.

Roche-nak megvolt a telefonszám is, de az üzlet nem nyitott ki ezen a havas szilveszteren, és a tulajdonos otthon sem vette föl. Danny kiment a kapu alá, s mikor kisvártatva visszajött, egy ismerős férfihangot és súlyos, visszhangzó lépteket is hallottam a folyosó felől.
- Ha rendőr volna, nem engednék. - Pete Marino hangja hallatszott be a boncterembe.
- Tudom, de nem értem - felelte Danny.
- Hát akkor mondok rá egy jó okot. Ha valakinek ilyen hosszú lobonca van, azzal eggyel több elkapnivalót kínál a striciknek. Én levágatnám. Egyébként a lányoknak is jobban tetszene.
Idejében érkezett, hogy segítsen Dannynek becipelni a kompresszort meg a föltekert csöveket, és közben atyai kioktatásban részesítette Dannyt. Sosem okozott nehézséget, hogy megértsem, miért voltak olyan rettenetes problémái Marinónak a saját felnőtt fiával.
- Maga ért valamit a vízipipákhoz? - kérdeztem a belépő Marinót.
Üres tekintettel meredt a halottra. - Miért? Valami bizarr kórságban halt meg?
- A vízipipa az a szerkezet, amit a kezében tart - magyaráztam.
Dannyvel együtt a mellettem lévő üres boncasztalra tették a felszerelést.
- A jelek szerint a búvárüzletek néhány napig zárva lesznek - mondtam -, de a kompresszor nagyon egyszerűnek látszik. Tulajdonképpen egy öt lóerős motorral működtetett szivattyú. Egy szűrővel ellátott szelepen keresztül szívja be a levegőt, és az alacsony nyomású csövön juttatja el a búvár légnyomás-szabályzójához. Úgy látom, a szűrőnek semmi baja. Az üzemanyag-vezeték sértetlen. Ennél többet nem tudok megállapítani róla.
- A benzintartály üres - állapította meg Marino.
- A halála után fogyhatott ki.
- Ezt meg miből gondolja? - Roche odajött hozzánk. Úgy nézett rám és az öltözékem elejére, mintha kettesben volnánk a helyiségben. - És mi

van akkor, ha nem figyelte az időt, és még lent volt, mikor a benzin kifogyott?
- Ha leállt volna a levegőellátása - válaszoltam -, még akkor is bőven lett volna ideje feljönni. Alig kilenc méter mélyen volt.
- Az is elég, ha beakad valamibe a cső.
- Előfordulhat. De akkor ledobhatta volna a nehezékét.
- Elszállt már az a szag? - kérdezte Roche.
- Még nem, de már nem olyan erős.
- Miféle szag? - firtatta Marino.
- Furcsa szaga volt a vérének.
- Mármint piaszaga?
- Nem, nem ilyesmi.
Marino beleszimatolt néhányszor a levegőbe, azután vállat vont. Roche elfordult az asztaltól, és ellépett mellettem. El sem akartam hinni, de megint hozzám dörgölőzött, holott rengeteg helye volt, és különben is figyelmeztettem már. A kopaszodó Marino nagydarabnak hatott irhabéléses felöltőjében; tekintetével követte Roche-t.
- Ez meg ki? - kérdezte.
- Azt hiszem, még nem találkoztak - feleltem. - Roche nyomozó Chesapeake-ből, Marino kapitány a richmondiaktól.
Roche elmélyülten nézegette a kompresszort, de az olló hangja, amellyel Danny a bordákat vágta át, így is sok volt neki. Az arca megint olyan lett, mint a tejüveg, szája lefelé görbült.
Marino cigarettára gyújtott. Arckifejezéséből láttam, hogy már véleményt formált Roche-ról, és hogy Roche ezt a véleményt hamarosan meg fogja ismerni.
- Nem tudom, maga hogy van ezzel - kezdte Marino -, de én már a kezdet kezdetén rájöttem itt valamire, mégpedig arra, hogy aki ide beteszi a lábát, az többé rá se bír nézni a májra. Csak figyelje meg. - Visszatette ingzsebébe az öngyújtóját. - Én azelőtt imádtam resztelve. - Kifújta a füstöt. - Most meg ha megölnének, se bírnék hozzáérni.

Roche közelebb hajolt a kompresszorhoz, szinte beletemetkezett, mintha a gumi és a benzin szagát használná ellenszerként. Folytattam a munkát.
- Mondja csak, Danny - erőltette a témát Marino -, maga evett már májat vagy pacalt, mióta itt dolgozik?
- Soha életemben nem ettem ilyesmit - felelte Danny, miközben eltávolította a mellkasfal elülső részét. - De tudom, mire gondol. Mikor beülök egy étterembe és látom, hogy az emberek olyan tenyérnyi májszeleteket rendelnek, hát nagyon kell vigyáznom, hogy ki ne dobjam a taccsot. Hát még ha egy icipicit rózsaszín is.
A belső szervek föltárulkozásával a szag erősödött. Hátrahőköltem.
- Érzi? - kérdezte Danny.
- Igen - válaszoltam.
Roche a boncterem legtávolabbi szegletébe hátrált.
Marino, most, hogy kiszórakozta magát, odajött hozzám, és megállt mellettem.
- Szóval úgy gondolja, hogy megfulladt? - kérdezte gyorsan.
- Egyelőre nem gondolok semmit. Igyekszem kideríteni.
- Miből derül ki, hogy nem fulladt meg?
Marinónak ritkán akadt dolga vízbe fúlt emberekkel, mivel a gyilkosságnak ez a fajtája ritka, ezért nagyon érdekelte az eset. Minden mozdulatomról tudni akarta, miért csinálom.
- Ez egy elég hosszú procedúra - feleltem munka közben. - A mellkas oldalsó részén csináltam egy bőrtasakot, megtöltöttem vízzel, aztán átszúrtam a mellkasfalat, hogy látok-e buborékokat. Most a szívburkot töltöm fel vízzel, aztán egy tűt szúrok a szívbe, megint csak azért, hogy látok-e buborékokat. Utána megvizsgálom az agyat, vannak-e pontszerű bevérzések, és megnézem, van-e a gátorűr puha szövetében extraalveolaris levegő.
- És az mit mutat ki? - kérdezte Marino.

- Légmellre vagy légembóliára utal. Ez olyankor következik be, mikor a búvár ötméteres mélységtől följebb helytelenül lélegzik. A tüdőben fellépő túlzott nyomás következtében kis berepedések keletkezhetnek az alveolákban, és levegő szivárog egyik vagy mindkét mellhártyaüregbe.
- Gondolom, abba már bele lehet halni - mondta Marino.
- Nagyon is.
- És mi van olyankor, ha valaki túl gyorsan jön föl, vagy túl gyorsan merül le? - Marino átkerült az asztal másik oldalára, hogy jobban lásson.
- A lemerüléskor, illetve felemelkedéskor fellépő barotrauma ilyen kis mélység esetén teljesen valószínűtlen. És amint látja, a szövetei nem szivacsosak, amint az egy barotraumában meghalt ember esetében várható lenne. Nem akar fölvenni valamilyen védőruhát?
- Hogy aztán úgy nézzek ki, mint egy ciánozó? - pillantott Marino Roche felé.
- Remélem, nem fog AIDS-t kapni - morgott vissza komoran Roche a sarokból.
Marino köténytkötött és kesztyűt húzott, én pedig magyarázni kezdtem, melyek azok az elváltozások, amelyek hiánya kizárja a dekompressziót, a légembóliát és a fulladást. Mikor beszúrtam egy tizennyolcas tűt a légcsőbe, hogy levegőmintát vegyek a cianid kimutatásához, Roche úgy döntött, távozik. Gyorsan átvágott a helyiségen, papír zörgött, ahogy lekapta a pultról a bizonyítékos tasakot.
- Szóval meg kell várnunk a laborvizsgálatokat - szólt vissza az ajtóból.
- Ahogy mondja. Egyelőre függő. - Egy pillanatra abbahagytam a munkát, és ránéztem. - Ha elkészül a jelentés, kap majd másolatot. És mielőtt elmegy, szeretném látni az elhunyt használati tárgyait.
Nem jött közelebb, nekem meg véres volt a kezem.
Marinóra néztem. - Volna szíves?
- Ezer örömmel - felelte.

Odament Roche-hoz, fogta a tasakot. - Jöjjön - morogta. - Kint a folyosón átnézzük, ott vehet egy kis levegőt.
Kimentek, de rögtön az ajtónál meg is álltak, és miközben folytattam a munkát, hallottam, hogy zörög a papírtasak. Hallatszott, hogy Marino kiveszi a tárat egy pisztolyból, hátrahúzza a szánt, és hangosan méltatlankodik, amiért a fegyver nem volt bebiztosítva.
- El se akarom hinni, hogy így, töltve hurcolta magával ezt a vackot. - Marino hangja fölerősödött. - Jézusom! Ha nem tűnt volna föl, nem a sovány kis uzsonnája penészedik ebben a zacskóban.
- Még nem nézték meg ujjlenyomatra.
- Hát akkor húzzon kesztyűt, és szedje ki belőle a lőszert úgy, ahogy most tőlem látta. Hol képezték ki magát? Az operettzsaruk akadémiáján? Nyilván ott tanították jó modorra is.
Marino egyre nagyobb lendülettel folytatta, és most már egyértelmű volt, hogy nem a friss levegő miatt vitte ki Roche-t a folyosóra. Danny az asztal túloldaláról vigyorogva nézett rám.
Marino néhány perc múltán fejét csóválva visszajött, Roche elment.
Megkönnyebbültem, és ez látszódhatott is rajtam. - Hála az égnek! - mondtam. - Mi a helyzet?
- Azzal a fejjel gondolkodik, amit az Úr adott neki - válaszolta Marino.
- Azt pedig a lába között hordja.
- Járt már itt egyszer-kétszer, azt már mondtam - szólalt meg Danny -, csak akkor Mant doktort macerálta. Azt viszont nem mondtam, hogy mindig fönt beszélt vele. Sose jött le a boncterembe.
- Meg vagyok döbbenve - jegyezte meg fanyarul Marino.
- Úgy hallottam, hogy a rendőrakadémián beteget jelentett aznap, mikor ide kellett volna jönnie a többiekkel, hogy lássák, milyen is egy boncolás - folytatta Danny. - Egyébként csak nemrég helyezték át az ifjúságvédelmitől. Úgy két hónapja van a gyilkossági csoportnál.
- Más már nem is hiányzott - állapította meg Marino. - Pontosan ilyen kollégákra van szükségünk.

Megkérdeztem tőle: - Maga érzi a ciánvegyületeket?
- Nem. Pillanatnyilag csak a cigarettám füstjét érzem, és ennél többre nem is vágyom.
- Danny?
- Én sem, doktornő.
- Eddig nem látom jelét, hogy itt búvárbaleset történt volna. Se a mellüregében, se a szívében nincsenek buborékok. Nincs levegő a bőr alatt. Nincs víz se a gyomorban, se a tüdőben. Tehát nem beszélhetünk tüdővizenyőről. - Kimetszettem még egy részt a szívből. - Viszont a szív megnagyobbodott, és ez amiatt van, hogy a bal fele cserbenhagyta a jobbat. Más szavakkal: ez okozta a halálát. A gyomorfalán pedig látszik némi vörösesség, ami szintén ciánra utal.
- Maga mennyire ismerte, doktornő? - kérdezte Marino.
- Magánemberként semennyire.
- Akkor most elmondom, mi volt abban a tasakban, mert Roche nem tudta, mit lát, én meg nem akartam megmondani neki.
Végre lehámozta a felöltőjét. Körülnézett, hová tehetné le nyugodt szívvel. Végül egy szék támlájára vetette. Megint rágyújtott.
- A franc az ilyen padlókba, kicsinálják a lábamat - mondta, miközben odament az asztalhoz, amelyen a kompresszor és a cső hevert, és nekitámaszkodott a peremének. - A maga térdét is gyilkolhatja - nézett Dannyre.
- Kegyetlenül.
- Eddingsnek egy kilenc milliméteres, Birdsong-bevonatos Browningja volt, a sivatagi változat - jelentette be Marino.
- Mi az a Birdsong? - Danny a függőmérleg serpenyőjébe tette a lépet.
- A pisztolybevonatok csúcsa. Ha valakinek az a szíve vágya, hogy vízálló legyen a fegyvere, és olyan színű, amivel beleolvad a környezetbe, akkor ehhez a Birdsonghoz küldi - válaszolta Marino. - Birdsong szétkapja, homokkal lefúvatja, aztán teflonnal vonja be, azt meg ráégeti. A TM összes pisztolyát ő kezelte le.

A TM az FBI túszmentő egysége. Biztos voltam benne, hogy Eddings, aki olyan sok cikket írt az igazságszolgáltatás fegyveres testületeiről, az FBI quanticói akadémiájával és legkiválóbb ügynökeivel is kapcsolatba került.
- Mintha egy tengerészkommandós fegyvere volna - jegyezte meg Danny.
- Van nekik is, van a készenléti egységeknek, a terrorelhárítóknak, meg az ilyen magamfajta paliknak. - Marino közben megint szemügyre vette a kompresszort és a szívószelepeket. - És a legtöbbünknek olyan Novak-féle irányzéka van, mint az ő pisztolyának. Nekünk viszont nincs KTW lőszerünk, ami a vasat is átfúrja. Rendőrgyilkosnak is nevezik.
- Teflonbevonatos lőszere volt? - pillantottam fel.
- Tizenhét a tárban, egy a csőben. A vízállóság miatt a gyutacs vörös lakkbevonattal.
- A vasfűró lőszert nem itt szerezte, legalábbis nem törvényes úton - mondtam. - Virginiában már évekkel ezelőtt betiltották. Ami pedig a pisztolya bevonatát illeti, biztos, hogy Birdsong? Ugyanaz a cég, amelyikkel az Iroda is dolgoztat?
- Megvan az a spéci jellege - felelte Marino -, de persze léteznek más cégek is ezen a területen.
Felnyitottam a gyomrot, az enyém meg összeszorult. Eddingsről tudtam, hogy lelkes híve a fegyveres testületeknek. Hallottam, hogy be szokott ülni a rendőrök mellé a járőrkocsikba, hogy eljárt a közös kirándulásaikra meg a rendezvényeikre. Sose tapasztaltam jelét, hogy imádná a fegyvereket, és nagyon mellbe vágott, hogy a pisztolya olyan lőszerrel van töltve, amelyet épp azoknak az embereknek a meggyilkolására szántak, akiktől az értesüléseit szerezte, és akik esetleg a barátai is voltak.
- A gyomortartalom csak egy kis barnás folyadék - mondtam. - A halála előtti órákban nem evett, ami nem is csoda, ha merülni akart.

- Elképzelhető, hogy valahogy kipufogógázt lélegzett be? - kérdezte Marino még mindig a kompresszort nézegetve. - Ha, mondjuk, pont úgy fújt a szél. Attól nem lehet rózsaszín?
- Természetesen megvizsgáljuk szén-monoxidra is. De ez akkor sem ad magyarázatot arra, amit érzek.
- Biztos?
- Ismerem ezt a szagot - feleltem.
- Ugye maga szerint gyilkosság, doktornő? - kérdezte Danny.
- Ilyesmit nem szabad mondani. - Lehúztam a villanyvezetéket a fejem fölötti dobról, és bedugtam a Stryker-fűrészt. - Főleg nem a chesapeake-i rendőröknek. Senkinek. Csak ha megvannak a vizsgálatok, és kiadom a hivatalos jelentést. Nem tudom, mi folyik itt. És azt sem tudom, hogy a helyszínen mi folyik. Ezért a szokásosnál is óvatosabbnak kell lennünk.
Marino Dannyt nézte. - Maga mióta dolgozik itt?
- Nyolc hónapja.
- Ugye hallotta, mit mondott a doktornő?
Danny meglepetten kapta fel a fejét, meghökkentette Marino hangjának hirtelen változása.
- Ugye tudja, hogyan kell csukva tartania a száját? - folytatta Marino. - Ez azt jelenti, hogy nem dumál a haveroknak, nem próbál fölvágni a családja meg a barátnője előtt. Megértette?
Danny uralkodott a dühén, és szótlanul megejtette a koponyán a hátul, fültől fülig tartó bemetszést.
- Ha innen kiszivárog valami, a doktornővel tudni fogjuk, hol keressük a rést - folytatta Marino a teljesen provokálatlannak látszó támadást.
Danny felhajtotta a fejbőrt, előrehúzta egészen a szemig, hogy feltárja a koponyát. Eddings arca megereszkedett, elernyedt, elszomorodott, mintha csak tudná, mi történik vele. Bekapcsoltam a fűrészt, a helyiség megtelt a csontba hasító penge nyüszítésével.

3

Fél négyre a nap mélyen leereszkedett és szürke fátyol mögé rejtőzött; tenyérnyi mély volt a hó, s a hópelyhek füstként keringtek a levegőben. Lementünk a lépcsőn, ki a parkolóba. Danny már korábban elment, az ő lábnyomait követtük. Rossz érzéseim voltak miatta.

- Marino! - mondtam. - Így egyszerűen nem lehet emberekkel beszélni. A kollégáim tudják, mi az a diszkréció. Danny nem tett semmi olyasmit, amivel rászolgált volna erre a goromba bánásmódra. Nekem ez egyáltalán nem tetszik.

- Ez még csak egy tejfölösszájú tacskó - válaszolta Marino. - Ha rendesen neveli, idővel meghálálja. A lényeg az, hogy hinni kell a fegyelmezésben.

- Nem a maga feladata, hogy a kollégáimat fegyelmezze. És Dannyvel különben sem volt soha semmiféle problémám.

- Nem? Akkor jó, mert most aztán végképp nem hiányzanak a problémák - felelte Marino.

- Igazán nagyon hálás lennék, ha hagyná, hogy magam vezessem az irányításom alatt álló intézményt.

Fáradt voltam és rosszkedvű is, mert Lucy még mindig nem vette föl a telefont Mant házában. Kinyitottam a kocsim ajtaját. Marinóé mellette állt.

- Na és mit tervez Lucy szilveszterre? - kérdezte, mintha csak belelátna a gondolataimba.

- Remélem, velem tölti. De még nem jelentkezett. - Beültem a kocsiba.

- Északon már havazik, Quantico kaphatott belőle először - mondta Marino. - Lehet, hogy elakadt. Tudja, milyen tud lenni a 95-ös.

- Van telefon a kocsijában. Különben is Charlottesville-ből jön.
- Hogyhogy?
- Az Akadémia visszaküldte még egy hónapra az egyetemre, posztgraduális képzésre.
- És mi a téma? Korszerű rakétatechnika?
- Azt hiszem, a virtuális valóság.
- Szóval lehet, hogy elakadt valahol köztünk és Charlottesville között. - Marino nem engedett távozni.
- Akkor hagyhatott volna üzenetet.
Marino körüljáratta tekintetét a parkolón. Üres volt, csak a hóborította, sötétkék halottaskocsi állt benne. Hópelyhek ültek meg Marino gyér hajzatán. Fázhatott kopaszodó koponyája, de nem törődött vele.
- Vannak tervei szilveszterre? - Beindítottam a motort, aztán az ablaktörlőt, hogy lekotorja a havat a szélvédőről.
- Két haver átjön pókerezni meg chilit falni.
- Ígéretesen hangzik. - Fölnéztem nagy, vörös arcába; továbbra is a semmibe révedt.
- Végigturkáltam Eddings richmondi lakását. - Még mindig nem nézett rám. - Nem akartam Danny előtt… Azt hiszem, nem ártana, ha maga is vetne rá egy pillantást.
Marino beszélgetni akart. Nem akart se a barátaival szilveszterezni, se egyedül. Velem akart, de ezt a világért se lett volna hajlandó bevallani. Hosszú évek óta ismertem, az érzelmei úgy tűntek föl előttem, mint a gyónások, amelyeket sehogy sem képes elsuttogni, bármennyire nyilvánvalóak is a bűnei.
- Egy pókerpartival nem tudok konkurálni - mondtam, és becsatoltam a biztonsági övemet -, de ma lasagnát készítek vacsorára. És úgy látom, Lucy nem tud jönni. Úgyhogy ha…
- Nem olyan az idő, hogy okos dolog volna éjfél után hazakocsikázni - vágott a szavamba. Apró fehér viharocskában kavargott a hó az aszfalton.

- Van vendégszobám - folytattam.
Marino az órájára nézett, és úgy találta, ideje rágyújtani.
- Szerintem már most sem ajánlatos visszaautózni Richmondba - mondtam. - És különben is beszélnünk kellene.
- Hát igen… Azt hiszem, igaza van.
Jött utánam a kocsijával Sandbridge-be. Mindkettőnket meglepett, mikor a házhoz érkezve láttuk, hogy füstöl a kémény. Lucy levélzöld Suburbanje ott állt a behajtón. Egészen belepte a hó, jeleként, hogy már jó ideje ott van.
- Nem értem - mondtam Marinónak; mindketten becsaptuk a kocsink ajtaját. - Háromszor telefonáltam.
- Talán jobb, ha inkább elmegyek. - Marino tétován állt a Fordjánál.
- Ne legyen nevetséges. Jöjjön. Majd kitalálunk valamit. Van kanapé. Lucy is örülni fog magának.
- Itt van a búvárcucca? - kérdezte Marino.
- A csomagtartóban.
Kivettük és az ajtóhoz vittük a szerelést. A hóesésben még kisebbnek és magányosabbnak hatott a ház. Hátul volt egy üvegezett veranda, onnan mentünk be. A szerelést a padlóra tettük. Lucy benyitott a konyhából; paradicsom- s fokhagymaillat ölelt körül. Meglepetten nézett Marinóra és a búvárfölszerelésre.
- Hát ez meg mi? - kérdezte.
Láttam rajta, hogy nincs elragadtatva. Úgy volt, hogy kettesben töltjük az estét, és a mi zűrzavaros életünkben ritkák az ilyen alkalmak.
- Hosszú história - néztem a szemébe.
Bementünk a konyhába, ahol egy nagy lábosban rotyogott valami a tűzhelyen. Mellette a pulton egy vágódeszka: Lucy a megérkezésünkkor minden jel szerint éppen hagymát aprózott. FBI-melegítő volt rajta, a lábán sízokni. Makkegészségesnek tűnt, de láttam rajta, hogy nem sokat alhatott.

- Van egy locsolótömlő a kamrában, közvetlenül a veranda mellett pedig, a kerti csapnál egy üres műanyag szemeteskanna - mondtam Marinónak. - Ha azt megtöltené, abba beáztathatnánk a szerelésemet.
- Segítek - ajánlkozott Lucy.
- Dehogy segítesz. - Megöleltem. - Előbb szemlét tartunk.
Megvártuk, míg Marino kimegy, aztán odahúztam Lucyt a tűzhelyhez, és fölemeltem a fazék födőjét. Kellemes illat csapott meg. Boldog voltam.
- Hát ezt el se hiszem - mondtam. - Az ég áldjon meg érte.
- Mikor még négykor se jöttél, úgy gondoltam, jobb ha megcsinálom a mártást, különben ma este nem eszünk lasagnát.
- Azt hiszem, kellene bele még egy kis vörösbor. Meg egy picivel több bazsalikom és egy csipet só. Hús helyett majd articsókát használok. Marino nem fog lelkesedni érte, de ha akar, ehet hozzá prosciuttót. Na? Jó lesz így? - Visszatettem a fedőt.
- Mit keres itt Marino, Kay néni? - kérdezte Lucy.
- Megtaláltad a cetlimet?
- Persze. Úgy jutottam be. De csak annyit írtál, hogy kiszálltál egy helyszínre.
- Ne haragudj. Többször is próbáltalak hívni.
- Nem akartam egy idegen házban fölvenni a telefont - felelte. - Üzenetet meg nem hagytál.
- Azt hittem, nem jössz, ezért hívtam meg Marinót. Nem akartam, hogy ebben a hóban haza kelljen hajtania Richmondba.
Csalódottság villant Lucy zöld szemében.
- Ha nem kell vele egy szobában aludnom, nem gond - jegyezte meg szárazon. - De már azt sem értem, hogy Tidewaterben mit keres.
- Mondtam már, hogy ez egy hosszú történet - feleltem. - Az ügynek richmondi vonatkozásai is vannak.
Kimentünk a hideg verandára, gyorsan lemostuk a jéghideg vízben az uszonyokat, a búváröltözéket és a többi felszerelést, aztán fölcipeltük az

egészet a padlásra, ahol nem fagy meg semmi, és több réteg törülközőre helyeztük. Sokáig zuhanyoztam, ameddig csak a vízmelegítő engedte. Valahogy olyan valószerűtlennek tűnt föl előttem, hogy Lucy, Marino és én egy havas szilveszter estén együtt vagyunk ebben a kis tengerparti házban.
A fürdőből kijőve a konyhában találtam őket: olasz sört ittak, és a kenyérsütés receptjét olvasgatták.
- Ennyi! - mondtam. - Mostantól átveszem.
- Vigyázz - felelte Lucy.
Félretereltem őket, hogy ne legyenek útban, és nekifogtam egy öblös tálba kimérni a nagy sikértartalmú lisztet, élesztőt, cukrot és olívaolajat. Alacsony fokozatra állítottam a sütőt, felbontottam egy üveg Côte Rôtie-t - abból a szakácsnő kortyol, mielőtt nekilát a komoly munkának. A főételhez Chiantit szándékoztam szervírozni.
- Eddings tárcáját átnézte? - kérdeztem Marinót.
- Ki az az Eddings? - kérdezett közbe Lucy.
A pulton ült, Peronit kortyolgatott. A háta mögötti ablakban hó pettyezte a sűrűsödő sötétséget. Néhány szóban összefoglaltam neki, mi történt. Nem tett föl kérdéseket, de figyelte, mit válaszol Marino.
- Semmi különös - felelte Marino. - Egy MasterCard, egy Visa, AmEx, biztosítás. Ilyen vicik-vacakok, meg számlák. Éttermi számláknak látszanak, majd utánanézünk. Nem baj, ha kiveszek még egy ilyet? - A szemetesbe pottyantotta a kiürült sörösdobozt, és kinyitotta a hűtő ajtaját. - Hadd lám, mi van még. - Poharak koccantak. - Készpénz, az nem volt sok nála, csak huszonkét dollár.
- Na és fényképek? - kérdeztem, már a tésztát gyúrva a belisztezett deszkán.
- Egy szál se. - Marino becsukta a hűtőt. - És amint tudja, nem volt nős.
- Attól még lehetett komoly kapcsolata valakivel - vetettem ellen.
- Elképzelhető, mert alig tudunk róla valamit. - Marino Lucyra nézett. - Te tudod, mi az a Birdsong?

- Az én Sigemet is ők kezelték le. - Lucy rám nézett. - Kay néni Browningját is.
- Na, hát ennek az Eddingsnek volt egy ugyanolyan kilenc milliméteres Browningja, mint a nagynénédnek, csak épp barna Birdsong-bevonat van rajta. Ezenfelül a töltényei teflonbevonatosak, és a gyutacsuk vörös lakkal van lekezelve. Az ilyenekkel zuhogó esőben is simán keresztül lehet lőni tizenkét telefonfülkét.
Lucy meglepődött. - Mit csinál egy ilyennel egy újságíró?
- Vannak emberek, akik imádják a fegyvert meg a lőszert - mondtam. - Bár Eddingst nem ilyennek ismertem. Sose mondott ilyesmit… Nem mintha feltétlenül kellett volna.
- Én Richmondban még nem is láttam KTW-t - mondta Marino. - Se legálisan, se máshogy.
- Beszerezhette valamilyen fegyverbemutatón? - kérdeztem.
- Lehetséges. Az biztos, hogy elég sok ilyen műsoron vehetett részt. A lakásáról még nem is beszéltem.
Egy nedves konyharuhával leterítettem a tésztát, és a tálat a legalacsonyabb fokozatra állított sütőbe tettem.
- Most nem tartok teljes tárlatvezetést - folytatta Marino -, csak a legfontosabbakat sorolom. Kezdem azzal a helyiséggel, ahol minden valószínűség szerint betárazta a pisztolyát. Mármost hogy hol lövöldözte el ezeket a töltényeket, azt nem tudni, ezzel szemben egy egész arzenálból válogathatott. Volt ott egy rakás pisztoly, volt Kalasnyikov, MP5-ös meg egy Ml6-os is. Nem kifejezetten vadászfegyverek. Ezenkívül egy csomó katonai újságot járatott. *Soldier of Fortune, U. S. Cavalry Magazine, Brigade Quartermaster…* Ilyeneket. Végül pedig - ivott egy korty sört - találtunk olyan videokazettákat, amelyek azt tanítják, hogyan lehet valaki mesterlövész. Tudja: különleges szolgálatok kiképzése meg hasonló rémségek.

Tojást vertem föl parmezánnal és ricottával. - Nincs semmi, amiből kiderülne, hogy miben lehetett benne? - kérdeztem. A halott újságíró esete bonyolódni látszott, és még jobban nyugtalanított.
- Olyasmi nincs, viszont az szentség, hogy nagyon törte magát valamiért.
- Vagy valami őutána - jegyeztem meg.
- Félt. - Lucy úgy jelentette ki, mintha ismerte volna Eddingst. - Ha valaki nem fél, nem visz magával egy éjszakai búvárkirándulásra páncélátütő lőszerrel töltött kilenc milliméteres pisztolyt. Így az olyan ember viselkedik, aki tudja, hogy vérdíjat tűztek ki a fejére.
Ekkor számoltam be nekik arról a furcsa, hajnali telefonhívásról, amellyel egy nem létező Young nevű rendőr keresett meg. Beszéltem Green kapitányról és a viselkedéséről is.
- Miért telefonált volna, ha ő a tettes? - kérdezte Marino.
- Nyilván nem akarta, hogy odamenjek - válaszoltam. - Talán úgy okoskodott, hogy ha elegendő információt kapok a rendőrségtől, akkor egyszerűen csak megvárom, míg beszállítják a halottat. Ahogy általában.
- Nekem akkor is az a véleményem, hogy ez a Green meg akart félemlíteni - szögezte le Lucy.
- Szerintem is ez lehetett az elképzelése - bólintottam.
- Próbáltad már fölhívni azt a telefonszámot, amit ettől a nem létező Youngtól kaptál? - kérdezte Lucy.
- Nem.
- Hol van?
Odahoztam, Lucy pedig beütögette.
- A helyi időjárási szolgálat száma - jelentette, és letette a kagylót.
Marino odahúzott egy széket a kockás abrosszal leterített reggelizőasztaltól, és karját a támla tetejére fektetve, lovagló ülésben rátelepedett. Egy ideig egyikünk sem szólt; hánytuk-vetettük magunkban az egyre furcsábbnak tetsző tényeket.

- Doktornő… - Marino az ízületeit ropogtatta. - Tényleg rá kellene gyújtanom. Megengedi, hogy itt, vagy menjek ki?
- Vagy - bökött hüvelykujjával az ajtó felé Lucy; undok képet vágott, de tudtam, hogy nem gondolja annyira komolyan.
- És ha belezúgok egy hótorlaszba, te ki csipisz? - méltatlankodott Marino.
- Itt legfeljebb tízcentis a hó. Itt legfeljebb a fejedben van hótorlasz.
- Holnap kimegyünk a partra sörösdobozt lőni - jelentette be Marino. - Azt hiszem, nem árt, ha valaki időnként megaláz egy kicsit, kedves Lucy.
- Ezen a parton nem fognak lövöldözni - közöltem velük.
- Azt hiszem, elég volna, ha Pete kinyitná az ablakot, és kifújná rajta a füstöt - mondta Lucy. - De ez is csak azt mutatja, mennyire rabja vagy a szenvedélyeidnek - nézett Marinóra.
- Engem nem zavar, ha gyorsan elszívja - mondtam Marinónak. - Így is elég hideg van idebent.
Az ablak makacskodott, de nem jobban, mint Marino, akinek heves küzdelem után végül sikerült kinyitnia. Odahúzta a székét, rágyújtott, és a szúnyoghálón keresztül kifújta a füstöt. Lucy meg én a nappaliban terítettünk - ezüstneművel, szalvétával -, mert úgy éreztem, mégiscsak barátságosabb a nappaliban a kandalló előtt, mint Mant doktor konyhájában vagy szűk, huzatos ebédlőjében.
- Még nem is mondtad, mi van veled - mondtam unokahúgomnak, aki közben a tüzet piszkálta.
- Remekül vagyok - felelte.
Újabb hasábokat dobott a tűzre; kezén kidagadtak az erek, hátizmai megfeszültek. Szikrarajok szöktek fel a kémény kormos torkába. Nagyon értett a számítógépekhez és - újabban - a robotikához, azt tanulta az egyetemen. Olyan szakterületek voltak ezek, amelyek miatt az FBI túszmentői nagyon szívesen foglalkoztatták, de természetesen nem a fizikai, hanem a szellemi képességei miatt. Soha egyetlen nő sem

tudott még megfelelni a túszmentők kíméletlen fizikai követelményeinek. Féltem, hogy Lucy nem lesz hajlandó beletörődni a korlátaiba.
- Mennyit edzel? - kérdeztem.
Behajtotta a parázsvédőt, és leült a kandalló padkájára. - Sokat.
- Nem volna egészséges, ha a még több zsírszövet menne le rólad.
- Egészséges vagyok, mint a makk, és rengeteg rajtam a zsír.
- Ha te az anorexia felé tendálsz, Lucy, én nem fogom a fejem a homokba dugni. Az étkezési rendellenességekbe bele lehet halni. Láttam már ilyen eseteket.
- Nekem nincs semmiféle rendellenes étkezési szokásom.
Odamentem hozzá és leültem mellé; a tűz melegítette a hátunkat.
- Akkor most szavadon foglak - mondtam.
- Helyes.
- Ide figyelj - paskoltam meg a combját -, te technikai tanácsadóként szolgálsz a túszmentőknél. Soha senkinek eszébe nem jutott, hogy te kötélen csúszkálj le helikopterekből, és négyperces mérföldeket fuss férfiakkal.
Felvillanó szemmel nézett rám. - Te beszélsz korlátokról? Sose vettem észre, hogy a nemedre való tekintettel bármiben is visszafogtad volna magad.
- Én hajszálpontosan ismerem a korlátaimat - feleltem -, és ésszel kerülöm meg őket. Ezért vagyok még életben.
- Nézd - mondta belemelegedve Lucy -, én már unom a programozást, unom a robotikát, és valahányszor kitör valamilyen nagy balhé, mint például az az oklahomai robbantás, a srácok már rohannak is az Andrewsra, én meg szépen otthon maradok. Vagy ha elmegyek is velük, akkor bezárnak valamilyen kis lyukba, mint egy tehetetlen hülyét. Én nem akarok alibiügynök lenni!
Hirtelen könnyektől lett fényes a szeme; elfordult. - Bármilyen rohampályán végigmegyek. Tudok kötélen leereszkedni, tudok lőni, jó

könnyűbúvár vagyok. És ami még fontosabb: el tudom viselni, mikor hülyék. Mert éppenséggel nem mindegyik boldog, hogy én is ott vagyok.
Efelől nem voltak kétségeim. Lucy világéletében az abszolút végletek embere volt - épp a ragyogó esze folytán; tudott nehezen elviselhető is lenni. A maga határozott arcú, erős módján szép is volt. Nem is nagyon értettem, hogyan bírja ki egyáltalán egy ötventagú különleges egységnél, amelynek minden tagja férfi, és egyikük sem a kedvese.
- Janet hogy van? - kérdeztem.
- Áthelyezték Washingtonba, intellektuális bűncselekményekkel foglalkozik. Úgyhogy legalább nincs messze.
- Ez ugye mostanában történt? - Nem értettem.
- Nagyon mostanában. - Lucy könyökével a térdére támaszkodott.
- És ma este hol van?
– A családja Aspenben lakik.
Nem kellett kérdeznem, elég volt a hallgatásom. Ingerült hangon folytatta.
- Nem, nem hívtak meg. És nem csak azért, mert Janet meg én együtt vagyunk. Egyszerűen csak nem ígérkezett jónak.
- Értem. - Tétováztam egy kicsit. - Szóval a szülei még mindig nem tudják.
- Miért? Ki tudja? Gondolod, hogy a munkahelyünkön nem titkoljuk? Megvagyunk szép csöndben, és figyeljük egymást, hogy környékeznek minket a pasik. Ez csak a hab a tortán - mondta kesernyésen Lucy.
- Tudom, hogy van az egy munkahelyen - mondtam. - Mondtam neked, hogy ez lesz. De engem inkább Janet családja érdekel.
Lucy a kezét nézegette. - Főleg a mamája… Az igazat megvallva nem hiszem, hogy az apját érdekelné. Az anyámmal ellentétben az apjának eszébe se jutna, hogy esetleg ő csinált rosszul valamit, azért alakult így. Azt csak az anyám hiszi, hogy te csináltál rosszul valamit, merthogy szerinte gyakorlatilag te neveltél, és te voltál az anyám.

Nem sok értelme lett volna védekezni egyetlen nővérem, Lucy anyja, Dorothy ostoba nézetei ellen.
- És anyának van egy másik elmélete is - folytatta Lucy. - Szerinte te vagy az első nő, akibe beleestem, és ez magyarázatot ad mindenre. - Gunyoros árnyalatú lett a hangja. - Az nem érdekes, hogy ez vérfertőzés lett volna, mint ahogy az sem, hogy te a férfiakat szereted. Írja azokat a bölcs gyerekkönyveket, és ettől már igazi pszichológusnak képzeli magát, sőt minden jel szerint szexuálterapeutának is.
- Sajnálom, hogy mindennek a tetejébe még ezeken is keresztül kell menned - mondtam részvétteljesen. Sose tudtam igazán, hogy is viselkedjem az ilyen beszélgetéseink során. Nekem ez még mindig új volt, és bizonyos tekintetben ijesztő.
Marino bejött.
- Te is tudod - állt fel Lucy. -, hogy vannak dolgok, amiket egyszerűen el kell viselni.
- Friss híreim vannak - közölte Marino. - Az időjárás-jelentés szerint hamarosan elolvad a hó. Úgyhogy holnap reggel mindannyian elhúzhatjuk innen a csíkot.
- Holnap Újév - mondta Lucy. - És csak úgy az ellentmondás kedvéért: miért kellene innen elmennünk?
- Mert el kell vinnem a nagynénédet ennek az Eddingsnek a vackára. - Marino néhány másodperc szünetet tartott. - És Bentont is ide kell rángatni.
Nem reagáltam - legalábbis nem szemmel láthatóan. Benton Wesley a profilosok vezetője volt, és mostanáig reméltem, hogy nem kell vele találkoznom az ünnepek alatt.
- Ezzel mit akar mondani? - kérdeztem halkan.
Marino leült a kanapéra, és szótlanul, elgondolkodva méregetett egy ideig. Végül kérdéssel válaszolt a kérdésemre. - Érdekelne valami, doktornő. Hogyan lehet valakit víz alatt megmérgezni?

- Talán nem is víz alatt történt - vetette föl Lucy. - Lehet, hogy még merülés előtt nyelt le valamilyen ciánszármazékot.
- Nem valószínű - mondtam. - A cianidok erősen maró hatásúak, és ha szájon át vette volna be, komoly roncsolódást találtam volna a gyomorban. És a szájában és a nyelőcsövében is kellett volna sérüléseknek lennie.
- Akkor mi történhetett? - kérdezte Marino.
- Szerintem ciángázt lélegzett be.
Marino értetlenül meredt rám. - Hogyan? A kompresszoron keresztül?
- A kompresszor egy szűrővel fedett szelepen szívja be a levegőt - mondtam. - Nem volt más teendő, mint egy ciántablettát belepottyantani egy kis sósavba, és az üvegcsét odatartani a szelephez, hogy az beszippantsa a felszabaduló gázt.
- És mi történik, ha ezt Eddings odalent beszívja? - kérdezte Lucy.
- Szívrohamot kap, s másodperceken belül meghal.
Eszembe jutott a beakadt cső, és arra gondoltam, hogy elég közel lehetett Eddings az *Exploiter* csavarjához, mikor a reduktorán keresztül hirtelen ciángázt szívott be. Ez magyarázatot adhatna arra a helyzetre, amelyben rátaláltam.
- Meg tudod vizsgálni a kompresszort cianidra? - kérdezte Lucy.
- Meg fogjuk próbálni - válaszoltam -, de nem hiszem, hogy találunk valamit. Legfeljebb akkor, ha a ciántablettát közvetlenül a szűrőre tették. Egyébként is babrálhattak a szereléssel, mire odaértem. Érzésem szerint több esélyünk van a cső másik végénél, az Eddings felőlin. Ha sikerül rávennem valakit, hogy újév napján jöjjön be a laborba, holnap beindítom a toxikológiai vizsgálatokat.
Lucy odament az ablakhoz, és kinézett. - Még mindig sűrűn hull. Döbbenetes, milyen világossá teszi az estét. Látom a tengert, olyan, mint egy fekete fal - mondta tűnődve.
- Merthogy az is - mondta Marino. - Az a kert téglakerítése.

Lucy nem válaszolt egy ideig, én meg közben arra gondoltam, mennyire hiányzott. Már az egyetemi évei kezdetén is keveset láttam, de mostanában még ritkábban, mert olyankor sem lehetett biztosra venni, hogy lesz időnk találkozni, amikor Quanticóban jártam. Elszomorított, hogy elmúlt már a gyerekkora, és lelkem mélyén jobban örültem volna, ha a jelenleginél valamivel könnyebb pályát választ.
Még mindig kifelé révedt a tekintete. - Szóval van egy fegyverimádó riporterünk, akivel valamilyen módon ciángázt lélegeztettek be, miközben egy lezárt területen a víz alatt szolgálatból kivont hadihajók környékén bóklászott.
- Ez csak egy lehetőség - vetettem ellen. - Még nem biztos. Erről nem szabad elfeledkeznünk.
Felém fordult. - Honnan vesz az ember ciánt, ha meg akar mérgezni valakit? Nehéz ügy?
- Sok cégnél használják.
- Például mire?
- Például arra, hogy az ércből kinyerjék az aranyat - feleltem. - Használják a galvanizálásnál is, a rovarirtásnál, meg amikor csontokból állítanak elő foszforsavat. Lényegében véve az ékszerésztől az ipari munkáson át a rovarirtóig bárki hozzájuthat. Sósav pedig minden vegyszerüzletben kapható.
- Ha valaki megmérgezte Eddingst - szólalt meg Marino -, akkor annak tudnia kellett, hogy a csónakjában lesz. Hogy hol és mikor.
- Itt valakinek sok mindent kellett tudnia - mondtam. - Például azt is, hogy milyen légzőkészüléket akart használni Eddings. Ha ugyanis nem kompresszorral, hanem könnyűbúvár-szereléssel merült volna, akkor egészen más megoldást kellett volna választania.
- Csak azt tudnám, mi a fenét keresett odalent. - Marino kinyitotta a kandalló védőrácsát, hogy megpiszkálja a tüzet.
- Bármi volt is az, a jelek szerint fényképezni kellett hozzá. És a szerint a felszerelés szerint, amit magával vitt, komolyan gondolta a dolgot.

- De víz alatti fényképezőgépet nem találtak - mondta Lucy.
- Azt nem - feleltem. - Lehet, hogy az áramlat sodorta el, vagy belesüppedhetett az iszapba. Sajnos minden jel arra mutat, hogy nem lebegő készüléket használt.
- Annyi biztos, hogy szívesen megnézném a filmet. - Lucy még mindig kifelé bámult a havas estébe. Kíváncsi lettem volna, nem Aspenre gondol-e.
- Csak az biztos, hogy nem halakat fotózott - szögezte le Marino, és megböködött egy vaskos, kissé még vizes fahasábot. - Úgyhogy nemigen marad más, mint a hajók. Szerintem valamilyen riporthoz gyűjthetett anyagot, és valaki nem akarta, hogy megjelenjen.
- Lehet, hogy anyagot gyűjtött - mondtam -, de ez még nem jelenti, hogy ennek köze volt a halálához. Lehet, hogy valaki csak élt az alkalommal, és valami más miatt ölte meg.
- Hol tartják a tűzrevalót? - Marino abbahagyta a fahasábok piszkálását.
- Odakint, leponyvázva. Mant doktor nem tart fát a házban. Fél a termeszektől.
- Inkább a tűztől meg a huzattól kellene félnie.
- Hátul, a veranda mellett - mondtam. - Köszönöm, Marino.
Marino kesztyűt húzott - kabátot nem vett -, és kiment. A tűz makacsul füstölt, a szél kísértetiesen nyöszörgött a ferde kürtőben. Lucyt figyeltem, aki még mindig az ablaknál állt.
- Neki kellene látnunk a vacsorafőzésnek, nem gondolod? - kérdeztem.
- Ez meg mit csinál? - kérdezte háttal nekem.
- Marino?
- Ő. Ez a mélák marha eltévedt. Nézd meg, ott van egész a falnál. Egy pillanat… Eltűnt. Kikapcsolta a zseblámpáját. Ez azért bizarr.
Szavai hallatán meredezni kezdtek nyakszirtemen a pihék, és felpattantam. Berohantam a hálószobába, és felkaptam az éjjeliszekrényről a pisztolyomat. Lucy rohant utánam.
- Mi az? - kiáltotta.

- Nincs zseblámpája - feleltem futás közben.

4

Kivágtam a konyhaajtót, kirohantam a verandára, és egyenesen belefutottam Marinóba. Kis híján feldöntöttük egymást.
- Mi a franc ez a…! - kiáltott fel a karján tartott fahasábok mögül.
- Valaki ólálkodik a ház körül - sziszegtem.
A fahasábok nagyot dübbentek a padlón, és Marino pisztollyal a kezében már rohant is a kertbe. Ekkorra már Lucy is hozta a pisztolyát és kint termett - egy kisebbfajta lázongással is szembe tudtunk volna nézni.
- Nézzünk körül - rendelkezett Marino. - Én erre megyek.
Bementem zseblámpáért, aztán egy ideig járkáltunk Lucyval a ház körül, erőltettük a szemünket, hegyeztük a fülünket, de nem láttunk mást, csak a saját lábnyomainkat, és nem hallottunk mást, mint a talpunk alatt csikorgó havat. Mikor ismét a veranda sötétjébe értünk, hallottuk, hogy Marino kibiztosítja a pisztolyát.
- Lábnyomok vannak a kerítésfalnál - mondta; látszott a lélegzete a levegőben. - Nagyon fura. Levezetnek egészen a partig, aztán a víz szélén egyszerűen eltűnnek. - Körülnézett. - Elképzelhető, hogy valamelyik szomszédnak támadt kedve sétálgatni egy kicsit?
- Nem ismerem Mant doktor szomszédait - feleltem -, de nem hinném, hogy a kertjébe járnak sétálni. És egyáltalán: van épeszű ember, aki ilyen időben a parton csámborog?
- Itt a ház körül vannak a lábnyomok? - kérdezte Lucy.
- Úgy veszem észre, a pasas átmászott a falon, bejött vagy kétméternyire, aztán visszafordult - válaszolta Marino.

Eszembe jutott, hogy Lucy ott állt az ablak előtt, a kandalló tüze és a lámpa szolgáltatta ellenfényben. Lehet, hogy az illető észrevette, és megijedt.
Aztán valami más jutott eszembe. - Biztos, hogy férfi volt?
- Ha nem az, akkor sajnálom szegény nőt, hogy ekkora csónakokban kell közlekednie - felelte Marino. - Körülbelül akkora a nyoma, mint az enyém.
- Cipő vagy csizma? - kérdeztem a fal felé indulva.
- Nem tudom. Valamilyen keresztvonalas mintázata van. - Marino követett.
A lábnyomok megpillantása még nagyobb riadalmat keltett bennem. Nem szokványos csizma vagy edzőcipő hagyta.
- Uramisten - mondtam. - Szerintem ez az illető búvárcsizmát visel. Nézze.
Marino és Lucy leguggolt mellém. A nyomokra rézsútosan vetült a zseblámpa fénykévéje.
- Nincs íve a talpnak - állapította meg Lucy. - Tényleg olyan, mintha búvárcsizma volna. Bizarr.
Felálltam, s az alacsony falon túl elterülő sötét, hullámzó tengerre néztem. Elképzelhetetlennek látszott, hogy valaki onnan jött volna.
- Le tudjuk fényképezni? - kérdezte Marino.
- Persze. Csak kiönteni nincs mivel.
Visszamentünk a házba. Marino összeszedte a hasábokat, mi meg Lucyval folytattuk a vacsorafőzést. Nem voltam biztos benne, hogy tudok-e majd enni, annyira ideges lettem. Töltöttem még egy pohár bort, és azzal próbáltam elhessegetni az ólálkodó ismeretlen gondolatát, hogy biztos csak véletlen, valaki, aki szereti a havat és esetleg az éjszakai merüléseket, épp erre csatangolt.
De nem áltattam magam. A pisztolyomat a kezem ügyében tartottam, és gyakran pillantottam ki az ablakon. Idegesség feszült bennem. Becsúsztattam a lasagnát a sütőbe. Elővettem a hűtőből a parmezánt,

nekifogtam reszelni, aztán fügét s dinnyét rendezgettem a tányérokra - Marinóéra rengeteg prosciuttót is tettem. Lucy közben salátát készített. Egy ideig némán dolgoztunk.
Mikor Lucy végül megszólalt, nem hangzott boldognak. - Te nagyon belemásztál valamibe, Kay néni. Miért van ez mindig így veled?
- Ne engedjük szabadjára a képzeletünket - feleltem.
- Egyedül vagy itt a semmi közepén. Még egy riasztód sincs, ezek a zárak meg nem erősebbek egy sörösdoboznál.
- Behűtötted már a pezsgőt? - szakítottam félbe. - Hamarosan éjfél. A lasagna tíz perc múlva kész. De legföljebb tizenöt, ha a sütő is úgy működik, ahogy minden ebben a házban. Mert akkor jövőre is áthúzódik. Sosem értettem, miért főzik az emberek órákig a lasagnát. Aztán csodálkoznak, miért olyan az egész, mint a csizmatalp.
Lucy csak nézett rám; a szeletelőkést letette a salátástól mellé. Annyi zellert és répát tisztított, amennyi egy tűzoltózenekarnak is elég lett volna.
- Egyszer tényleg csinálok már nektek *lasagna coi carciofoi*-t. Abban articsóka is van, és besamellel szokás leönteni, nem marinarával, és…
- Kay néni! - vágott a szavamba türelmetlenül Lucy. - Nagyon utálom, mikor ezt csinálod. És nem fogom hagyni, hogy megint elkezdd. Jelen pillanatban felőlem akár meg is rohadhat a lasagna. Egyelőre az a bizarr hajnali telefonhívás az érdekes, az a bizarr haláleset, meg hogy milyen gyanúsan fogadtak a helyszínen. És most meg mászkál valaki a ház körül, akiről könnyen elképzelhető, hogy búvárgöncben van.
- Nem valószínű, hogy visszajön. Hacsak nem kellünk neki mind a hárman.
- Nem maradhatsz itt, Kay néni - mondta Lucy.
- Helyettesítenem kell Mant doktort, és ezt Richmondból nem tudom megoldani. - A mosogatónál állva megint kinéztem az ablakon. - Marino hol van? Még mindig fotografál?

- Egy ideje bejött már. - Lefojtott dühe ugyanolyan érzékelhető volt, mint egy kitörni készülő vihar.
Bementem a nappaliba. Marino a kanapén feküdt és aludt; a kandallóban lobogott a tűz. Tekintetem az ablakra vándorolt, amelyen Lucy nemrég kinézett, és odamentem. A hideg üvegtábla mögött halványan, sápadt holdfényt idézően derengett a havas kert; a sima felületet csak cipőtalpaink elliptikus nyomai törték meg. A téglafal sötét volt, nem láttam, mi van mögötte azon a részen, ahol a durva homok a tenger alá simul.
- Lucynak igaza van - szólalt meg a hátam mögött Marino álmos hangja.
Megfordultam. - Azt hittem, húzza a lóbőrt.
- Én még olyankor is látok-hallok mindent - felelte. Akaratlanul is elmosolyodtam. - Én amondó vagyok, tűnjön el innen. - Ülő helyzetbe tornászta magát. - Én a maga helyében semmi pénzért nem maradnék ebben a kalyibában itt a semmi közepén. Ha itt történik valami, még a sikítását se hallják. - A szemembe nézett. - Keményre fagy, mire megtalálják. Ha ugyan addig el nem sodorja egy hurrikán.
- Hagyja abba - mondtam.
Fölvette pisztolyát a dohányzóasztalról, és visszatűzte hátra, a nadrágja korcába. - Rendelje ide valamelyik beosztottját.
- Én vagyok az egyetlen, akinek nincs családja. Könnyebben mozgok, főleg ilyenkor év végén.
- Hagyja ezt a hervasztó sódert. Nem kell azért bocsánatot kérnie, mert elvált és nincs gyereke.
- Ez nem bocsánatkérés.
- Ezzel nem azt kérné valakitől, hogy fél évre költözzön máshová. És a jó életbe: maga a főnök! Az a dolga, hogy a beosztottait irányítsa, akár van családjuk, akár nincs. Magának most a saját házában kellene lennie.

- Nem gondoltam, hogy ilyen kellemetlenségekben lesz itt részem - mondtam. - Sokan nagy pénzeket fizetnek, hogy megszállhassanak egy ilyen tengerparti házban.
Marino nyújtózkodott. - Van itt valami amerikai innivaló?
- Tej.
- Inkább valami olyasmire gondoltam, mint a Miller.
- Szeretném tudni, miért akarja iderángatni Bentont. Szerintem korai még az Irodát belekeverni.
- Maga nincs abban a helyzetben, hogy a Bentonnal kapcsolatos dolgokat tárgyilagosan tudja mérlegelni.
- Ne cukkoljon! - figyelmeztettem. - Ehhez már késő van, és fáradt is vagyok.
- Én meg csak őszinte. - Marino kipöccintett egy Marlborót a csomagból, és az ajkai közé biggyesztette. - Benton eljön Richmondba, efelől semmi kétségem. Az ünnepekben nem utaztak sehova a feleségével, úgyhogy szerintem boldogan benne van egy kis terepmunkában. Ráadásul ez egész jónak ígérkezik.
Nem álltam a tekintetét, és bántott, hogy tudja, miért nem.
- Különben is - folytatta -, egyelőre nem Chesapeake kér valamit az FBI-tól, hanem én, és erre jogom van. Ha netán elfelejtette volna, én vagyok annak a körzetnek a parancsnoka, amelyikben Eddings lakott.
- Ez az ügy Chesapeake-é, nem Richmondé - mondtam nyomatékosan. - A holttestet Chesapeake-ben találták meg. Nem törhet be csak úgy a körzetükbe. Nem citálhatja oda a nevükben az FBI-t.
- Nézze - folytatta Marino -, miután átkutattam Eddings lakását, és azt találtam, amit találtam…
- Mit talált? - vágtam közbe. - Folyton ezt emlegeti. Az arzenáljára céloz?
- Ennél többről van szó. Rosszabbról, csak erre még nem tértem rá. - Marino rám nézett, és kivette szájából a cigarettát. - A lényeg az, hogy

Richmondnak joga van részt vennie ebben az ügyben. Vegye úgy, hogy meghívtam.
- Sajnos engem akkor hívtak meg, mikor Eddings meghalt.
- Nem úgy vettem ki a szavaiból, hogy ma reggel a hajógyárban meghívottnak érezte magát.
Nem válaszoltam, mert igaza volt.
- Talán ma este is azért kóválygott erre ez a valaki, hogy rádöbbentse, mennyire hívatlan vendég itt maga - folytatta Marino. - Azért akarom bevonni az FBI-t, mert nem egyszerűen arról van szó, hogy egy búvárkodó palit magának kellett kihalásznia a víz alól.
- Mit talált még Eddings lakásán? - kérdeztem.
Elfordította a tekintetét. Láttam, hogy vonakodik, de nem értettem, miért.
- Akkor előbb megvacsorázunk, utána pedig leülünk és megbeszéljük.
- Jó, de még jobb volna, ha holnapig várhatnánk vele. - Marino a konyha felé pillantott, mintha attól tartana, hogy Lucy hallhat minket.
- Mondja, Marino, mióta szokása izgatnia magát olyasmivel, hogy elmondjon-e nekem valamit?
- Ez most más. - Marino két tenyerével végigsimított az arcán. - Azt hiszem, ez az Eddings valahogy összegabalyodott az újcionistákkal - mondta végül.

A lasagna remekül sikerült, mert konyharuhákba bugyolálva jól kinyomkodtam a mozzarellát, hogy ne eresszen sok levet sütés közben, és természetesen a tészta is friss volt. Puhán tálaltam, nem főztem órákig, és mikor már ott gőzölgőn az asztalon, meghintenem parmezánnal, hogy tökéletes legyen.
Marino gyakorlatilag az összes kenyeret befalta. Tömérdek vajat kent rá, megrakta prosciunóval, meglocsolta paradicsomlével. Lucy csak csipegette a maga adagját. Sűrűsödött a hóesés, s miközben Sandbridge-

ben ropogtak a petárdák, Marino az újcionisták bibliájáról beszélt, amelyet Eddings lakásán talált.
Hátratoltam a székemet. - Éjfél van. Bontsuk fel a pezsgőt.
Nem gondoltam volna, hogy ennyire kellemetlenül érint, de amit Marino mondani akart, még annál is rosszabb volt, mint amitől féltem. Az utóbbi évek alatt sokat hallottam Joel Handről és a magukat „újcionistáknak” nevező fasiszta híveiről. Új rendet, ideális országot akartak létrehozni. Mindig tartottam tőle, hogy azért lapítanak olyan csöndben virginiai tanyájukon, mert valamilyen rettenetes tervet szövögetnek.
- Le kell csapni annak a mocsoknak a birtokára - mondta Marino, és felállt az asztaltól. - Már rég meg kellett volna tenni.
- És milyen alapon? - kérdezte Lucy.
- Olyan alapon - felelte Marino -, hogy szerintem az ilyen alakok esetében nem kell más alap, mint hogy olyanok, amilyenek.
- Nem is rossz - gúnyolódott Lucy. - Talán oda kellene állnod vele Gradecki elé. - Az igazságügyminiszterre célzott.
- Nézd, én ismerek néhány palit Suffolkban, ahol Hand lakik, és a környékbeliek mind azt mondják, hogy nagyon furcsa dolgok folynak náluk.
- A szomszédoknak mindig ez a véleményük a szomszédaikról - mondta Lucy.
Marino kivette a hűtőből a pezsgőt, én poharakat hoztam.
- Miféle furcsa dolgok? - kérdeztem.
- Uszályok jönnek föl hozzájuk a Nansemondon, és akkora ládákat hoznak nekik, hogy csak daruval bírják kirakodni. Senki sem tudja, mi folyik ott, csak egy-két pilóta látott náluk esténként máglyákat, mintha misztikus rituálékat folytatnának. A helyiek esküsznek, hogy állandóan lövöldözést hallanak felőlük, és hogy a tanyán már több gyilkosság történt.

Bementem a nappaliba, úgy gondoltam, majd később szedem le az asztalt.
- Tudom, milyen gyilkosságok történtek ebben az államban - mondtam -, de még sose hallottam, hogy az újcionistáknak közük lett volna hozzájuk. Vagy ha már itt tartunk, bármiféle bűntényhez. És olyasmiről sincs tudomásom, hogy okkult dolgokkal foglalatoskodnának. Én csak az ostoba, szélsőséges politikai nézeteikről tudok. Úgy veszem észre, gyűlölik Amerikát, és minden valószínűség szerint boldogok lennének, ha lehetne valahol egy külön kis országuk, ahol Hand lenne a királyuk. Vagy az Istenük. Vagy aminek tartják.
- Kibontsam? - Marino megemelintette a pezsgőspalackot.
- Az új év sem fiatalodik - mondtam. - De előbb tisztázzunk valamit. - Leültem a kanapéra. - Eddingsnek volt valami köze az újcionistákhoz?
- Csak annyi, hogy mikor körülnéztem nála, megtaláltam a bibliájukat - felelte Marino. - De ezt már mondtam.
- És ez az, amit nem mert nekem megmutatni? - néztem kérdőleg Marinóra.
- Csak ma este nem - válaszolta Marino. - Mert ha már olyan nagyon kíváncsi rá, hát legalább ő ne lássa - nézett Lucyra.
- Pete! - mondta higgadtan az unokahúgom. - Nagyon hálás vagyok, de fölöttem már nem kell gyámkodni.
Marino hallgatott.
- Miféle biblia ez? - kérdeztem.
- Hát ilyet még nem vitt magával misére.
- Sátánista?
- Nem, azt nem mondhatnám. Legalábbis nem olyan, mint amilyeneket eddig láttam. Ebben egy szó sincs sátánimádásról, és nincsenek benne ilyen jellegű képek. Ennek ellenére nem az a fajta könyv, amit elalvás előtti olvasmánynak ajánlanék. - Marino megint Lucyra pillantott.
- Hol van? - kérdeztem.

Lehántotta a palack nyakáról az ezüstpapírt, és lecsavarta a drótot. Nagyot pukkant a dugó. Marino úgy töltött, ahogy a sört szokta: erősen megbillentve a poharat, hogy ne képződjön hab.
- Idehoznád a táskámat, Lucy? Kint hagytam a konyhában. - Marino megvárta, míg Lucy kimegy. - Nem hozom magammal, ha tudom, hogy ő is itt lesz.
- Lucy már felnőtt. FBI-ügynök, az ég szerelmére!
- Maga is tudja, hogy időnként azért rájön a rapli. Semmi szükség rá, hogy ilyen hátborzongató dolgokat nézegessen. Elárulom, hogy én is csak azért olvastam el, mert muszáj volt, és a frászt hozta rám. Úgy éreztem, mégiscsak jó volna, ha eljárnék a templomba. Hallott már tőlem ilyesmit ebben az életben? - Megfeszültek a vonásai.
Tényleg nem hallottam. Nyugtalanított a dolog. Lucy nem olyan rég nehéz időket élt át, többször is komolyan megijesztett. Hajlamos volt az önpusztításra, és könnyen kibillent a lelki egyensúlyából.
- Nincs jogom anyáskodni fölötte - mondtam, miközben Lucy visszajött.
- Remélem, nem rólam beszélgettek - mondta, és odaadta Marinónak a táskát.
- De igen, rólad - felelte Marino. - Véleményem szerint ugyanis ezt neked nem kellene nézegetned.
Zárak pattantak fel.
- A te ügyed. - Lucy felém fordult; nyugodt volt a szeme. - Közöm van hozzá, és ha csak a legcsekélyebb mértékben is, de szeretnék segíteni. De ha akarjátok, kimegyek.
Furcsa, de ritkán kerültem ennyire nehéz választás elé, mert azzal, hogy engedtem neki megnézni a bizonyítékot, amelytől meg akartam kímélni, a szakmai tudását ismertem el. Szél rázta az ablaktáblákat, fütyörészett a tető alatt; szellemek panaszaként hangzott. Arrébb húzódtam a kanapén.
- Gyere, ülj ide mellém, Lucy - mondtam. - Nézzük együtt.

Az újcionista biblia címe *Hand könyve* volt, mivel az isteni sugallat hatása alatt álló szerző szerényen önmagáról nevezte el. Bibliapapírra nyomtatták, reneszánsz betűkkel, aranycirádás, fekete bőrbe kötötték. A kötés már megkopott, pecsétek szennyezték, és egy ismeretlen monogramot lehetett olvasni rajta. Több mint egy óráig lapozgattuk. Lucy közben nekem támaszkodott, Marino pedig fel-alá járkált, kiment fáért, cigarettázott; nyugtalansága ugyanolyan jól érzékelhető volt, mint a lángok lobogása.

Akárcsak a keresztény Bibliában, a szöveg nagyrészt itt is parabolákból, próféciákból és közmondásokból állt, ilyenformán téve a szöveget szemléletessé. Többek között ezért volt olyan nehéz olvasni. Az oldalak olyan emberi történeteket és képeket villantottak fel, amelyek az agy mélyebb rétegeibe hatoltak. A *könyv,* ahogy később emlegettük, aprólékos részletességgel írta le, hogy kell embereket gyilkolni, csonkítani, halálra ijeszteni, megkínozni és ideológiailag teljesen átnevelni. A pogromok szükségességét taglaló, képekkel illusztrált rész olvastán remegni kezdtem.

A kínzások az inkvizíciót juttatták eszembe, sőt a könyv kifejtette, hogy az újcionisták azért vannak a földön, hogy valamiféle új inkvizíciót indítsanak útjára.

„Olyan korban élünk, amidőn az ártalmas embereket ki kell taszítanunk magunk közül - írta Hand -, s eközben harsánynak és tisztán szólónak kell lennünk, mint a cimbalomnak. Éreznünk kell gyönge vérük hidegét puszta bőrünkön, midőn megsemmisítésükben feredőzünk. Követnünk kell az Egyetlent a dicsőségbe, de még a halálba is.”

Mire a könyv végére értem, mintha valamilyen rettenetes sötétség telepedett volna rám és az egész házra. Szennyesnek éreztem magam, és rosszullét környékezett a gondolattól, hogy léteznek közöttünk ilyen lelkivilágú emberek.

Csaknem egy óráig szótlanul olvastunk. Végül Lucy törte meg a csöndet. - Az Egyetlenről beszél, meg az iránta való hűségről. Ki ez? Ember? Vagy valamiféle istenség?
- Ez az a rohadt Hand, aki szerintem Jézus Krisztusnak képzeli magát - felelte Marino, és töltött még egy kis pezsgőt. - Emlékszik rá, milyen volt ott a bíróságon?
- Nem hiszem, hogy egyhamar elfelejteném - feleltem.
- Hozta magával az egész sleppjét, köztük egy washingtoni ügyvédet, aki egy ezüstfogantyús bottal meg egy tenyérnyi arany zsebórával virított - mondta Marino Lucyra nézve. - Hand meg valami szuperdivatos göncben villogott a lófarokba fogott szőke hajával. A nők úgy várták a bíróság előtt, mint valami filmsztárt, csak hogy egy pillantást vethessenek rá. Ha nem látom, nem hiszem.
- Miért állították bíró elé? - kérdezte Lucy.
- Hivatalos iratokba szeretett volna betekinteni, de az ügyész megtagadta tőle az engedélyt, és bírósági ügy lett belőle.
- Mit akart? - kérdezte Lucy.
- Alapjában véve engem akart rákényszeríteni, hogy adjam át neki a Len Cooper szenátor boncolásáról készített jegyzőkönyvet.
- Miért?
- Azt állította, hogy a szenátort a politikai ellenfelei megmérgezték. Coopernek valójában agydaganata volt. A bíró minden kérését elutasította.
- Gondolom, Hand nem rajong érted - nézett rám Lucy.
- Nem hinném. - A dohányzóasztalon fekvő könyvre nézett, aztán megkérdezte Marinót: - Mi ez a név itt a borítón? Te tudod, ki ez a Dwain Shapiro?
- Most akartam rátérni - felelte Marino. - Hogy mi derült ki a számítógépes nyilvántartásból. Ez a Shapiro az újcionisták suffolki telepén élt tavaly őszig, akkor otthagyta őket. Körülbelül egy hónap múlva Marylandben autóbaleset áldozata lett.

Egy ideig egyikünk sem szólt. Úgy éreztem, mintha a ház ablakai nagy, szögletes fekete szemekként néznének ránk.
Végül megkérdeztem: - Van gyanúsított vagy tanú?
- Tudomásom szerint egy szál se.
- És hogyan került Shapiro bibliája Eddingshez? - kérdezte Lucy.
- Ez már a húszezer dolláros kérdés - felelte Marino. - Lehet, hogy találkozott vele. Vagy esetleg a rokonaival. Ez nem egy fénymásolt kötet, és rögtön az elején bele van írva, hogy a tulajdonosa soha nem adhatja ki a kezéből. És hogyha valakinél más bibliáját találják, akkor annak annyi.
- Ez nagyon hasonlít arra, ami Eddingsszel történt - mondta Lucy.
Nem akartam, hogy ez a könyv a közelünkben legyen. Legszívesebben tűzre vetettem volna. - Nekem ez nem tetszik - mondtam. - Egyáltalán nem tetszik.
Lucy tekintete az arcomat kutatta. - Ugye nem akarsz most valamilyen babonával jönni?
- Ezek az emberek az ördöggel cimboráinak - mondtam. - Megtanultam már, hogy igenis léteznek ördögi dolgok, és nem szabad őket félvállról venni. - Marinóra néztem. - Hol találta Eddingsnél ezt az istenverte könyvet?
- Az ágya alatt.
- De komolyan.
- Komolyan beszélek.
- És biztos, hogy Eddings egyedül lakott? - kérdeztem.
- Úgy néz ki.
- És a családja?
- Az apja már meghalt, van egy bátyja Maine-ben, az anyja viszont Richmondban él. Ami azt illeti, elég közel magához.
- Beszélt már vele? - kérdeztem.
- Beugrottam hozzá, közöltem vele a rossz hírt, és megkértem, járuljon hozzá, hogy lefolytassunk egy alaposabb kutatást a fia lakásán. Holnap

csináljuk. - Az órájára pillantott. - Azt hiszem, már mát kellett volna mondanom.
Lucy felállt, átült a kandalló padkájára, könyökét a térdére támasztotta, állát a tenyerébe. Parázsszemek ragyogtak mögötte a mély hamuágyban.
- Honnan lehet azt tudni, hogy ez a könyv tényleg az újcionistáktól származik? - kérdezte. - Én ebből csak annyit veszek ki, hogy Shapiróé volt. Honnan tudjuk, hol szerezte?
- Shapiro három hónapja még újcionista volt. Értesüléseim szerint Hand nem nagyon szereti, ha valaki faképnél akarja hagyni. Kérdezek én tőled valamit: hány volt újcionistát ismersz?
Lucy nem ismert egyet sem. Természetesen én sem.
- Legalább tíz éve gyűlnek köré a hívei, és mi egyről sem hallottunk, aki lelépett volna tőle - folytatta Marino. - Hányan lehetnek eltemetve a birtokán?
- Hogy lehet, hogy én még sose hallottam erről az emberről? - kérdezte Lucy.
Marino felállt, rátöltött a pezsgőnkre. - Úgy, hogy ilyen tárgyakat nem tanítanak az egyetemen.

5

Hajnalodott. Az ágyban feküdtem, és az ablakon át Mant kertjét néztem. Mély volt a hó, a falnál magasan feltorlódott. A dűnén túl a nap már felragyogtatta a tengert. Egy időre megint lehunytam a szemem, és Benton Wesleyre gondoltam. Vajon mit szólna mostani lakhelyemhez? És mit mondunk majd egymásnak, mikor ma délelőtt találkozunk? December második hete óta nem beszéltünk: akkor állapodtunk meg, hogy véget vetünk a kapcsolatunknak.

Oldalamra fordultam, és fülemig húztam a takarót, mikor lépteket hallottam, és már éreztem is, hogy Lucy odaül az ágyam szélére.

- Jó reggelt, legkedvesebb unokahúgom a világon - motyogtam.

- Én vagyok az egyetlen unokahúgod a világon - felelte Lucy, mint mindig. - Honnan tudtad, hogy én vagyok?

- Reméltem.

- Hoztam a kávédat.

- Angyal vagy.

- Aha, hogy Marinót idézzem. Egyébként mindenki ezt mondja rólam.

- Csak kedveskedni akartam. - Ásítottam.

Odahajolt hozzám, megölelt; éreztem rajta az angol szappan illatát, amelyet előző nap tettem ki a fürdőszobába. Érzékeltem erejét és teste rugalmasságát, és öregnek éreztem magam.

- Rettentő rossz hatással vagy rám. - A hátamra fordultam, kezem a fejem alá kulcsoltam.

- Ezt most miért mondod? - nézett rám értetlenül. Az egyik bő flanelpizsamám volt rajta.

- Mert az hiszem, többé már a Sárga Téglautat sem bírom végigcsinálni - feleltem az FBI Akadémia rohampályájára célozva.
- Senki se minősítette még könnyűnek.
- Neked az.
Nem felelt rögtön. - Hát… most már az. De neked nem kell együtt lógnod a túszmentőkkel.
- Szerencsére.
Lucy megint hallgatott néhány másodpercet, aztán felsóhajtott. - Tudod, először még dühöngtem, mikor megtudtam, hogy az Akadémia egy hónapra visszaküld az egyetemre. De most már úgy érzem, talán nem is lesz olyan rettenetes. Dolgozhatok a laborban, bringázhatok, és kocoghatok, mint egy normális lény.
Lucy sose volt normális lény, és soha nem is lesz az. Tapasztaltam már, hogy az olyan magas intelligenciájú emberek, mint ő, sok esetben ugyanúgy elmagányosodnak, mint a szellemileg visszamaradottak. A haja vörösaranyba játszott a reggeli fényben; alig akartam elhinni, hogy rokona lehetek valakinek, aki ennyire szép.
- És talán az is jobb, hogy most nem Quanticóban vagyok. - Nagyon komoly arccal fordult felém. - Kay néni… Valamit el kell mondanom neked. Nem vagyok biztos benne, hogy kíváncsi vagy-e rá, és talán jobb is volna, ha nem hallanád. Ha Marino nem volna itt, már tegnap elmondtam volna.
- Hallgatlak. - Egyik pillanatról a másikra megteltem feszültséggel.
Megint nem folytatta azonnal. - Főleg azért, mert Wesley esetleg idejön ma… Azt hiszem, tudnod kell. Az Irodában azt beszélik, hogy válik Connie-tól.
Nem tudtam, mit mondjak.
- Én természetesen nem tudom, mi igaz ebből - folytatta Lucy -, de hallottam egy-két dolgot, és ezek egy része téged is érint.
- Mi közöm nekem ehhez? - kérdeztem rá a kelleténél gyorsabban.

- Ezt ne… - Lucy a szemembe nézett. - Már az gyanút ébresztett, hogy olyan sok ügyön dolgoztál együtt vele. Egyesek szerint csak azért vállaltad ezt a tanácsadói beosztást, hogy mellette lehess, hogy utazgathass vele. Érted.
- De hát ebből egy árva szó sem igaz! - mondtam dühösen, és felültem.
- Az egész azzal kezdődött, hogy az igazgató szólt Bentonnak, és Benton csak azután kért fel, nem pedig fordítva. Én szolgálatnak tekintem, hogy segíthetek ezekben az ügyekben, és…
- Kay néni! - vágott a szavamba Lucy. - Nincs miért védekezned.
Engem már nem lehetett lecsillapítani. - Felháborító! Hogy képes valaki ilyet mondani?! Soha életemben nem hagytam, hogy bárki barátsága is belejátsszon a szakmai függetlenségembe.
Lucy hallgatott egy sort. - Itt most nem egyszerű barátságról van szó.
- Benton meg én nagyon jó barátok vagyunk.
- Nem csak barátok vagytok.
- E percben tényleg nem. De ehhez neked semmi közöd.
Türelmetlenül felpattant. - Nem kellene dühösnek lenned rám.
Nem bírtam válaszolni, mert már nagyon közel álltam a síráshoz.
- Én csak azt mondom, amit hallottam, hogy ne valaki mástól kelljen megtudnod - mondta Lucy.
Még mindig nem szóltam. Lucy kifelé indult.
Elkaptam a kezét. - Nem vagyok dühös rád. Próbálj megérteni. Azt hiszem, érthető, hogy így reagálok, mikor valami ilyesmit hallok. Szerintem te is így viselkednél.
Elhúzódott. - Miből gondolod, hogy én nem reagáltam, mikor meghallottam? - Kiment.
Tehetetlenül néztem utána, és az jutott eszembe, hogy nem találkoztam még nála nehezebb természetű emberrel. Mióta világ a világ, harcolunk egymással. Soha nem engedett, míg úgy nem találta, hogy eleget szenvedtem már. Pedig tudja, hogy szeretem. Ez olyan igazságtalan, gondoltam, miközben fölkeltem.

Végigfuttattam ujjaimat a hajamon, s eltűnődtem, mi vár rám aznap. Rosszkedv telepedett rám: már elmosódott, de még különösnek érzett álmaim árnyékolták be a hangulatomat. Mintha valamilyen vízfelületet láttam volna, és kegyetlen embereket; féltem tőlük, és nem tudtam védekezni ellenük. Kimentem a fürdőszobába, lezuhanyoztam. A szoba felé indultamban leakasztottam egy pongyolát az ajtó fogasáról, és papucsba bújtam. Mire végül előbújtam, Marino és Lucy már felöltözve ült a konyhában.
- Jó reggelt! - Úgy köszöntem, mintha aznap akkor láttuk volna egymást először Lucyval.
- Hahó. Tényleg jó kis reggel. - Marino úgy nézett ki, mint aki egész éjjel fent volt, és most utálja a világot.
Kihúztam egy széket, és odaültem hozzájuk a kis reggelizőasztalhoz. Ekkorra már fönt volt a nap, tűzben ragyogott a hó.
- Mi baj? - kérdeztem még jobban megfeszülő idegekkel.
- Emlékszik azokra a lábnyomokra, amelyeket este találtunk a falnál? - Marino arca tiszta vörös volt.
- Persze.
- Na csak mert hogy mostanra megszaporodtak. - Marino letette a bögréjét. - Csak most a kocsijaink körül láthatók, és hétköznapi, Vibram mintázatú csizmák hagyták. És mondjak még valamit, doktornő? - olyan hangsúllyal kérdezte, hogy már előre féltem a választól. - Míg egy vontató ide nem ér, innen ma egyikünk se megy sehova.
Hallgattam.
- Valaki kiszúrta a kerekeket. - Lucy arca olyan volt, akár a kő. - Egytől egyig. Úgy nézem, valamilyen széles pengével. Talán egy nagy tőrrel vagy machetével.
- Ebből pedig az a tanulság - folytatta Marino -, hogy az este nem valami eltévedt szomszéd vagy éjszakai búvár kódorgott itt. Ez a valaki

akart itt valamit. Mikor megijedt, eltűnt, de aztán vagy ő, vagy valaki más visszajött.
Felálltam kávéért. - Mennyi időbe telik, mire kijavítják?
- Mármint ma? - kérdezte Marino. - Nem hinném, hogy a maguk kocsija esetében erre még ma sor kerülne.
- Márpedig meg kell csináltatni - mondtam higgadtan. - Dolgunk van, Marino. El kell mennünk Eddings lakására. Ezenkívül ez a ház a jelen pillanatban nem túl biztonságos.
- Szerintem is ez a helyes minősítés - mondta Lucy.
Odamentem a mosogató fölötti ablakhoz. Autóink mintha fekete gumipocsolyákban álltak volna a hóban.
- Az oldaluk van felhasítva, nem a futófelületük - mondta Marino. - Nem lehet javítani.
- Akkor most mi legyen? - kérdeztem.
- Richmond és a környék rendőri testületei között van egy kölcsönösségi megállapodás, és már beszéltem Virginia Beachcsel. Jönnek.
Az ő kocsijára rendőrségi gumik kellettek, Lucyéra meg az enyémre viszont Goodyear, illetve Michelin, mivel mi a saját kocsinkkal jöttünk. Ezt közöltem is Marinóval.
- Útban van már egy autómentő is - felelte, miközben visszaültem. - Néhány órán belül fölkampózzák a maga Mercijét meg Lucy tragacsát, és mindkettőt beviszik a Virginia Beach Boulevardra, a Bell Gumiszervizbe.
- Az én kocsim nem tragacs - mondta Lucy.
- Akkor áruld el, hogy miért egy ilyen papagáj-gané színű rémséget vettél? Kitörtek belőled a miami gyökerek?
- A csóróságom tört ki. Kilencszáz dollárért vettem.
- És addig mit csinálunk? - kérdeztem. - Ezek nem fogják összetörni magukat a sietségtől. Újév napja van.

- Ezt jól látja, doktornő - állapította meg Marino. - Egyébként pedig halál egyszerű. Ha Richmondba akar menni, én beviszem.
- Jó. - Nem volt kedvem vitatkozni. - Akkor most tegyünk meg mindent, amit egyelőre tehetünk, hogy elmehessünk.
- Kezdve azon, hogy maga szépen becsomagol - nézett rám Marino. - Nézetem szerint magának egyszer s mindenkorra el kell innen húznia a szennyest.
- Muszáj itt maradnom, míg Mant haza nem jön Londonból.
Ennek ellenére úgy csomagoltam össze, mintha soha nem akarnék visszajönni ebbe a házba. Mikor ezzel megvoltam, amennyire a körülmények lehetővé tették, lefolytattuk a nyomozást, mivel a kerekek felhasítása szándékos rongálás, s mint ilyen, bűncselekmény, és tudtuk, hogy a helyi rendőrség nem fog különösebben lelkesedni az ügyért. Nem lévén felszerelésünk a lábnyomok kiöntésére, egyszerűen csak lefényképeztük őket, jóllehet gyanítottam, hogy sosem leszünk képesek többet megállapítani róluk, mint hogy a gyanúsított nagy termetű ember, és szokványos, recézett talpú csizmája talpívén a Vibram márkajele látható.
Mikor tizenegy tájban egy vörös autómentővel megérkezett egy Sanders nevű fiatal, Virginia Beach-i rendőr, két tönkrement radiált betettem Marino kocsijának csomagtartójába. Egy ideig néztem a melegítős, bélelt dzsekis embereket, hogy pörgetik elképesztő sebességgel a kézi emelőket, hogy emelkedik a levegőbe Marino Fordjának az eleje, mintha csak fel akarna szállni. Sanders megkérdezte: valószínűsíthető-e, hogy orvos szakértői kilétemnek köze van ahhoz, ami a kocsinkkal történt. Mondtam, hogy nem hiszem.
- Ez itt az egyik helyettesem háza - magyaráztam. - Philip Mant doktoré. Ő most körülbelül egy hónapig Londonban lesz. Én csak helyettesítem.
- És senki sem tudja, hogy maga most itt lakik? - kérdezte Sanders. Láthatólag nem volt ostoba.

- Néhányan természetesen tudják. Én veszem föl a telefonját.
- Ön tehát nem lát összefüggést a beosztása és a történtek között. - Sanders jegyzetelt.
- Pillanatnyilag nincs rá bizonyíték - válaszoltam. - Tulajdonképpen még az is lehet, hogy valami suhanc így vezette le magából a szilveszterkor felgyülemlett gőzt.
Sanders többször is Lucyra pillantott, aki a kocsiknál állva Marinóval beszélgetett. - Ő kicsoda? - kérdezte.
- Az unokahúgom, FBI-os. - Lebetűztem Lucy nevét.
Mialatt Sanders Lucyt kérdezte ki, én az egyszerű bejárati ajtón át még utoljára bementem a házba. A levegőt mintha fölmelegítette volna az ablakokon betűző nap; a bútorok színe is fakóbbnak tetszett, és még érződött az esti vacsora fokhagymaillata. Még egyszer körülnéztem a szobában, ahol aludtam, kihúzogattam a fiókokat, végiglapoztam a szekrényben függő ruhákat. Elkedvetlenített a csalódás: eleinte azt hittem, jól fogom itt érezni magam.
Bekukkantottam abba a szobába, amelyikben Lucy aludt, aztán átmentem a nappaliba, ahol az este Hand könyvét olvasgattuk. Megzavart az emlék, ugyanúgy, ahogy az álmom, lúdbőrös lett a karom. Megérintett a félelem, és hirtelen úgy éreztem, egy percig sem tudok tovább maradni. Kisiettem a beüvegezett verandára, és kimentem a kertbe. Kint a napon megnyugodtam, és ahogy a tenger felé pillantottam, megint fölkeltette érdeklődésemet az alacsony kertfal.
Csizmaszáram pereméig ért a hó, és közelebb lépve láttam, hogy az éjszakai lábnyomok eltűntek. A behatoló, akinek zseblámpáját Lucy észrevette, átmászott a falon, aztán gyorsan távozott. Később azonban ő vagy valaki más visszajött, mert a kocsik körüli lábnyomok a hóesés elállta után keletkeztek, és nem búvárcsizma vagy surfcipő hagyta őket.
Kinéztem a fal és a dűnesor mögött húzódó parti sávra. A havat vattacukorra emlékeztető halmokba hordta a szél, megtépázott tollként szökött fel belőlük a tengeri fű. A sötétkék vízfelület enyhén

fodrozódott. Mindkét irányban végignéztem a parton, de egy lelket sem láttam.
Sokáig nézelődtem, teljesen elmerültem töprengéseimben és aggodalmaimban. Alikor megfordultam, hogy visszamenjek, döbbenten vettem észre, hogy Roche alig karnyújtásnyira áll mögöttem.
- Istenem! - sóhajtottam fel. - Többé ne lopakodjon így ide hozzám!
- A nyomaiba lépkedtem, azért nem hallott. - Roche rágógumizott, kezét bőrkabátja zsebébe dugta. - Ha akarok, nagyon csöndes tudok lenni.
Csak néztem rá; undorom még jobban elmélyült. Sötétbarna nadrágot és csizmát viselt, szemét nem láttam tükröző napszemüvege mögött. De nem számított. Tudtam, miben sántikál. Ismerem a fajtáját.
- Hallottam erről a vandalizmusról, és jöttem, hogy hátha segíthetek - mondta.
- Nincs tudomásom róla, hogy szóltunk volna a chesapeake-i rendőrségnek - feleltem.
- Virginia Beachnek és Chesapeake-nek van egy közös segélycsatornája, azon hallottam, mi történt - mondta Roche. - Meg kell vallanom, rögtön az jutott az eszembe, hogy itt valamiféle összefüggés lehet.
- Mivel?
- Az esetünkkel. - Közelebb lépett. - Úgy látom, valaki alaposan elintézte az autóikat. Lehet, hogy figyelmeztetésnek szánta. Hogy ne üsse az orrát olyasmibe, amibe szerinte nem kellene.
Tekintetem a lábára siklott, bőrből készült, májszínű, fűzős Gore-Tex csizmájára, és láttam, milyen nyomokat hagyott a hóban. Nagy keze és nagy lába volt, a lábbelijének pedig Vibram talpa. Az arcába néztem. Akár jóképűnek is lehetett volna nevezni, ha nem ilyen kisszerű és rosszindulatú. Egy ideig csak hallgattam, de mikor megszólaltam, egyértelműen fogalmaztam.

- Maga pont úgy beszél, mint Green kapitány. Árulja el: maga is fenyeget?
- Én csupán egy észrevételemet közöltem.
Még közelebb lépett, én meg már egészen a falig hátráltam. Olvadó hó csöpögött a nyakamba, s közben mindjobban forrt bennem az epe.
- Egyébként mi újság az ügyünkben? - kérdezte még közelebb araszolva.
- Legyen szíves, lépjen hátrább - mondtam.
- Nem vagyok biztos benne, hogy mindent elmond nekem. Szerintem maga tudja már, mi történt Ted Eddingsszel, csak visszatartja az információt.
- Pillanatnyilag se ezt, se más esetet nem fogok megvitatni magával.
- Látja? Ezzel kínos helyzetbe hoz, mert nekem bizonyos embereknek választ kell adnom. - A vállamra tette a kezét; el sem akartam hinni. - Tudom, hogy maga nem akar nekem kellemetlenségeket.
- Ne nyúljon hozzám - figyelmeztettem. - Ne feszítse tovább a húrt.
- Össze kellene jönnünk, hogy megoldhassuk ezt a mi kommunikációs problémánkat. - Nem vette el a kezét. - Mit szólna, ha elmennénk vacsorázni valami csöndes, eldugott kis helyre? Szereti a halat? Ismerek egy vendéglőt a Soundon, tényleg nagyon meghitt.
Hallgattam, és az járt a fejemben, hogy a légcsövébe kellene döfnöm az ujjamat.
- Ne legyen már ilyen félénk. Bízza rám magát. Ez itt nem Richmond, ahol minden azokkal a vén kivagyi sznobokkal van tele. Mi errefelé hiszünk az élni és élni hagyni elvében. Érti, mire célzok?
Megpróbáltam ellépni mellette, de elkapta a karomat.
- Magához beszélek. - Érződött a hangján, hogy kezd dühös lenni. - Nem fog engem faképnél hagyni, miközben magához beszélek.
- Eresszen! - követeltem.
Próbáltam kitépni a karomat a szorításából, de meglepően erős volt.

- Felőlem lóghat akárhány aranykeretes diplomája a falon, akkor sem az én szintem - morogta; mentolszag érződött a leheletén.
Egyenesen a Ray-Banjébe néztem.
- Azonnal vegye le rólam a kezét! - mondtam harsány, kemény hangon.
- Azonnal! - kiáltottam, mint aki menten megöli.
Hirtelen elengedett. Otthagytam. Elszánt léptekkel törtettem át a havon, a szívem mintha ki akart volt ugrani a mellemből. A ház elejéhez érve kifulladtan és kábán megálltam.
- Nyomokat láttam hátul a kertben - mondtam. - Le kellene fényképezni őket. Roche lábnyomai. Épp most járt hátul. Én pedig minden holmimat ki akarom hozni ebből a házból.
- Hogy a fenébe érti azt, hogy most járt hátul? - kérdezte Marino.
- Beszélgettünk.
- Hogy a francba tudott úgy visszajönni, hogy mi nem láttuk?
Végignéztem az utcán, de nem láttam olyan autót, amelyik Roche-é lehetett volna. - Nem tudom, hogyan - feleltem. - Biztos a kerteken át. Vagy a partról jött föl.
Lucy nem tudta, mire vélni; rám nézett. - Egyáltalán nem jössz vissza?
- Nem - válaszoltam. - Ha rajtam múlik, soha többé be nem teszem ide a lábam.
Segített becsomagolni a többi holmimat, én pedig csak akkor számoltam be a történtekről, mikor már Marino kocsijában Richmond felé száguldottunk a 64-esen.
- A gáz vesse föl azt a trógert - dühöngött Marino. - Ez rászállt magára. A jó édesanyját. Maga meg miért nem sikított?
- Azt hiszem, valaki más küldte a nyakamra, hogy zaklasson.
- Nem érdekel, ki küldte. Molesztálta magát. Föl kéne jelenteni.
- Nem bűncselekmény, ha egy férfi teszi a szépet.
- De megfogta magát.
- Jelentsem föl, hogy megfogta a karomat?

- A kisujjához se lett volna szabad hozzáérnie! - csattant fel Marino. - Maga felszólította, hogy engedje el, de hiába. Ez erőszak! Minimum garázdaság. Normális ember így nem viselkedik.
- Jelentsd a belső elhárításnak - szólalt meg Lucy. Az első ülésen ült, és a rendőrségi rádiót babrálta; sose tudott sokáig mozdulatlan maradni a keze. - Te Pete! Rossz ez a recsegő, a hármas csatornán egy mukkot se hallani. Az ugye a hármas körzeté?
- Mégis mire számítottál, itt, az isten háta mögött, Williamsburg határában? Nem vagyok én országúti fejvadász.
- Tudom, de ha esetleg beszélni akarnál valamelyikkel, valószínűleg meg tudom buherálni.
- Ismerlek… Egy űrkompra is rá bírnád hangolni - válaszolta ingerlékenyen Marino.
- Legszívesebben most azon ülnék - mondtam.

6

Fél háromra értünk Richmondba. A kapuőr fölemelte a sorompót, és beengedett minket abba a zárt körzetbe, ahová nem sokkal azelőtt költöztem. Virginia e tájára jellemzően itt nem havazott, ezzel szemben kövér cseppekben csöpögött a víz a fákról, mert éjszaka az eső jéggé változott, de reggel emelkedni kezdett a hőmérséklet.

Terméskőből épült házam az utca vonalától meglehetős távolságra, egy kis emelkedőn áll, amelynek másik oldala a James-folyó sziklás kanyarulatára néz. A fás telket kovácsoltvas kerítés veszi körül, amelyen a szomszéd gyerekek nem tudják keresztülpréselni magukat. Egyik szomszédomat sem ismertem, és ezen az állapoton nem is akartam változtatni.

Annak idején, mikor életemben először elhatároztam, hogy építkezni fogok, nem számítottam bonyodalmakra, de akár a palatetőről, akár a téglaburkolatról vagy éppen a bejárati ajtó színéről volt szó, mindenkinek akadt valamilyen kifogása. Mikor aztán eljött az az időszak, mikor a teljesen megkavarodott fővállalkozó telefonjai már a boncteremben is utolértek, megfenyegettem a szomszédságot, hogy beperelem őket. Fölösleges megjegyeznem, hogy ezek után nemigen hívtak meg a környékbeliek.

- Örülni fognak a szomszédaid, hogy megint itthon vagy - jegyezte meg fanyarul Lucy, mikor kiszálltunk a kocsiból.

- Nem hinném, hogy még most is olyan érdekes volnék nekik. - Kotorászni kezdtem a kulcsaim után.

- Nem a fenét - mondta Marino. - Messze földön maga itt az egyetlen, aki a munkás hétköznapjait helyszíneléssel és hullák földarabolásával

tölti. Szerintem ezek el se lépnek az ablaktól, amíg maga itthon van. Még az sem kizárt, hogy mikor begurul a kapun, az őr sorban felhívja őket, hogy megérkezett.
- Hálásan köszönöm. - Kinyitottam a zárat. - Épp amikor már kezdtem volna örülni egy kicsit, hogy itt lakom.
A riasztókészülék hangos berregéssel figyelmeztetett, hogy gyorsan nyomjam meg a megfelelő gombokat. Körülnéztem, ahogy szoktam, mivel még mindig idegenül éreztem magam az otthonomban. Féltem, hogy esetleg beázik a tető, hogy lepotyog a vakolat, vagy valamilyen más, hasonló baleset történik. Mikor aztán mindent rendben találtam, nagyon büszke voltam a teljesítményemre. Levegős, kétszintes ház, az ablakokat úgy helyezték el, hogy a fény minden fotonját befogják. A nappali üvegfalán túl a folyó több kilométeres szakaszát be lehet látni, estefelé pedig végignézhetem, hogyan bukik a nap a túlparti fák mögé.
A hálószobám mellett van a dolgozószoba - végre elég nagy ahhoz, hogy dolgozni tudjak benne. Először a faxot néztem meg: a távollétem alatt négy érkezett.
- Fontos? - kérdezte Lucy, aki bejött velem. Marino a táskákat és a dobozokat hordta befelé.
- Nem tudom. Mind a négyet anyád írta, és neked. - Odaadtam neki.
Összehúzta a szemöldökét. - Miért faxol nekem ide?
- Nem mondtam meg neki, hogy átmenetileg Sandbridge-be költözöm. Te szóltál?
- Nem. De ugye a nagyi tudta?
- Persze. De az én anyám meg a tiéd között időnként nem túl nagy a megértés. - Odapillantottam a papírra. - Minden rendben?
- Anya olyan bizarr. Installáltam neki egy modemet meg egy CD-meghajtót a gépébe, és meg is mutattam, hogyan kell használni. Hiba volt. Most állandóan kérdez. Mind a négy faxon valamilyen számítógéppel kapcsolatos kérdés van. - Lucy ingerülten végiglapozta a faxokat.

Én se nagyon voltam kibékülve az anyjával. Dorothy a húgom, az egyetlen testvérem, de még annyit sem törődik a lányával, hogy boldog új évet kívánjon neki.
- Ma küldte mindet - folytatta Lucy. - Ünnep van, de ő már megint valami hülye gyerekkönyvet ír.
- Ne légy igazságtalan - mondtam. - A könyvei nem hülyék.
- Jó. Fogjuk rá. Én nem tudom, honnan szedi a háttéranyagait, de nem onnan, ahol én felnőttem.
- Bárcsak ne lennétek ilyen kutya-macska viszonyban. - Mióta Lucy fölcseperedett, mindig ezt ismételgettem neki. - Egyszer azért ki kellene békülnöd vele. Főleg ha meghal.
- Te mindig a halálra gondolsz.
- Azért gondolok a halálra, mert ismerem, és mert a halál az élet másik oldala. Ugyanúgy nem hagyhatod figyelmen kívül, ahogy az éjszakát sem. Ki kell békülnöd Dorothyval.
- Nem békülök. - Lucy a forgószékemben ülve megperdült, és rám nézett. - Nincs értelme. Halvány fogalma sincs rólam, és soha nem is volt.
Ez akár igaz is lehetett.
- Nyugodtan használd a számítógépemet - mondtam.
- Csak egy perc.
- Marino négy tájban értünk jön.
- Nem is tudtam, hogy elment.
- Az előbb.
A hálószoba felé menet már billentyűkopogás kísért. Nekifogtam kicsomagolni és tervezni. Kocsi, az kell. Arra gondoltam, hogy esetleg bérelek egyet, és hogy át is kellene öltöznöm, de nem tudtam, mit vegyek föl. Zavart, hogy mikor Wesley eszembe jut, még mindig lényegesnek érzem, hogy mi van rajtam.
Marino a megbeszélt időpontban értünk jött. Előtte talált valahol egy nyitva tartó kocsimosót, és fel is tankolt. Kelet felé indultunk a

Monument Avenue-n a Fan néven ismert környékre, ahol a régi utcákban elegáns villák sorakoztak, és a régi házak diákokkal voltak tömve. Róbert E. Lee szobrához érve Marino rákanyarodott a Grace Streetre, ahol Ted Eddings lakott egy fehér, spanyol stílusú ikerházban. A faácsolatú verandán egy hintaágy állt, fölötte pedig vörös Santa zászló lobogott. Karácsonyi csomagokat idéző morbid paródiaként élénksárga rendőrségi helyszínelőszalag feszült a két verandaoszlop között, fekete betűkkel figyelmeztetve a kíváncsiskodókat, hogy ne tovább.

- Tekintettel a körülményekre, úgy gondoltam, jobb, ha senki sem megy be - magyarázta Marino, miközben kinyitotta az ajtót. - Semmi szükség rá, hogy valami minden lében kanál házmester nekiálljon itt leltározni, hogy minden megvan-e.

Wesleynek színét se láttam, és már arra gondoltam, nem is jön, mikor meghallottam szürke BMW-je mély duruzsolását. Az utca túloldalán állt le, a rádióantenna behúzódott, a motor elhallgatott.

- Ha be akar menni, doktornő, én megvárom Bentont - mondta Marino.

- Beszélnem kell vele. - Lucy már el is indult az utca felé; én épp kesztyűt húztam.

- Odabent leszek - mondtam, mintha nem is ismerém Wesleyt.

Eddings halljába lépve bárhová néztem is, abban a pillanatban szinte rám zuhant a jelenléte. Érzékeltem személyiségét a lakás minimális bútorzatában, indián szőnyegeiben és fényesített padlójában; érzékeltem egyénisége melegségét a merész metszetekkel teleaggatott, napsárga falban. Finom fátyollá állt össze a por, csak azokon a helyeken szakadt meg, ahol nemrég a rendőrök kinyitogatták a kisszekrényeket, és kihúzogatták a fiókokat. A begóniák, fikuszok, kúszófügék és ciklámenek mintha gyászolták volna gazdájukat. Körülnéztem, van-e valahol öntözőkanna. A mosóhelyiségben találtam. Megtöltöttem, és meglocsoltam a virágokat, mert nem láttam értelmét, hogy hagyjuk elpusztulni őket. Nem hallottam, hogy közben bejött Benton Wesley.

- Kay! - szólított meg halkan a hátam mögül.
Megfordultam és ránéztem. Nem tudhatta, hogy a szomorúságom nem neki szól.
- Te meg mit csinálsz? - kérdezte.
- Pontosan azt, amit látsz.
Nem szólt, tekintete a szemembe mélyedt.
- Ismertem Tedet - mondtam. - Nem különösebben közelről, de a kollégáim kedvelték. Velem is sok interjút készített. Tiszteltem és… Hát… - Gondolataim letértek eredeti ösvényükről.
Wesley lefogyott, amitől még élesebbé váltak a vonásai. Már csaknem teljesen megőszült, jóllehet nem sokkal volt idősebb nálam. Fáradtnak látszott, de a környezetemben mindenki annak látszott. Csak épp elváltnak nem látszott. Nem látszott rajta, hogy a felesége vagy az én távollétem miatt nyomorultul érezné magát.
- Pete mondta, mi történt a kocsikkal.
- Még most sem akarom elhinni - mondtam, és folytattam az öntözést.
- Na és az a nyomozó… Hogy is hívják? Roche-nak? Különben is beszélnem kell a főnökével. Egyelőre csak telefonon kerülgetjük egymást, de ha összeakadunk, lesz hozzá egy-két szavam.
- Ebbe ne avatkozz bele.
- Egyáltalán nem esik nehezemre - mondta Wes-ley.
- Akkor se.
- Jó. - Megadólag fölemelte a kezét, és körülnézett. - Volt pénze, és sokat volt távol - állapította meg.
- Valaki gondozta a növényeit - feleltem.
- Milyen időközönként? - nézett a növényekre.
- A nem virágos növényekre elég hetente egyszer ránézni, a többire másodnaponta, attól függően, milyen meleg van idebent.
- Szóval ezek egy hete nem kaptak vizet?
- Vagy még régebben.

Ekkorra már Marino és Lucy is bejött, hallottam lépteiket a közlekedőfolyosóról.
- Körülnézek a konyhában - mondtam, és letettem a kannát.
- Az nem árt.
A konyha kicsi volt és olyan, mintha a hatvanas években festették volna ki utoljára. A kredencben régi edényeket találtam, tucatnyi konzervet, köztük tonhalat és leveseket, zacskókban rágcsálnivalókat. A hűtőszekrényben Eddings jobbára csak sört tartott. Engem inkább egy vörös szalaggal felpántlikázott palack, egy Louis Roederer Cristal Champagne érdekelt.
- Találtál valamit? - Wesley benézett a mosogató alá.
- Lehet. - Még mindig a hűtőszekrényt vizsgálgattam. - Étteremben ezért legalább százötven dollárral könnyítenek rajtad, de ha boltban veszed, ott is belekerül százhúszba.
- Mennyit keresett?
- Nem tudom, de milliomos nem lehetett.
- Itt alul csak egy csomó cipőkrém meg tisztítószer van - mondta fölegyenesedve Wesley.
Megfordítottam a palackot, és megnéztem az árcéduláját. - Százharminc dollár, és nem itt vette. Richmondban tudomásom szerint nincs The Wine Merchant nevű italüzlet.
- Talán ajándék. Az a szalagot is megmagyarázná.
- És Washingtonban? - kérdeztem.
- Nem tudom. Mostanában nemigen veszek pezsgőt Washingtonban - felelte Wesley.
Éreztem a közelségét, ahogy elment mellettem, és azt hittem, nem bírom ki. A kölnije finom volt, mint mindig; fahéjra és erdőre emlékeztető, s ahol csak megéreztem ezt az illatot, egy pillanatra mindig ugyanúgy megfogott, mint most.
- Rosszul érzed magad? - kérdezte olyan hangon, ahogyan csak hozzám szokott szólni, és megállt az ajtóban.

- Nem, csak rémes, ami itt van. - A szükségesnél kissé erősebben csuktam be a konyhaszekrény ajtaját.
Kilépett a folyosóra. - Alaposan meg kell vizsgálnunk az anyagi helyzetét, ki kell deríteni, miből futotta neki étteremre és drága pezsgőre.
Eddings papírjait elvitték, de a rendőrség még nem vizsgálta át őket, mivel hivatalosan nem történt bűntény. Hiába sejtettem Eddings halálának okát, és hiába voltak gyanúsak a halála körülményei, jogi értelemben pillanatnyilag nem beszélhettünk gyilkosságról.
- Belemászott már valaki ebbe a gépbe? - kérdezte Lucy az íróasztalon álló 486-os számítógépet nézegetve.
- Nem - felelte Marino, aki egy zöld iratszekrény kartonjait lapozgatta. - Az egyik ember azt mondta, nem lehet.
Lucy megmozdította az egeret, mire egy jelszót kérő ablak jelent meg a képernyőn.
- Aha. Jelszava van, ez nem szokatlan. Az viszont kissé furcsa, hogy nincs lemez a meghajtóban. Találtatok itt lemezeket, Pete?
- Igen, van ott fönt egy egész dobozzal. - Marino egy könyvespolcra mutatott, amely az amerikai polgárháborúról szóló könyvekkel és finom bőrbe kötött, sokkötetes lexikonokkal volt tele.
Lucy levette és kinyitotta a dobozt.
- Nem. Ezek a WordPerfect programlemezei. - Ránk nézett. - Ha itthon dolgozott valamin, akkor biztos kimentette lemezre is.
Senki sem tudta, hogy dolgozott-e itthon valamin Eddings. Csak azt tudtuk, hogy a belvárosban, az AP Forth Street-i irodájában volt a munkahelye. Lucy újraindította a gépet, elvégezte a maga szokásos varázslatait, és valahogy belépett a programfájlokba. Kikapcsolta a képernyővédőt, aztán sorra vette a WordPerfect könyvtárait. Eddingsnek egyetlen fájlja sem volt.
- Ez azért már tényleg bizarr - dünnyögte Lucy. - Illetve csak akkor nem az, ha sose használta a gépet.

- Ezt nem tudom elképzelni - mondtam. - Igaz ugyan, hogy a belvárosban dolgozott, de azért nyilván itthon is írogatott ezt-azt.
Lucy folytatta a kopogtatást, Marino és Wesley pedig azokat a különféle pénzügyekkel kapcsolatos iratokat nézte át, amelyeket Eddings takarosan az iratszekrény egyik fiókjában, egy irattálcán tárolt.
- Nagyon remélem, hogy nem törölte le az egész alkönyvtárt - mondta Lucy, immár az operációs rendszerben járva. - Azt másolat nélkül nem tudom visszaállítani, másolat viszont a jelek szerint nincs.
Begépelte: *undelete* és leütötte az Enter gombot. Mintegy varázsütésre megjelent egy fájlnév: *kill-drug.old.* Miután a gép kérdésére, hogy meg kívánja-e tartani, igennel válaszolt, újabb fájlnév jelent meg. Mire végzett, legnagyobb ámulatunkra huszonhat letörölt fájlt állított vissza.
- Ez a jó a hatos DOS-ban - mondta egyszerűen Lucy, és elindította a nyomtatót.
- Meg tudod mondani, mikor törölték le őket? - kérdezte Wesley.
- A nap és az óra az összes fájlon ugyanaz - válaszolta Lucy. - Mi a fene… December 31., hajnali egy óra egy és egy-harmincöt között. Azt hinné az ember, hogy akkor már nem élt.
- Az attól függ, mikor ment ki Chesapeake-be - mondtam. - Csak reggel hatkor vették észre a csónakját.
- A számítógépe órája mindenesetre jól jár, úgyhogy ezeknek az időpontoknak valódiaknak kell lenniük - mondta Lucy.
- Eltarthat több mint fél óráig ennyi fájl letörlése? - kérdeztem.
- Nem. Egy-két perc.
- Akkor az a valaki, aki letörölte, közben olvasta is őket - mondtam.
- Elképzelhető. Kellene még papír a nyomtatóba. Lopok a faxból.
- Ha már a faxot említed, meg tudod nézni, kiknek faxolt?
- Persze.
Lucy keze nyomán számomra értelmezhetetlen jel- és betűhalmazok mellett telefonszámok kerültek elő. Később majd megnézzük, kik a számok tulajdonosai, gondoltam. Annyit azonban legalább biztosan

tudtunk már, hogy az idő tájt, mikor Eddings meghalt, valaki bekapcsolta a számítógépét, és minden egyes fájlját kitörölte. Nem nagyon érthetett hozzá az illető, magyarázta Lucy, különben letörölte volna az alkönyvtárakat is, amelyek hiányában az *undelete* parancs semmit sem ér.
- Ennek így nincs értelme - mondtam. - Egy újságíró készít másolatot a munkájáról, az pedig nyilvánvaló, hogy Eddings nem volt hanyag típus. Mi van a fegyverszekrényében? - kérdeztem Marinót. - Abban sem talált lemezeket?
- Abban sem.
- Ez még nem jelenti, hogy nem kotorászott valaki benne, vagy ha már itt tartunk: a házban.
- Ha valaki kotorászott itt, akkor annak ismernie kellett a fegyverszekrény zárkombinációját és a riasztó kódját.
- Egyforma? - kérdeztem.
- Igen. Mindkettőhöz a születése dátumát használta.
- És maga ezt honnan tudja?
- Az anyjától.
- Na és a kulcsai? - kérdeztem. - Eddingsnél egy se volt, pedig legalább a kocsija kulcsának nála kellett volna lennie.
- Roche azt mondja, nem találtak egy szálat se - mondta Marino. Furcsállottam.
Wesley a nyomtatóból előbukkanó lapokat olvasgatta. - Ezek mind újságcikkek.
- Megjelentek? - kérdeztem.
- Akadhat köztük egypár, mert elég régieknek látszanak. Itt van például a gép, amelyik a Fehér Házra zuhant. Meg Vince Foster öngyilkossága.
- Az is lehet, hogy Eddings csak nagytakarítást csinált a gépében - vélekedett Lucy.

- Nocsak, mi van itt! - Marino egy bankértesítőt nézegetett. - December tizedikén háromezer dollárt utaltak a számlájára. - Talált egy másik borítékot, abból is előhúzott egy értesítőt. - Novemberben dettó.
Októberben szintén, és egy évre visszamenően minden hónapban. Korábbi értesüléseim szerint Eddingsre ráfért némi jövedelemkiegészítés. Havi ezer dollárt törlesztett a ház árából, a rezsije is megvolt ugyanennyi, ehhez képest évente alig negyvenötezer dollárt keresett.
- Nem is rossz - morogta Marino. - Ezzel együtt évente majdnem nyolcvanezer dollárt kapart össze.
Wesley ellépett a nyomtatótól, odajött hozzám, és a kezembe nyomott egy lapot.
- Dwain Shapiro nekrológja a *Washington Post* október 16-i számából.
Kurta kis cikk volt, egyszerűen csak közölte, hogy Shapiro szerelőként dolgozott a Ford gyár egyik washingtoni bemutatótermében, és előző nap késő este, mikor egy bárból hazafelé tartott, valaki feltartóztatta a kocsiját, és agyonlőtte. Hozzátartozói Virginiának még csak a közelében sem éltek, és az újcionistákat egy szóval sem említették.
- Ezt nem Eddings írta - mondtam -, hanem a *Post* valamelyik riportere.
- Akkor honnan szerezte a könyvet? - kérdezte Marino. - És mi a fenének tartotta az ágya alatt?
- Lehet, hogy csak olvasgatta - feleltem. - És talán nem akarta, hogy valaki meglássa. Például a takarítónő.
Lucyt teljesen lekötötte a képernyő. Egymás után nyitotta és nyomtatta ki a fájlokat. - Na, ez itt már elég meredek - mondta izgatottan. - A LaserJet halk surrogással tolta ki magából a papírt. - Tök vad. - Wesley felé fordult. - Észak-Koreáról szól, és meg van spékelve mindenféle információval, amelyek Joel Handre és az újcionistákra vonatkoznak.
- És mi van Észak-Koreával? - Wesley még olvasott; Marino közben megint kihúzott egy fiókot.

- Egy jó néhány éves problémáról van szó benne, amikor a mi kormányunk tengelyt akasztott az övékével, mert az egyik atomerőművükben megpróbáltak valamilyen atomfegyvert előállítani.
- Hand állítólag nagyon érdeklődik a fúziós energia és a hasonló dolgok iránt - mondtam. - Erre a könyvében is céloz.
- Akkor lehetséges, hogy ez egy róla készülő nagyobb cikk háttéranyaga - mondta Wesley.
- Miért törölne le Eddings egy ilyen nagy cikket, amit még nem is fejezett be? - kérdeztem. - És véletlen, hogy épp aznap éjszaka tette, amikor meghalt?
- Éppenséggel egy előre megtervezett öngyilkosságra is utalhat - mondta Wesley -, voltaképp még nem is tudjuk biztosan, hogy nem az történt-e.
- Igazad van - szólalt meg Lucy. - Letörli minden munkáját, hogy a halála után senki ne láthassa azt, amit nem akar. Aztán úgy rendezi meg az öngyilkosságát, mintha baleset történt volna. Talán nem akarta, hogy öngyilkosnak higgyék.
- Ez tényleg elég hihetőnek hangzik - ismerte el Wesley. - Talán belekeveredett valamibe, amiből nem tudott kikecmeregni. És ez a havonta érkező összegekre is magyarázatot ad. De lehetett depressziós is, vagy érhette valamilyen súlyos veszteség, amiről nem tudunk.
- Szerintem valaki más törölte le az anyagait, és az a valaki a lemezeit meg a kinyomtatott anyagait is elvitte - mondtam. - És ezt Eddings halála után csinálta.
- Akkor annak az illetőnek volt kulcsa, és ismerte a kódot meg a kombinációt - mondta Wesley. - Tudta, hogy Eddings nincs itthon és nem is lesz. - Rám pillantott.
- Lehet - mondtam.
- Ez azért elég bonyolult.
- Ez az egész ügy az - mondtam -, de azt teljes biztonsággal kijelenthetem, hogy ha Eddings víz alatti halálát ciángázmérgezés

okozta, akkor az nem az ő műve. És az is érdekelne, hogy miért tartott ennyi fegyvert. Mint ahogy az is, hogy miért épp egy KTW golyókkal töltött, Birdsong-bevonatos pisztolyt vitt magával.
Wesley megint rám pillantott; szíven ütött hidegvérűsége. - Az ilyen eltúlzott védekezési hajlam természetesen a labilitás jele is lehet.
- Vagy félt, hogy meggyilkolják.
Átmentünk a másik szobába. A fali állványon géppisztolyok; a Browning márkájú páncélszekrényben, amelyet a rendőrök nyitottak ki reggel, pisztolyok és lőszer. Ted Eddings az egyik kis szobát műhelynek rendezte be: volt ott besajtolóprés, digitális mérleg, töltényhüvely-csiszoló, töltőberendezés - minden olyasmi, aminek birtokában nem fogyhatott ki a töltényekből. Az egyik fiókban rézhüvelyek és gyutacsok. A puskaport egy régi katonai táskában tartotta, és minden jel szerint kedvelte a lézeres irányzékokat és a katonai távcsöveket.
- Szerintem ez nyomottságra utal - állapította meg Lucy a páncélszekrény előtt guggolva és a műanyag fegyvertokokat nyitogatva.
- Méghozzá nem is enyhe nyomottságra. Mintha egy egész hadsereg ellen készült volna.
- Az üldözési mánia nem beteges dolog, ha tényleg üldözik az embert - mondtam.
- Én hajlok arra a véleményre, hogy lökött volt az ürge - mondta Marino.
Elengedtem a fülem mellett. - A boncteremben ciánszagot éreztem - emlékeztettem; fogytán volt a türelmem. - Nem a leszállás előtt mérgezte meg magát, különben már holtan került volna a folyóba.
- A ciánt csak te érezted, más senki - mutatott rá Wesley -, és még nincsenek meg a toxikológiai eredmények.
- Azt akarod mondani, hogy vízbe ölte magát? - néztem rá.
- Nem tudom.
- Én nem láttam semmit, ami fulladásos halálra utalt volna - mondtam.

- És fulladásos halál esetén mindig látsz ráutaló jeleket? - kérdezte higgadtan Wesley. - Tudomásom szerint a fulladásos halálesetek köztudottan nehéz ügyek. Ezért szoktak dél-floridai szakértők iderepülni és részt venni az ilyen esetek kivizsgálásában.
- Dél-Floridában kezdtem a pályafutásomat, és a fulladásos halálesetek szakértőjeként tartanak számon - feleltem élesen.
Még odakint a járdán, a kocsijánál is folytattuk a vitát, mert szerettem volna, ha hazavisz, és otthon befejezhetjük. Tompán fénylett a hold, a legközelebbi utcai lámpa egysaroknyira volt, nem láttuk egymást valami jól.
- Az ég áldjon meg, Kay! Én ezzel nem azt akartam mondani, hogy nem értesz a mesterségedhez.
- Márpedig ezt mondtad. - A vezetőülés felőli ajtó mellett álltam, mintha az enyém volna a kocsi, és be akarnék szállni. - Szándékosan bosszantasz. Ostobán viselkedsz.
- Egy haláleset kivizsgálásán dolgozunk - mondta jellegzetes, higgadt hangján. - Se a hely, se az időpont nem alkalmas rá, hogy most bármiből is személyes ügyet csináljunk.
- Hát akkor hadd mondjak neked valamit, Benton. Az emberek nem gépek, és igenis személyes ügyeket csinálnak a dolgokból.
- És emiatt van most ez az egész. - Wesley odalépett mellém, és kinyitotta az ajtót. - Miattam reagálsz így. Nem biztos, hogy így kellene viselkedned. - Zárak csettentek. - Lehet, hogy nem kellett volna ma idejönnöm. - Beült a volánhoz. - De úgy éreztem, fontos. Megpróbáltam megfelelően viselkedni, és reméltem, hogy te is ezt teszed.
Megkerültem a kocsit és beszálltam, s közben arra gondoltam, hogy szokásától eltérően miért nem nyitotta ki nekem az ajtót. Hirtelen minden erő elszállt belőlem, és féltem, hogy sírva fakadok.
- Ez egy fontos ügy, és te helyesen cselekedtél - mondtam. - Meghalt egy ember, és véleményem szerint nemcsak arról van szó, hogy meggyilkolták, hanem arról is, hogy valamilyen jóval nagyobb

horderejű ügybe keveredett. Tartok tőle, hogy valamilyen nagyon csúnya históriába. Nem hiszem, hogy azért törölte le az anyagait és azért semmisítette meg a lemezeit, hogy ezzel érzékeltesse, hogy meg fog halni.
- Márpedig ez utalhat öngyilkosságra is.
- De nem ebben az esetben.
Egymásra néztünk a sötétben.
- Szerintem a halála éjjelén valaki behatolt a házába.
- Egy olyan valaki, akit ismert.
- Vagy aki ismert valakit, aki bejáratos volt a házba. Például egy kollégája, barátja vagy esetleg egy rokona. A kulcsai nem kerültek elő.
- És szerinted ennek valami köze van az újcionistákhoz. - Wesley kezdett fölengedni.
- Tartok tőle. És valaki már többször is figyelmeztetett, hogy ne ártsam bele magam az ügybe.
- Talán a chesapeake-i rendőrség.
- Nem hinném, hogy a teljes testület - mondtam. - Lehet, hogy csak Roche.
- Ha igaz, amit állítasz, akkor ő ebben csak mellékszereplő, egy külső réteg, amely távol áll a magtól. Érzésem szerint az irántad tanúsított érdeklődése más lapra tartozik.
- Őt csak az érdekli, hogy elbátortalanítson és megfélemlítsen - feleltem. - Következésképp szerintem köze van az ügyhöz.
Wesley hallgatott, maga elé meredt; egy percig ellágyultan figyeltem.
Rám pillantott. - Mondd csak, Kay… Mant doktor sose mondott olyasmit, hogy fenyegetik?
- Nekem nem, de nem tudom, hogy mondott-e volna bármit is. Főleg, ha félt.
- Mitől? Ez az, amit sehogyan sem tudok elképzelni. - Indított, és kikanyarodott az utcára. - Ha Eddingsnek volt is valami köze az újcionistákhoz, hogy kerül a képbe Mant doktor?

Nem tudtam. Hallgattam.
Wesley folytatta. - Elképzelhető, hogy angol kollégád egyszerűen meglógott? Biztos, hogy meghalt az anyja?
Eszembe jutott a tidewateri boncmester, aki karácsony előtt se szó, se beszéd kilépett. És aztán hirtelen Mant is távozott.
- Én csak azt tudom, amit nekem mondott - feleltem -, de abban nincs okom kételkedni.
- És mikor jön vissza az a másik beosztottad, aki szülési szabadságra ment?
- Alig néhány napja szült.
- Hát azt tényleg nehéz szimulálni - állapította meg Wesley.
Már a Malvenen gurultunk, az esőcseppek apró tűszúrásoknak hatottak a szélvédőn. Olyan szavak tolultak föl bennem, amelyeket nem mondhattam ki, és mire a Cary Streetre értünk, teljesen elkeseredtem. Szerettem volna megmondani Wesley-nek, hogy helyesen döntöttünk, de azzal, hogy a viszonyunknak véget vetettünk, még nem vetettünk véget az érzelmeinknek. Szerettem volna megkérdezni, mi van Connie-val, a feleségével. Szerettem volna meghívni magamhoz, ahogyan régebben, és megkérdezni tőle, hogy miért nem hív soha. Az Old Locke Lane-re értünk, egyetlen lámpa sem égett. Lassan gurultunk a folyó irányába.
- Visszamégy ma este Fredericksburgba? - kérdeztem.
Egy ideig hallgatott, csak azután válaszolt. - Válunk.
Nem szóltam.
- Hosszú história, és minden valószínűség szerint hosszadalmas és zavaros ügy lesz. Még az a szerencse, hogy a gyerekek már többé-kevésbé felnőttek. - Letekerte az ablakot; az őr csak intett, hogy bemehetünk.
- Igazán sajnálom, Benton - mondtam; a néptelen, vizes utcán hangosnak hatott a BMW surrogása.

- Azt hiszem, tulajdonképpen csak azt kaptam, amit megérdemeltem. Már jó fél éve volt valakije, és én még csak nem is sejtettem. Ez aztán a profilos, mi?
- Ki az?
- Építési vállalkozó Fredericksburgban, ő renoválta a házunkat.
- És Connie tud rólunk? - Alig bírtam kinyögni a kérdést, mert mindig szerettem Connie-t, és tudtam, hogy ha kiderül az igazság, meggyűlöl.
- Nem tudom. - Wesley hosszan, mélyen felsóhajtott, és a volánt fogó kezét nézte. - Biztos hallott egyet és mást, de nem nagyon figyel a pletykákra, és még kevésbé hisz nekik. - Hallgatott egy sort. - Azt tudja, hogy sokat voltunk együtt, hogy gyakran utazunk meg az ilyeneket, de szerintem úgy gondolja, hogy kizárólag kollégákként.
- Rémesen érzem magam e miatt az egész miatt.
Nem válaszolt.
- Még otthon laksz? - kérdeztem.
- Connie akart elköltözni - felelte. - Beköltözött egy lakásba. Gondolom, ott találkozgatnak Douggal.
- Ez ugye az építési vállalkozó?
Feszült arccal nézte az utat. Odanyúltam, s gyöngéden megfogtam a kezét.
- Nézd - mondtam halkan -, én szeretnék segíteni mindenben, amiben csak tudok, de azt neked kell megmondanod, hogy mit csináljak.
Rám pillantott; egy villanásnyi időre könnyfátyoltól fényesedett föl a szeme: érzésem szerint Connie miatt. Még mindig szerette a feleségét, és jóllehet megértettem, nem akartam látni.
- Nem sokat tehetsz értem. - Megköszörülte a torkát. - Főleg most nem. És még jó néhány hónapig. Ez a pali, akivel összejött, szereti a pénzt, és azt is tudja, hogy nekem van valamennyim. Tudod… a családom révén. Nem akarok mindent elveszteni.
- Nem értem, hogyan veszthetnél el bármit is, tekintettel arra, amit Connie csinált.

- Ez azért bonyolult. Óvatosnak kell lennem. Szeretném, ha a gyerekek nem fordulnának el tőlem, és továbbra is tisztelnének. - Rám nézett, és elhúzta a kezét. - Te tudod, mit érzek. Nagyon kérlek, próbálj belenyugodni.
- Tudtad már decemberben is, mikor elhatároztuk, hogy abbahagyjuk és…
A szavamba vágott. - Igen. Tudtam.
- Értem. - Feszült volt a hangom. - Bárcsak elmondhattad volna. Megkönnyítette volna.
- Nem hiszem, hogy bármi is megkönnyítette volna.
- Jó éjt, Benton. - Kiszálltam, és nem fordultam hátra, mikor elhajtott.
Lucy odabent Melissa Ethelridge-et hallgatta. Örültem, hogy ott van, és hogy zene szól a házban.
Kényszerítettem magam, hogy ne gondoljak Bentonra. Mintha csak átsétáltam volna lelkem egyik szobájából a másikba, s kizártam volna onnan. Lucy a konyhában volt. Levetettem a kabátomat, a retikülömet letettem a pultra.
- Minden rendben? - Vállával csukta be a hűtő ajtaját, mert a keze tojással volt tele; odavitte őket a mosogatóhoz.
- Igazság szerint szépen rohad minden - feleltem.
- Tudod, mi kell neked? Egy kis kaja. És amilyen mázlid van, én főzök.
- Lucy… - Nekitámaszkodtam a pultnak. - Ha valaki balesetnek vagy öngyilkosságnak szeretné beállítani Eddings halálát, akkor megértem, hogy az én norfolki intézetemet fenyegetik és intrikálnak ellene. De miért fenyegették volna korábban a munkatársaimat? Te mindig okosan következtetsz. Felelj nekem.
Lucy felütötte és egy tálban fölverte a tojásokat, aztán betett a mikroba egy bagelt. Nyomasztó volt látni, mennyire szigorúan tartja a diétát, nem is tudtam, hogyan bírja elviselni.
- Azt nem tudod, hogy megfenyegettek-e valakit a múltban - jelentette ki végül.

- Azt nem. Egyelőre nem. - Nekifogtam kávét készíteni. - Csak egyszerűen szeretnék kiigazodni. Hiába keresem az okot. Tegyél bele egy kis hagymát, petrezselymet meg törött borsot is. És egy csipet só sem ártana.
- Neked is süssek? - kérdezte a tojást kavargatva.
- Nem vagyok nagyon éhes. Talán majd később eszem egy kis levest.
Rám pillantott. - Részvétem.
Tudtam, hogy Wesleyre gondol, és hogy tudja: ezt a témát nem fogom megtárgyalni vele.
- Eddings anyja itt lakik a közelben - mondtam. - Azt hiszem, beszélnem kellene vele.
- Ma este? - A habverő halkan odakoccant a tál oldalához.
- Nagyon is könnyen lehetséges, hogy ma este van kedve beszélgetni. Neki csak annyit mondtak, hogy meghalt a fia, többet nem.
- Aha - dünnyögte Lucy. - Ennyit a boldog új évről.

7

Nem kellett kérdezősködnöm, mert Windsor Farms-i címmel csak egyetlen Eddings szerepelt a telefonkönyvben: a halott újságíró anyja. A fákkal szegélyezett, barátságos Sulgrave Streeten lakott, amely pazar villáiról és egy Virginia House and Agecroft nevű, XVI. századbeli, Tudor stílusú udvarházról nevezetes - ez utóbbit ládákban szállították ide Angliából. Fiatal volt még az este, mikor odatelefonáltam, de az asszony úgy szólt bele a kagylóba, mintha álmából ébresztettem volna.

- Mrs. Eddings? - kérdeztem, és közöltem, ki vagyok.

- Sajnos elszunyókáltam. - Ijedtnek hangzott. - Itt ülök a nappaliban, nézem a tévét. Jóságos ég… Még azt sem tudom, mi megy most. A PBS-en néztem a *Fényes pályá-t*. Maga látta?

- Mrs. Eddings - mondtam. - Szeretnék néhány dolgot megkérdezni a fiával, Teddel kapcsolatban. Én vagyok az ügy igazságügyi orvos szakértője, és nagyon szeretném, ha tudna rám időt szakítani. Csak néhány saroknyira lakom magától.

- Igen, valaki mondta is. - Sűrű, délies hangja még jobban megsűrűsödött a torkába gyülemlő gombóctól. - Mondták, hogy a közelben lakik.

- Nem lennék alkalmatlan, ha most átmennék? - kérdeztem némi szünet után.

- Sőt. Nagyon örülnék. Egyébként a nevem Elizabeth Glenn. - Elsírta magát.

Marinót otthon találtam; olyan hangosan bömbölt a tévéje, hogy nem is értettem, hogyan hall meg bármit is rajta kívül. A másik vonalon beszélt valakivel, és érezhetően nem akarta várakoztatni.

- Persze, menjen csak, tudja meg, amit lehet - felelte, miután elmondtam neki, mit szándékozom tenni. - Én egyelőre azt se tudom, hol áll a fejem. Olyan helyzet alakult ki Mosby Courtban, ami könnyen zavargássá fajulhat.
- Más már nem is hiányozna - mondtam.
- Már el is indultam. Különben elkísérném.
Letettük. Az időjárásnak megfelelően öltöztem, mert nem volt kocsim. Lucy a dolgozószobában telefonált, magatartásából és halkságából ítélve Janettel beszélt. Odaintettem neki a folyosóról, és órámra mutogatva jeleztem, hogy egy óra múlva jövök. Miután kiléptem a házból, és elindultam a hideg, nyirkos, sötét utcán, úgy kucorodott össze a lelkem, mint egy rejtőzködő állatka. Az áldozatok hozzátartozóival való szembesülés hivatásom egyik legkegyetlenebb része.
Az évek során rengetegféle reagálással találkoztam. Előfordult, hogy engem tettek meg bűnbaknak, és megesett olyan is, hogy a család könyörgött nekem: valahogy intézzem el, hogy a halálhír hamisnak bizonyuljon. Láttam embereket sírni, jajgatni, összevissza beszélni, dühöngeni vagy éppenséggel semmiféle reakciót nem mutatni, én pedig mindeközben mindig a hivatásánál fogva szenvtelen orvost játszottam, mert erre tanítottak.
Saját reakcióimat meg kellett tartanom magamnak. Senki sem lát gyengének, még akkor sem látott, mikor még férjnél voltam, mert megtanultam leplezni az érzéseimet, vagy ha nem lepleztem, olyankor a zuhany alatt sírtam. Emlékszem, egyik évben állandóan csalánkiütések jöttek ki rajtam, és Tonynak, a férjemnek azt mondtam, hogy allergiás vagyok bizonyos növényekre, a kagylóra és a vörösborban lévő szulfátra.
Windsor Farmsban kísérteties nyugalom honolt. Hátulról, a folyó felől közelítettem meg. Az Angliát idéző, Viktória korabeli öntöttvas lámpákat köd fátyolozta, és noha a legtöbb elegáns villában világosak

voltak az ablakok, valahogy úgy tűnt, mindenki lefeküdt már, és senki sem jár az utcán. Ázott papírként borították a járdát a levelek, halkan pergett az eső, s nyomban fagyni is kezdett. Csak ekkor jutott eszembe, hogy ostoba módon esernyő nélkül jöttem el otthonról.
A Sulgrave Street-i címhez érve ismerősnek tűnt a ház. Ismertem a szomszédban lakó bírót, és sokszor vettem részt nála különféle összejöveteleken. Eddingsék háza kétemeletes, XVIII. századi épület volt, páros kéményekkel, félköríves manzárdablakokkal, a kazettás kapu fölött ovális felülvilágító ablakkal. Az elülső verandától balra ugyanaz a kőoroszlán őrködött, amelyet már hosszú évek óta ott láttam. Föllépdeltem a síkos lépcsőfokokon, és kétszer is meg kellett nyomnom a csengőt, mire valamilyen hangot hallottam a vastag faajtó túlsó oldaláról.
- Scarpetta doktornő vagyok - mondtam, mire lassan kinyílt az ajtó.
- Gondoltam, hogy maga az. - Nyugtalan arc nézett rám, ahogy kiszélesedett a rés. - Fáradjon be, és melegedjen meg. Rettenetes ez az este.
- Kezd nagyon hideg lenni - mondtam, és beléptem. Mrs. Eddings rokonszenves asszony volt a maga jó házból való, büszke módján, finom vonásaival, magas, sima homlokából hátrasimított ősz hajával. Sötétbarna, kockás kosztümben és garbó-nyakú pulóverben volt, mintha egész nap látogatók rohamát állta volna. A szeme azonban nem tudta eltitkolni pótolhatatlan veszteségét, s ahogy bevezetett az előtérbe, a tartása is bizonytalannak hatott: gyanítottam, hogy ivott.
- Ez azért bámulatos - mondtam, miközben elvette a kabátomat. - Évek óta járok kocsival és gyalog a háza előtt, és fogalmam sem volt, hogy ki lakik benne.
- Maga is errefelé lakik?
- Egy kicsit odébb, Windsor Farms nyugati szélén - helyesbítettem. - Nemrég építkeztem, csak ősszel költöztem be.

- Ja igen… Ismerem azt a környéket. - Becsukta a gardróbszekrényt, elindultunk a folyosón. - Elég sok embert ismerek arrafelé.
A fogadószoba, ahova bevezetett, valóságos múzeum volt: régi perzsák, Tiffany-lámpák, tiszafa biedermeier bútor. Leültem egy tetszetős, de kemény, fekete huzatú székre, és máris azon gondolkodtam, hogyan jött ki egymással ez az anya és a fia. Mindkét lakás portréfestményei makacsnak és távolságtartónak látszó embereket ábrázoltak.
- A fia készített velem néhány interjút - vágtam bele, amint leültünk.
- Tényleg? - Próbált mosolyogni, de megereszkedett az arca. Egy vörös bőrfotelben ült, igyekezett erőt venni magán.
- Bocsásson meg. Tudom, mennyire nehéz - mondtam halkan. - Történetesen nagyon kedveltem Tedet. A munkatársaim is.
- Tedet mindenki szereti - válaszolta. - Születése percétől fogva elbűvölt mindenkit. Emlékszem az első nagy richmondi interjújára. - A tűzbe révedt, két kezét szorosan összekulcsolta. - Meadows kormányzóval készítette, jól emlékszem rá. Akkoriban senkinek sem sikerült szóra bírni, csak Tednek. Egy olyan időszakban, mikor mindenütt csak azt lehetett hallani, hogy a kormányzó kábítószereket fogyaszt, és erkölcstelen nőkkel tart kapcsolatot.
- Ja igen - mondtam, mintha más kormányzókkal kapcsolatban ez sose merült volna fel.
A semmibe révedt. Arca feszültségről árulkodott, és mikor hátrasimította a haját, remegett a keze. - Hogy történhetett ez meg? Ó, Uram! Hogyan fúlhatott vízbe?
- Mrs. Eddings… Azt hiszem, nem ez történt.
Meglepetten, elkerekedő szemmel nézett rám. - Hanem mi?
- Még nem vagyok biztos benne. Még nem fejeződtek be a vizsgálatok.
- Mi más történhetett? - Zsebkendőt vett elő, azzal itatta fel a könnyeit. - Az a rendőr, aki itt járt, azt mondta, hogy a víz alatt történt. Hogy Ted a búvárfelszerelésével lemerült.

- Sok minden elképzelhető - feleltem. - Például hogy elromlott a légzőkészüléke. Gázmérgezést is kaphatott. E percben még nem tudom.
- Mondtam neki, hogy ne használja azt a szerkezetet. El nem tudom sorolni magának, hányszor könyörögtem neki, hogy ne búvárkodjon.
- Eszerint korábban is használta.
- Szeretett polgárháborús időkből származó emléktárgyak után kutatni. Szinte mindenhol búvárkodott, s vitte magával a fémkeresőjét. Ha jól emlékszem, tavaly talált is néhány ágyúgolyót a Jamesben. Meglep, hogy maga erről nem tud. Egész cikksorozatot irt a kalandjairól.
- A búvárok általában párban merülnek - mondtam. - Tudja, hogy kivel járt a vízre?
- Lehetséges, hogy időnként vitt magával valakit, de nem tudom, mert nem nagyon beszélt nekem a barátairól.
- Mondott valami olyasmit, hogy le akar merülni az Elizabethbe polgárháborús időkből származó tárgyakért?
- Fogalmam se volt róla. Egy árva szóval sem említette. Mára vártam ide. - Lehunyta a szemét, összeráncolta a homlokát, keble úgy emelkedett és süllyedt, mintha kevés lett volna a levegő a szobában.
- És nem tudja, hol tartotta ezeket a tárgyi emlékeket? - kérdeztem.
Nem válaszolt.
- A házában semmit sem találtunk - folytattam. - Egy árva gombot, egy övcsatot, de még egy puskagolyót sem. És fémérzékelőt sem.
Hallgatott; zsebkendőt szorongató keze remegett.
- Nagyon fontos volna, hogy kiderítsük, mit csinálhatott a fia a chesapeake-i hajógyárban - mondtam. - Egy zárt területen merült le, a haditengerészet szolgálatból kivont hajói közelében, és egyelőre senki sem tudja, miért. Nehéz elképzelni, hogy azon a helyen polgárháborús relikviákat keresett volna.
A tűzbe meredve, réveteg hangon válaszolt. - Tednek vannak időszakai. Egy időben pillangókat gyűjtött. Tízéves korában. Aztán elajándékozta az egészet, és féldrágaköveket kezdett gyűjteni. Egy időben meg a

leglehetetlenebb helyekre járkált aranyat mosni, és egy csipesszel gránátköveket szedegetett föl az utak széléről. Később átállt az érmékre, de azokat jórészt elköltötte, mert a kólaautomatákat nem érdekli, hogy a pénz színezüst-e vagy sem. Aztán jöttek a baseballkártyák, a bélyegek meg a lányok. Semmit sem tartott meg sokáig. Azt mondta, azért szereti az újságírást, mert változatos.

Szótlanul hallgattam megrendítő beszámolóját.

- Azt hiszem, az anyját is elcserélte volna egy másikra, ha ez megoldható lett volna. - Könnycsepp siklott le az arcán. - Tudom, hogy nagyon unhatott.

- Annyira, hogy anyagi segítséget sem fogadott el öntől? - kérdeztem óvatosan.

Fölszegte a fejét. - Azt hiszem, ez igazán nem tartozik önre.

- Tudom, és elnézést kérek, hogy ilyesmiket vagyok kénytelen kérdezni, de orvos vagyok, és a fia jelenleg a páciensem. Az a feladatom, hogy mindent elkövessek annak kiderítése érdekében, hogy mi történt vele.

Mélyen, reszketősen felsóhajtott, ujjaival a kosztümkabátja legfelső gombját babrálta. Megvártam, míg visszanyeli a könnyeit.

- Minden hónapban küldtem neki pénzt. Tudja, milyen magas az örökösödési adó, Ted pedig megszokta, hogy tovább nyújtózkodjon, mint ameddig a takarója ér. Azt hiszem, az apja meg én tehetünk erről. - Alig bírta folytatni. - A fiaim számára nem volt elég nehéz az élet. Az én életem sem volt nehéz, míg Arthur meg nem halt.

- Mivel foglalkozott a férje?

- Dohánnyal. A háború alatt ismerkedtünk meg, amikor a világ cigarettáinak legnagyobb része errefelé készült, de ugyanúgy nem lehetett kapni, mint ahogy harisnyát sem.

A visszaemlékezés láthatólag megnyugtatta; nem szóltam közbe.

- Egyszer elmentem a Jefferson Szállóba, a Tisztiklub egyik rendezvényére. Arthur századosként szolgált a hadseregben, a Richmondi Szürkéknél, és tudott táncolni. - Elmosolyodott. - Úgy

táncolt, mintha az anyatejjel szívta volna magába a zenét, a vérében volt. Rögtön feltűnt nekem. Elég volt egyszer összenéznünk, és onnantól fogva többé nem tudtunk meglenni egymás nélkül.
Megint a semmibe merevült a tekintete. Pattogott a tűz, integettek a lángok, mintha valami fontosat akarnának mondani.
- Ennek természetesen volt hátránya is - folytatta. - Arthurral sose tudtunk betelni egymással, és azt hiszem, a gyerekek időnként úgy érezték, hogy útban vannak. - A szemembe nézett. - Még meg sem kérdeztem, hogy iszik-e egy teát vagy valami erősebbet egy pohárkával.
- Köszönöm, nem kérek. Ted és az öccse szerette egymást?
- Annak a rendőrnek már megadtam Jeff telefonszámát. Hogy is hívták…? Martinónak vagy valami ilyesfélének. Bevallom, elég faragatlannak találtam. Higgye el, egy kis Goldschlager nagyon jólesik az ilyen estéken.
- Nem, köszönöm.
- Ted révén fedeztem föl. - Megmaradt ezen a mellékvágányon. Hirtelen elfutotta szemét a könny. - Nyugaton volt síelni, ott bukkant rá, és hozott egy üveggel. Olyan, mint a folyékony tűz egy kis fahéjjal. Így mondta, mikor ideadta. Mindig hoz valami apróságot.
- Előfordult, hogy pezsgőt? - kérdeztem.
Finomkodva kifújta az orrát.
- Azt mondta, mára várta - emlékeztettem.
- Ebédre kellett volna jönnie - válaszolta.
- A hűtőjében találtunk egy gyönyörű pezsgőspalackot, masni van a nyakán. Arra gondoltam, hogy talán idefelé jövet magával akarta hozni.
- Jaj, Istenem… - Remegett a hangja. - Azzal valami mást akarhatott ünnepelni. Én nem iszom pezsgőt, megfájdul tőle a fejem.
- Nem találjuk a számítógépéhez tartozó lemezeket - mondtam. - Nem találtunk jegyzeteket sem, amelyekből kiderülhetne, hogy miken dolgozott mostanában. Nem kérte meg önt valamikor, hogy őrizzen meg neki valamit?

- A tornafelszerelése egy része fönt van a manzárdon, de azok ezeréves holmik. - Elcsuklott a hangja, megköszörülte a torkát. - Meg az iskolás könyvei.
- Nem bérelt valahol a fia páncélrekeszt?
- Nem - ingatta a fejét Mrs. Eddings.
- Nem lehet, hogy egy barátjára bízta ezeket a dolgokat?
- Nem ismerem a barátait - válaszolta. Havas esőszemcsék peregtek az ablaküvegre.
- Netán a barátnőjére? - kockáztattam meg. - Vagy nem volt neki?
Összepréselte az ajkait.
- Legyen olyan kedves, és szóljon, ha rosszul értelmezek valamit.
- Néhány hónapja egyszer hozott ide egy lányt. Úgy emlékszem, valamikor nyáron. Azt hiszem, valamiféle tudományos kutató volt. - Szünetet tartott. - Ted valamilyen cikken dolgozott, és úgy ismerkedtek össze. Volt egy kis vitánk miatta.
- Miért?
- Csinos nő volt, az az értelmiségi típus. Lehet, hogy tanárnő. Már nem emlékszem, de valahonnan a tengerentúlról jött.
Vártam, de nem volt több mondandója.
- Min vitatkoztak? - kérdeztem.
- Abban a pillanatban, ahogy megláttam, tudtam, hogy nem jó jellem, és hogy én ilyen nőt nem engedek az otthonomba - válaszolta Mrs. Eddings.
- Környékbeli a hölgy? - kérdeztem.
- Vélhetőleg igen, de nem tudom.
- Elképzelhető, hogy a fia azért továbbra is tartotta vele a kapcsolatot?
- Fogalmam sincs, kikkel tartott kapcsolatot - felelte Mrs. Eddings, én pedig úgy éreztem, hogy hazudik.
- Mrs. Eddings - mondtam. - Minden jel arra mutat, hogy a fia nem sokat tartózkodott otthon.
Csak nézett rám.

- Házvezetőnője volt? Volt valaki, aki például gondoskodott a növényeiről?
- Ha szükség volt rá, átküldtem Coriant, az én házvezetőnőmet - felelte. - Időnként ennivalót is szokott vinni neki, mert Ted nem bajmolódik főzéssel.
- És mikor küldte át legutóbb?
- Nem tudom - válaszolta, és láttam rajta, hogy kezdi fárasztani a kérdezősködés. - Valamikor karácsony előtt, ha jól emlékszem, mert akkor volt megfázva.
- Beszélt önnek arról Corian, hogy mit látott Ted lakásában?
- Ha jól sejtem, a fegyverekre céloz - mondta. - Az is csak egy gyűjtemény, úgy egy éve kezdett foglalkozni vele. Születésnapjára is csak azt kért, egy ajándékutalványt az egyik környékbeli fegyverüzletbe. Mintha egy nő bemerészkedne egy olyan helyre.
Nem volt értelme a további puhatolózásnak, mert ennek az asszonynak csak egyetlen vágya volt: hogy a fia életben legyen. Ezen a körön kívül minden érdeklődést egyszerűen betolakodásnak tekintett, és nem volt hajlandó szembenézni vele. Valamivel tíz előtt elindultam haza. Kétszer is megcsúsztam a sötét, néptelen utcán. Csikorgó hideg volt, mindenfelől halk, éles és cuppanós roppanások hallatszottak, ahogy a jég mázzal vonta be a fákat, és a talajra fagyott.
Elkedvetlenített, hogy a jelek szerint mindenki csak felszínesen ismerte Eddingst. Megtudtam róla, hogy egy időben érméket és lepkéket gyűjtött, hogy elbűvölő jelenség és ambiciózus riporter volt, akinek csak rövid időszakokra kötötte le egy-egy dolog az érdeklődését. Arra gondoltam, milyen furcsa is, hogy ilyen időben itt kell járnom ezen a környéken, hogy erről az emberről beszélgessek. Eltűnődtem, mit szólna hozzá, ha elmondhatnám neki. Szomorúság telepedett rám.
Hazaérve nem volt kedvem csevegéshez, egyenesen a szobámba mentem. Forró vízzel melengettem a kezemet, és az arcomat mostam,

mikor Lucy megállt az ajtóban. Azonnal megéreztem, hogy megint szokásos rossz hangulatában van.
- Tudtál eleget enni? - néztem rá a mosdókagyló fölötti tükörben.
- Sose tudok eleget enni - válaszolta ingerlékenyen. - Valami Danny nevű illető telefonált a norfolki irodádból, hogy a kocsijaink ügyében felhívta a rögzítőtöket a segélyszolgálat.
Egy pillanatig semmit sem értettem, de aztán eszembe jutott. - Én adtam meg a vontatóknak a számot. - Leakasztottam egy törülközőt, és megszárítgattam az arcomat. - Gondolom, a rögzítő továbbította Danny lakására az üzenetet.
- Lehet. Kéri, hogy hívd vissza. - Úgy nézett rám a tükörben, mintha valami rosszat csináltam volna.
- Mi van? - néztem vissza.
- Csak az, hogy nekem el kell mennem.
- Holnapra megpróbálom idehozatni a kocsikat - mondtam meglepetten.
Kimentem a fürdőszobából, Lucy jött utánam.
- Vissza kell mennem az egyetemre.
- Hát persze hogy vissza kell menned, Lucy.
- Te ezt nem érted. Rengeteg a dolgom.
- Nem is tudtam, hogy már megkezdődött az az intenzív tanfolyam. - Átmentem a fogadószobába, és odaléptem a bárhoz.
- Nem az az érdekes, hanem hogy egy csomó mindent el kell intéznem. És nem értem, hogyan fogod idehozatni a kocsikat. Talán Marino el tud vinni az enyémért.
- Marinónak rengeteg a dolga, a tervem pedig egyszerű - feleltem. - Danny elhozza a kocsimat Richmondba, egy megbízható barátja pedig a te Suburbaneddel jön. Utána mindketten buszra szállnak, és szépen hazamennek Norfolkba.
- Hánykor?

- Ez az egyetlen bökkenő, mert nem kérhetem Dannytől, hogy ezt a szabadidejében csinálja, munkaidőben pedig nyilvánvalóan nem teheti.
- Felbontottam egy üveg Chardonnay-t.
- A fene egye meg! - türelmetlenkedett Lucy. - Szóval akkor holnap se lesz kocsim?
- Tartok tőle, hogy egyikünknek sem lesz.
- És akkor mit csinálunk?
Odanyújtottam neki egy pohár bort. - Én bemegyek az intézetbe, és minden valószínűség szerint rátelepszem a telefonra. Nem tudsz csinálni valamit az itteni terepirodán?
Vállat rándított. - Ismerek két tagot, akikkel együtt jártam az Akadémiára.
Csak legalább annyit sikerülne elérned, hogy találnál egy ügynököt, aki elvinne az edzőterembe, ott kilihegnéd magadból ezt a mogorvaságot, gondoltam, de nem mondtam ki.
- Nem kérek bort. - Letette a poharát a bárpultra. - Azt hiszem, inkább sört innék.
- Miért vagy ilyen dühös?
- Nem vagyok dühös. - Kivett a kis hűtőből egy doboz alkoholmentes Becket, és felbontotta.
- Nem ülsz le?
- Nem. Egyébként nálam van a könyv, úgyhogy ne ijedj meg, ha nem találod a táskádban.
- Hogy értsem azt, hogy nálad van? - néztem rá nyugtalanul.
- Olvasgattam egy ideig, amíg te Eddings anyjánál voltál. - Ivott egy korty sört. - Gondoltam, nem árt még egyszer átfutni, hátha elsőre elkerülte valami a figyelmünket.
- Szerintem már épp eleget nézegetted - mondtam szárazon. - Mindhárman eleget nézegettük.
- Van benne egy csomó ótestamentumi stílusú sóder. Tulajdonképpen nem is olyan sátáni.

Szótlanul néztem, s azon tűnődtem, mi járhat abban a hihetetlenül bonyolult agyában.
- Valójában nagyon is érdekes, és szerintem csak akkor van hatása, ha engedjük, hogy hasson ránk. Én nem engedem, úgyhogy engem nem zavar.
- Valami azért mégiscsak zavar.
- Csak az, hogy itt állok kocsi nélkül és fáradtan. Le is fekszem. Aludj jól.
De nem aludtam. Csak ültem a kandalló előtt, és aggódtam miatta, mert bárki másnál jobban ismertem. Úgy gondoltam, egyszerűen összeveszett Janettel, és a kibékülés reggelre maradt, vagy talán tényleg sok a dolga, és az, hogy nem tud visszamenni Charlottesville-be, komolyabb gondot okoz neki, mint gondoltam.
Eloltottam a tüzet, még egyszer megnéztem, be van-e kapcsolva a riasztó, aztán bementem a hálószobába, és becsuktam az ajtót. Még mindig nem tudtam aludni, csak ültem ott a lámpavilágnál, hallgattam, hogy zúg odakint a szél, és nézegettem a lapot, amely Eddings faxának aktív tevékenységét rögzítette. Az utóbbi két hétben tizennyolc számot hívott fel a gépe, csupa érdekes címet, amelyek azt sejtették, hogy Eddings otthon is dolgozott - ha talán nem is sokat.
Az is rögtön feltűnt, hogy ha szokott otthon dolgozni, akkor elég sok faxváltásnak kellett volna lebonyolódnia a lakása és az AP városi irodája között. De nem: december közepe óta mindössze két faxot küldött nekik, legalábbis arról a gépről, amelyet a lakásán találtunk. Ezt elég egyszerűen meg lehetett állapítani, mert az automata tárcsázóban benne volt a hírügynökség telefonszáma, és az „AP belváros” cím kétszer szerepelt a gép eseménynaplójában, olyan kevésbé nyilvánvaló rövidítések mellett, mint HRF, VUHSZ és LM. Három szám előtt tidewateri, s közép-, illetve nyugat-virginiai körzetszám állt, a VUHSZ kódja a Tennesse állambeli Memphist jelezte.

Próbáltam aludni, de szemem előtt adatok táncoltak, fülemben kérdések harsantak - képtelen voltam kirekeszteni őket. Törtem a fejem, kikkel tarthatott kapcsolatot Eddings ezeken a helyeken, és hogy egyáltalán van-e jelentőségük. A halála helyszíne azonban újra meg újra felmerült előttem. Még mindig láttam a folyó zavaros vizében a holttestet, ahogyan mintegy kipányvázva imbolyog annak az immár hasznavehetetlen, beakadt csőnek a végén. Még éreztem merevségét, ahogyan a karomban tartottam és fölfelé úsztam vele. Még mielőtt a felszínre bukkantam volna, már tudtam, hogy sok órája halott.
Hajnali háromkor felültem az ágyamban, és belemeredtem a sötétségbe. Csend honolt, csak a ház szokásos neszei hallatszottak. Képtelen voltam kikapcsolni. Kínomban kiültem az ágy szélére. Erősen vert a szívem, mintha meglepte volna, hogy ilyenkor kelek. Átmentem a dolgozószobába, becsuktam az ajtót, és megírtam egy rövid levelet.

ANNAK, AKIT ILLET!
Tudom, hogy ez egy fax száma, különben élőszóban jelentkeznék. Szükségem volna a személyi adataira, mivel az Ön száma szerepel egy nemrég elhunyt illető faxának memóriájában. Kérem, hogy a lehető leghamarabb lépjen kapcsolatba velem. Ha meg kíván győződni e sorok hitelességéről, kérem, keresse a richmondi rendőrségen Pete Marino kapitányt.

Megadtam a telefonszámokat, odaírtam a nevemet és a titulusomat, aztán elfaxoltam a levelet mindazokra a címekre, amelyek szerepeltek Eddings gépének memóriájában - kivéve persze az AP-t. Egy ideig csak ültem az asztalnál, üveges szemmel meredtem a faxra, mintha arra számítanék, hogy az most rögtön megoldja az ügyet. Olvastam, várakoztam, de a gép néma maradt. Reggel hatkor úgy gondoltam, hogy ilyenkor már föl lehet hívni Marinót.

- Úgy veszem észre, nem tört ki zavargás - mondtam, hallva, hogy nekikoppantja valaminek és elejti a kagylót, majd motyog valamit… - Gondoltam, most már fölébredt.
- Hány óra van? - Kábultnak hangzott.
- Ideje fölkelni.
- Lecsuktunk négy-öt embert, utána lehervadt a többi, és szépen bement. Maga miért van ébren ilyenkor?
- Én mindig ébren vagyok. Ezenkívül pedig jó volna, ha be tudna fuvarozni valaki az intézetbe. És be is kell vásárolnom.
- Jó… Tegyen föl egy kávét - mondta Marino. - Átvonszolom magam.

8

Mikor megérkezett, Lucy még ágyban volt, én pedig friss gyümölcssalátát és kávét készítettem. Beengedtem Marinót, és ahogyan közben végignéztem az utcán, megijedtem: Richmond az éjjel jégpályává vált. A hírekben hallottam, hogy lezuhanó ágak és kidőlt fák a város több kerületében elszakították a vezetékeket.

- Volt valami probléma? - kérdeztem, bezárva az ajtót.

- Az attól függ, milyen problémára gondol. - Letette az élelmiszerekkel teli zacskót, aztán levette és átnyújtotta a kabátját.

- A vezetésre.

- Hólánccal járok. Ezzel szemben csak éjfél után kerültem ágyba, és fáradt vagyok, mint egy ló.

- Jöjjön, igyunk egy kis kávét.

- Én ilyen koffein nélküli löttyöt nem iszom.

- Guatemalai, és biztosíthatom, hogy nem koffeinmentes.

- A nagylány?

- Alszik.

- Az jó. - Megint ásított.

Bementünk a sokablakos konyhába; ónosnak és lassúnak látszott a folyó. A sziklákat jégmáz vonta be, a fák, mint valami látomás, még csak épp fel-felfénylettek a sápadt reggeli fényben. Marino kávét töltött magának, rengeteg cukrot és sűrített tejet tett bele.

- Maga is kér? - kérdezte.

- Csak üresen.

- Ezt mondania se kellett volna.

- Sose bocsátkozom feltételezésekbe. - Tányérokat vettem elő a konyhaszekrényből. - Főleg, ha férfiakról van szó, akikben megfigyeléseim szerint van valamilyen mendeli vonás, amely nem teszi lehetővé számukra, hogy a nők számára fontos részletekre emlékezzenek.
- Ha már itt tartunk, én elsorolhatom magának azokat a dolgokat, amelyekre Doris sose emlékezett, kezdve azon, hogy használta a szerszámaimat, és utána nem rakta a helyükre őket. - Doris valamikor a felesége volt.
A pultnál dolgoztam, mialatt ő nézelődött, és szeretett volna rágyújtani. Elhatároztam, hogy nem hagyom.
- Lefogadom, hogy Tony sose főzött kávét magának - mondta.
- Azonkívül, hogy megpróbált teherbe ejteni, sose csinált semmit.
- Akkor nem végzett valami jó munkát. Vagy maga nem akart gyereket.
- Tőle nem.
- Na és most?
- Tőle még mindig nem akarok. Tessék. - Odatettem elé egy tányért. - Üljünk le.
- Álljunk meg egy pillanatra. Ez volna a reggeli?
- Miért? Mi kellene még?
- A jó ég áldja meg, doktornő. Ez nem ennivaló. És mik ezek a kis zöld karikák ezekkel a fekete izékkel?
- A kivi, amit kértem, hogy hozzon. Biztos evett már - mondtam türelmesen. - És a hűtőben van bagel.
- Na az jó lesz. Krémsajttal. Mákos bagel is van?
- Ha ma drogvizsgálatot végeznek magán, morfint fognak találni a vérében.
- És ne adjon nekem olyan zsírszegény vackokat. Olyanok, mint a csiriz.
- Ez túlzás. A csiriz jobb.

Vajat nem adtam neki, mert eltökéltem, hogy egy ideig még életben tartom. Mostanára Marino meg én nem egyszerűen csak kollégák és még csak nem is egyszerűen barátok voltunk. Szükségünk volt egymásra, de hogy miért, azt egyikünk se tudta volna megmondani.
- Akkor most árulja el, mi mindent csinált mondta, mikor leültünk az üveglappal fedett, széles reggelizőasztalhoz. - Tudom, hogy egész éjjel mesterkedett. - Nagyot harapott a bagelből, és a kávéjáért nyúlt.
Beszámoltam, hogy mire jutottam Eddings anyjánál, és elmondtam, milyen levelet küldtem ismeretlen faxokra.
- Furcsa, hogy mindenhova faxolt, csak a szerkesztőségükbe nem - mondta Marino.
- Kettőt azért küldött - emlékeztettem.
- Velük is beszélnem kell.
- Sok szerencsét. Ne feledje, hogy újságírók.
- Épp ettől tartok. Azoknak a piócáknak Eddings csak egy sztori. Csak az érdekli őket, hogy mihez kezdjenek az anyaggal. Minél csúnyább halált halt, annál jobban beindulnak rá.
- Nem tudom, de gyanítom, hogy aki a szerkesztőségben kapcsolatba kerül az üggyel, nagyon meg fogja gondolni, mit mond. És meg is tudom érteni őket. Egy ilyen nyomozás a frászt hozza arra, aki csak úgy belecsöppen.
- A toxikológia hogy áll? - kérdezte Marino.
- Remélhetőleg ma meglesz - válaszoltam.
- Jó. Hozza írásban, hogy cián volt, és akkor talán annak rendje és módja szerint neki tudunk állni ennek az ügynek. Jelenleg ugyanis csak a gyanúimát próbálom magyarázni a főgórának, és közben töröm a fejem, hogy mi a fenét csináljak ezekkel a chesapeake-i operettzsarukkal. Wesleynek is hiába mondom, hogy gyilkosság, bizonyítékot követel, mert neki is meg van kötve a keze.
Wesley nevének elhangzása zavarba hozott. Az ablak felé fordítottam a fejem, néztem, mint folyik a sűrű, hajózhatatlan víz a nagy, sötét

sziklák között. Az égbolt keleti peremén a szürke felhők mögül áttetszett a nap. A ház hátsó traktusa felől, ahol Lucy szobája is volt, zuhany zubogása hallatszott.
- Úgy hallom, fölébredt a Csipkerózsika - mondta Marino. - Őt is el kell fuvarozni valahova?
- Azt hiszem, a helyi irodában van dolga. Készülődnünk kellene - mondtam, mert az intézetben mindig fél kilenckor kezdjük a megbeszéléseket.
Marino segített leszedni és a mosogatóba tenni az edényeket. Néhány perc múlva már kabátban, orvosi és aktatáskámmal a kezemben álltam az előtérben, mikor az unokahúgom nedves hajjal, szorosan összehúzott fürdőköpenyben megjelent.
- Álmodtam - mondta rosszkedvűen. - Valaki agyonlőtt minket álmunkban. Egy kilenc milliméteressel, tarkón. És megpróbálták rablásnak feltüntetni.
- Tényleg? - kérdezte Marino nyúlszőr bélésű kesztyűjét húzva. - És hol volt ezalatt a nagy szerelmed? Mert ha én itt vagyok a házban, ilyesmi nem fordulhat elő.
- Nem voltál itt.
Marino furcsa pillantást vetett Lucyra, mert rájött, hogy komolyan beszél. - Mi a fenét vacsoráztál az este?
- Olyan volt, mint egy film. Órákig tarthatott. - Lucy rám nézett. Püffedt és fáradt volt a szeme.
- Van kedved bejönni velem az intézetbe? - kérdeztem.
- Nincs. Megleszek. Más se hiányozna most, mint egy rakás hulla.
- Valamelyik ismerős helyi ügynökkel kell találkoznod? - kérdeztem nyugtalanul.
- Nem tudom. Azt mondták, oxigénpalackkal fogunk dolgozni, de egyelőre semmi kedvem gumiruhát ölteni és belemászni egy klórszagú medencébe. Azt hiszem, inkább megvárom a kocsimat, aztán elmegyek.

A belváros felé menet nem sokat beszélgettünk Marinóval az autóban; a láncos kerekek csörömpölve mérték fel a jégborította utcák hosszát. Tudtam, hogy aggódik Lucy miatt. Bármennyit piszkálta is Lucyt, a puszta két kezével fojtotta volna meg azt az embert, aki ugyanezt megpróbálta volna. Tízéves kora óra ismerte. Ő tanította meg vezetni egy ötsebességes kisteherautón, és ő tanította meg lőni is.
- Kénytelen vagyok megkérdezni valamit, doktornő - szólalt meg végül, mikor a fizetőkapuhoz közeledve lelassult a kerekek csattogása. - Maga szerint Lucyval minden rendben?
- Mindenkinek lehetnek rémálmai - válaszoltam.
- Jó reggelt, Bonita! - kiáltott oda Marino a jegykiadónak, felé nyújtva a bérletét. - Mikor csinál már valamit ezzel az idővel?
- Ne engem okoljon érte, kapitány úr. - A nő visszaadta a kártyát, a sorompó fölemelkedett. - Maga mondta, hogy errefelé maga a főnök.
Derűs hangja még akkor is ottmaradt velünk, mikor továbbindultunk. Arra gondoltam, milyen szomorú, hogy azt is meg kellett érnünk, hogy még a jegykiadóknak is műanyag kesztyűt kell viselniük, nehogy közvetlenül érintkezzenek egy másik ember kezével. Eltűnődtem: eljön-e még a napja, mikor mindnyájan buborékokban fogunk élni, hogy ne haljunk meg olyan betegségekben, mint az ebola vagy az AIDS.
- Szerintem akkor is furcsán viselkedik - folytatta Marino, és föltekerte az ablakot. Némi hallgatás után megkérdezte: - Janet hol van?
- Úgy tudom, a családjánál, Aspenben.
Marino csak az utat nézte.
- Azok után, ami Mant házában történt - mondtam -, nem is csodálom, hogy Lucy kissé ideges.
- Ugyan. Legtöbbször magának keresi a bajt. Nem az az ideges típus, ezért is engedik a túszmentőkkel lófrálni. Ha valaki terroristákkal meg fehér felsőbbrendűséget hirdető rémekkel foglalkozik, az nem lehet ideges. Nem jelenthet beteget amiatt, hogy rosszat álmodott.

A Seventh Street-i lejárónál tért le az autópályáról, végigrázódtunk Shockoe Slip macskaköves utcácskáin, majd északnak fordultunk, a Fourteenthre, arra az útvonalra, amelyen az intézetbe menet s hazafelé naponta végighajtok. A Virginiai Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet székháza egy zömök téglaépület, apró ablakai mindig ellenszenves, gyanakvó szemeket juttatnak eszembe. Kelet felé szegénytelepekre néznek, nyugati irányban a banknegyedre, fölötte pedig magasutak és sínpályák szabdalják az eget.
Marino a hátsó parkolóba állt be, ahol a kellemetlen útviszonyok ellenére meglehetősen sok kocsi állt. A zárt kapu előtt kiszálltam, és kulccsal kinyitottam a kiskaput. Fölmentem a hordágyak felgurítására használt rámpán, és már hallottam is a folyosón dolgozó emberek motoszkálását, neszezését. A boncterem a hűtőhelység után következik, az ajtaja tárva-nyitva állt. Mikor beléptem, Fielding, a helyettesem épp különféle csöveket és egy katétert távolított el egy fiatal nő holttestéből, amely a második asztalon feküdt.
- Hát bekorcsolyázott? - Fielding láthatólag nem lepődött meg, hogy ott lát.
- Valahogy úgy. Lehet, hogy kölcsönkérem mára a furgont, jelenleg ugyanis nincs kocsim.
Fielding lejjebb hajolt, homlokát ráncolva vizsgálgatta a halott nő megereszkedett bal mellén tekergőző tetovált csörgőkígyót, amelynek tátott szája a mellbimbót célozta.
- Azt árulja el nekem, mi a rossz nyavalyának csináltat valaki ilyeneket - mondta.
- Ha jól sejtem, ez még a szebbik része - feleltem. - Nézze meg az alsó ajka belsejét, valószínűleg ott is van tetoválás.
Fielding lehúzta a halott alsó ajkát. Nagy, girbegurba betűkkel ott virított: *Anyádat.*
Fielding döbbenten nézett rám. - Honnan tudta?

- A tetoválás amatőr munka, a nő motorosmacának látszik, és érzésem szerint megjárta már a börtönt.
- Pontosan, ahogy mondja. - Felkapott egy tiszta törülközőt, és megtörölte az arcát.
Testépítő kollégám alkata majd szétrepesztette a sebészöltözéket, és mindig izzadt, noha nekünk, többieknek sose volt itt melegünk. De nagyon jó törvényszéki patológus volt, kellemes, figyelmes ember, és mindig úgy éreztem, hűséges is.
- Valószínűleg túladagolás - mondta, miközben egy lapra felvázolta a tetoválást. - Túlságosan boldogra sikeredhetett neki az újév.
- Mondja, Jack - kérdeztem -, hányszor volt magának dolga a chesapeake-i rendőrséggel?
Folytatta a rajzolást. - Nagyon ritkán.
- És az utóbbi időben?
- Mostanában? Nem. De miért? - Fölpillantott, rám nézett.
- Volt egy elég furcsa találkozásom az egyik nyomozójukkal.
- Eddings ügyével kapcsolatosan? - Nekifogott lemosni a holttestet, a hosszú, fekete haj lebegni kezdett a fényes acéllap fölött.
- Igen.
- Kicsit bizarr, de Eddings nemrég keresett telefonon - mondta Fielding a locsolócsövet mozgatva. - Nem lehetett régebben, mint egy nappal a halála előtt.
- És mit akart? - kérdeztem.
- Épp itt dolgoztam a boncteremben, úgyhogy nem beszéltem vele. Már bánom. - Egy Polaroiddal a kezében fellépdelt a létrára fényképezni. - Sokáig marad itt a városban?
- Nem tudom.
- Csak mert ha gondolja, hogy segíthetek magának Tidewaterben, csak szóljon. - Villant a vaku, várta, hogy előbukkanjon a felvétel. - Nem tudom, mondtam-e már, de Ginny megint várandós, és örülne egy kis levegőváltozásnak. És szereti a tengert. Mondja meg annak a

nyomozónak a nevét, akivel kellemetlenségei voltak, és én elrendezem a dolgot.
- Talán nem is ártana - mondtam.
Megint villant a vaku. Mant kis háza jutott eszembe, de sehogy sem tudtam beleképzelni Fieldinget és a feleségét. Sőt még a közelében sem.
- Amúgy sem ártana, ha itt maradna egy ideig folytatta. - És remélhetőleg Mant sem marad örök időkre Angliában.
- Köszönöm - mondtam hálásan. - Talán az is elég volna, ha hetente kétszer-háromszor lemenne.
- Nem gond. Ideadná a Nikont?
- Melyiket?
- Az N-50-est, a tükörreflexest. Azt hiszem, ott van a kisszekrényben - mutatta.
- Ki fogunk dolgozni egy menetrendet - mondtam, felnyújtva neki a fényképezőgépet. - De magának nem kell Ginnyvel Mant házában laknia, ezt a részét bízza csak rám.
- Valami baj van? - Fielding lenyújtotta az elkészült képet.
- Marino, Lucy meg én felhasogatott autógumikkal kezdtük az évet.
Lenyújtotta a Polaroidot is, és döbbenten nézett rám. - Mi a fene! Véletlen?
- Szerintem nem.
Beszálltam a liftbe, fölmentem az elsőre, és kinyitottam a szobám ajtaját. Eddings karácsonyi borsának látványa úgy ért, mint egy ökölcsapás. Nem hagyhattam ott a tálalószekrényen, ezért aztán fölvettem, de nem tudtam, hová helyezzem át. Egy percig tétován, idegesen járkáltam ide-oda, míg végül visszatettem az eredeti helyére; ki mégsem dobhattam, és nem adhattam valamelyik kollégámnak sem, hogy ő szembesüljön a növény felidézte emlékekkel.
Átnéztem a szomszédos szobába; nem lepett meg, hogy Rose, a titkárnőm még nincs bent. Benne járt már a korban, és még verőfényes napokon sem szeretett a belvárosban vezetni. Felakasztottam a

kabátomat, és alaposan körülnéztem, míg meg nem győződtem róla, hogy minden rendben van - kivéve a takarítást, ami munkaidő után az őrszemélyzet dolga. Olyankor azonban a *higiéniai szakemberek* - hivatalosan így nevezik őket - nem szeretnek ebben az épületben tartózkodni. Csak kevesük marad meg nálunk hosszabb ideig, a földszintre pedig egyikük sem hajlandó lemenni.
A szobámat az elődömtől örököltem, de a lambérián kívül már semmi sem olyan, mint annak idején, azokban a szivarfüstös időkben, mikor az olyan patológusok, mint Cagney még sűrűn koccintgattak a rendőrökkel és a temetkezési vállalkozókkal, és puszta kézzel dolgoztak a holttesteken. Az elődöm nemigen törődött az alternatív fényforrásokkal és a DNS-sel.
Emlékszem, mikor a halála után először léptem be ebbe a szobába: itt folyt a felvételi beszélgetés. Végignéztem férfibüszkeséggel közszemlére tett emléktárgyain, és mikor az egyikről kiderült, hogy egy megerőszakolt és meggyilkolt asszony mellének szilikonimplantátuma, erős kísértést éreztem, hogy Miamiban maradjak.
Az elődömnek nemigen tetszett volna a szoba mostani kialakítása. Először is nem engedtem dohányozni benne, és nem tűrtem a tiszteletlen és éretlen beszédet. A tölgyfa bútor nem állami tulajdon volt, hanem a sajátom, a kőpadlóra pedig egy szaruk imaszőnyeget terítettem. Gépszőnyeg, de a színei élnek. Vannak szobanövényeim meg egy fikuszfám, képeim azonban nincsenek, mert ahogy a pszichiáterek, én sem akarom, hogy bármi olyasmi függjön a falon, ami esetleg valaki szemében feltűnő lehet, és az iratszekrények és a könyvek miatt egyébként is minden tenyérnyi helyre szükségem van. Ami a dísztárgyakat illeti, Cagney biztos elhúzta volna a száját a játék autók, kamionok és vonatok láttán, amelyeket arra használok, hogy segítsek a nyomozóknak rekonstruálni a baleseteket.
Jó néhány percig tartott, mire átnéztem az elintézendő anyagok kosarát: tele volt törvényszéki patológusok által kiállított vörös szegélyű halotti

bizonyítványokkal és szabványos zöld szegélyűekkel. Más jelentések is vártak az aláírásomra, a számítógépem képernyőjén pedig egy üzenet jelezte, hogy nézzem meg az elektronikus postámat. Ez mind várhat, gondoltam, és kimentem a folyosóra, hogy megnézzem, ki van még bent. Mint kiderült, egyedül Cleta, de éppen rá volt szükségem.
- Doktornő! - kapta föl meglepetten a fejét. - Nem is tudtam, hogy megjött.
- Úgy gondoltam, épp ilyen időben nem árt, ha Richmondban vagyok. - Odahúztam egy széket az asztalához. - Mostantól Fielding doktorral felváltva helyettesítünk Tidewaterben.
Cleta Dél-Karolinából, Florence-ből költözött Richmondba. Erősen festette magát, és kurta szoknyákban járt, mert abban a hiszemben élt, hogy a boldogság egyenlő azzal, hogy valaki jól mutat - amire semmi esélye nem volt. Egyenes tartással ült a széken, és kezében nagyítóval, orrán bifokális szemüveggel válogatta szét esetszám szerint a gyászos felvételeket. Mellette papírszalvétán egy kolbászos szendvics árválkodott - a szomszédos kávézóból hozhatta. Tabet ivott hozzá.
- Azt hiszem, kezd már olvadni a jég az utakon - közölte.
- Akkor jó. Örülök, hogy itt van - mondtam.
Úgy láttam, nagyon hízelgőnek találja. Újabb fényképeket húzott elő a lapos dobozból.
- Cleta! Ugye emlékszik Ted Eddingsre?
- Persze, doktornő. - Hirtelen olyan lett az arca, mintha menten sírva fakadna. - Mindig olyan rendes volt, mikor bejött. Még mindig nem bírom elhinni. - Beharapta alsó ajkát.
- Fielding doktor azt mondja, hogy Eddings valamikor a múlt hét végén telefonált - mondtam. - Véletlenül nem emlékszik rá?
Bólintott. - De igen, emlékszem. Sőt azóta egyfolytában csak ez jár a fejemben.
- Beszélt vele?
- Igen.

- És mit mondott magának?
- Fielding doktor úrral akart beszélni, de foglalt volt a vonala, és engem kért meg, hogy adjak át egy üzenetet. Aztán még bolondozott egy kicsit. Tudja a doktornő, milyen volt. - Felfényesedett a szeme, remegett a hangja. - Megkérdezte, hogy még mindig olyan sok juharszirupot döntök-e magamba, mert biztosan sokat, ha ilyen édes vagyok. És randevút kért tőlem. - Elvörösödött.
Vártam, hogy folytassa.
- Persze nem gondolta komolyan. Mindig ezt csinálta, kérdezgette, hogy mikor randizunk már. - Megismételte: - De nem gondolta komolyan.
- Ha komolyan gondolta, az is teljesen rendjén van - nyugtattam.
- De hát már volt neki barátnője.
- Ezt meg honnan tudja? - kérdeztem.
- Mondta, hogy egyszer majd elhozza, és az volt az érzésem, hogy nagyon komolyak a szándékai vele. Úgy emlékszem, Lorennek hívják, de mást nem tudok róla.
Arra gondoltam, hogy ha Eddings ilyen beszélgetéseket folytatott a beosztottaimmal, akkor még kevésbé meglepő, hogy jóval könnyebben jutott be hozzám, mint más újságírók. Felötlött bennem, hogy talán épp ez a képessége vezetett a halálához is.
- Nem említette, hogy miről akar beszélni Fielding doktorral? - kérdeztem, és felálltam.
Törte a fejét egy percig, szórakozottan rakosgatta maga előtt a fényképeket, amelyek sosem kerülhetnek a világ szeme elé. - Várjunk csak egy pillanatra… Ja igen. Valami sugárzásról. Hogy milyenek a leletei annak, aki valamilyen sugárzástól halt meg.
- Miféle sugárzástól?
- Azt hiszem, a röntgengépekről akart valamilyen cikket írni. Tetszik tudni, mostanában gyakran emlegetik a híradókban, mert az emberek félnek az ilyen dolgoktól meg a levélbombáktól.

Nem emlékeztem rá, hogy Eddings házában bármi olyasmit láttam volna, ami arra utalna, hogy ilyen irányú anyaggyűjtést folytatott. Visszamentem a szobába, nekifogtam a papírmunkának és a telefonálgatásnak. Néhány óra múltán már kései ebédemet fogyasztottam, mikor beállított Marino.
- Hát maga meg hogy kerül ide? - csodálkoztam. - Kér egy fél tonhalas szendvicset?
Becsukta a szoba mindkét ajtaját, és leült. A kabátját nem tette le. Megijesztett az arca.
- Nagyjából egy órája felhívott Lucy - mondta az órájára pillantva. - Azt kérdezte, hol érheti el Dannyt, hogy fölhívhassa a kocsija miatt. Úgy vettem észre, részeg.
Hallgattam egy percig, néztem Marinót, aztán elfordítottam a tekintetemet. Nem kérdeztem, hogy biztos-e benne, mert volt gyakorlata az ilyesmiben, és jól ismerte Lucyt.
- Haza kellene mennem? - kérdeztem.
- Nem. Azt hiszem, csak rájött a rapli. Még szerencse, hogy nincs kocsija.
Mélyen felsóhajtottam.
- A lényeg az, hogy szerintem egyelőre semmi vész, de azért úgy gondoltam, nem árt, ha szólok magának.
- Köszönöm - dünnyögtem.
Az utóbbi időkben már remélni mertem, hogy Lucy egyszer és mindenkorra véget vetett az alkohollal kapcsolatos problémáinak, mert azok óta az önpusztító napok óta, amikor részegen vezetve csaknem meghalt, nem tapasztaltam nála semmilyen aggasztó jelet. Aznap reggeli furcsa viselkedése és az, amit most Marino elmondott, rádöbbentett, hogy valami nagyon nagy bajnak kell lennie. Nem tudtam, mit csináljak.
- Hadd mondjak még valamit. - Marino felállt. - Ilyen állapotban én nem engedném vissza az Akadémiára.

- Persze hogy nem - feleltem.
Miután elment, egy ideig csak ültem ott zárt ajtó mögött; gondolataim olyanok voltak, mint a házam mögötti lomha folyó. Nem tudtam eldönteni, hogy dühös vagyok-e vagy inkább félek, de mikor eszembe jutott, hányszor kínáltam borral vagy sörrel Lucyt, becsapottnak éreztem magam. Egészen belekeseredtem, mikor arra gondoltam, mekkora teljesítményeket ért el, és ha így folytatja, ezekről mind le kell mondania. Aztán hirtelen más képek villantak föl előttem, rettenetes jelenetek, amelyeket egy istenségre törő férfi öntött szavakba, és már tudtam, hogy unokahúgom minden zsenialitása ellenére sem fogja föl ennek az erőnek a sötétségét, nem érzékeli úgy a gonoszságát, ahogy én.
Kabátot vettem, kesztyűt húztam, mert már pontosan tudtam, hová kell mennem. Épp le akartam szólni a portára, hogy elmegyek, mikor megszólalt a telefon. Felkaptam, hátha Lucy az. De nem ő volt, hanem a chesapeake-i rendőrfőnök, aki közölte, hogy Steelsnek hívják, és hogy most költözött oda Chicagóból.
- Sajnálom, hogy így kell megismerkednünk - mondta őszintének ható hangon -, de beszélnem kell magával egy Roche nevű nyomozó dolgában.
- Én is szeretnék beszélni magával róla - feleltem. - Talán meg tudja nekem magyarázni, mi a problémája annak az embernek.
- Szerinte maga okoz problémát - válaszolta.
- Ez nevetséges! - Képtelen voltam tovább elfojtani a dühömet. - Ne kerülgessük a forró kását, rendőrfőnök úr. A maga nyomozója alkalmatlan a feladata ellátására, felkészületlen, és hátráltatja ezt a nyomozást. Többé be nem teheti a lábát az intézetbe.
- Ugye tisztában van azzal, hogy a belső elhárítás részletesen ki fogja vizsgálni ezt az ügyet, és hogy nekem előbb-utóbb el kell majd beszélgetnem magával? - kérdezte Steels.
- És mi a vád?

- Szexuális molesztálás.
- Ez kétségtelenül népszerű téma manapság - mondtam gúnyosan. - Mindazonáltal nincs tudomásom róla, hogy az az ember a hatalmamban volna, mivelhogy nem az én beosztottam, hanem a magáé, és a szexuális molesztálás pedig hatalommal való visszaélést jelent. A maguk nyomozója az, aki szexuális szándékkal közeledett felém, és amikor ezt nem viszonoztam, erőszakoskodni kezdett.
Steels csak néhány másodperc elteltével válaszolt. - Úgy veszem észre, homlokegyenest ellenkezően mondják el a dolgot.
- Én pedig úgy veszem észre, hogy ez egy mocskos rágalom. És ha az az ember még egyszer hozzám ér, letartóztattatom.
Steels hallgatott.
- Nézze, Steels kapitány - folytattam. - Azt hiszem, ennél sokkal égetőbb az a nagyon ijesztő helyzet, amely az ön körzetében kialakult. Beszélhetnénk esetleg egy percig Ted Eddingsről is?
Megköszörülte a torkát. - Természetesen.
- Ismeri az ügyet?
- Teljes mértékben. Részletesen tájékoztattak.
- Helyes. Akkor bizonyára egyetért abban, hogy minden erőnket mozgósítanunk kell a kivizsgálására.
- Nézze, szerintem minden halálesetet tüzetesen ki kell vizsgálni, de az Eddings-ügyben nekem teljesen kézenfekvőnek tűnik a megoldás.
Egyre dühösebben hallgattam.
- Talán nincs tudomása róla, de Eddings gyűjtötte a polgárháborús idők tárgyi emlékeit - folytatta Steels. - Egész kis kiállításra valót szedett össze belőlük. Állítólag nem messze attól a helytől, ahol lemerült, volt néhány csata. Valószínűleg ágyúgolyókat meg ilyesmiket keresgélt.
Rájöttem, hogy Roche beszélhetett Eddings anyjával, vagy talán Steels olvasott egy-két cikket, amelyeket Eddings állítólag a víz alatti kincskereső kalandjairól írt. Nem vagyok történész, de annyira azért

ismerem a történelmet, hogy azonnal átlássam, mennyire nevetséges ez a feltételezés.
- A legnagyobb összecsapás, amely arrafelé zajlott, a *Merrimac* és a *Monitor* csatája volt - mondtam. - És az Hampton Roadsnál, a hajótemetőtől több kilométernyire történt. Soha életemben nem hallottam semmiféle csatáról, amely az Elizabeth-folyó hajógyári szakaszán történt volna, de még csak a közelében sem.
- De hát ezt mi egyszerűen nem tudhatjuk, doktornő - felelte elgondolkodva. - Lehet ott bármi, amit kilőttek, amit vízbe dobtak vagy éppen ott is lelőhettek valakit akkoriban. Akkor még nem voltak tévékamerák, és nem nyüzsgött ott milliónyi riporter. Matthew Brady volt az egyetlen. Egyébként nagyon szeretem a történelmet, és sokat olvasok a polgárháborúról. Személyes véleményem szerint ez a pasas, ez az Eddings azért ment oda, mert végig akarta kotorászni a feneket, hátha talál valamit, közben pedig mérgező gázt lélegzett be a készülékéből, ami pedig a kezében volt, például egy fémkereső, azt szépen elnyelte az iszap.
- Feltételezett gyilkosságként kezelem az ügyet - mondtam határozottan.
- Én pedig annak alapján, amit a tudomásomra hoztak, nem értek egyet magával.
- Majd az ügyész egyetért velem, ha beszámolok neki.
Nem szólt.
- Tekintetbe véve, hogy maga szerint baleset történt, feltételezem, hogy nem kívánja bevonni az ügybe az FBI szakértőit - folytattam.
- Az események jelenlegi szakaszában a világon semmi okom, hogy fárasszam az FBI-t. Ezt közöltem is velük.
- Szerintem pedig a világon minden oka megvan rá - feleltem; nem sok hiányzott, hogy lecsapjam a kagylót. Dühödten összekapkodtam a holmimat, és kiviharzottam az ajtón.
Lent a portán leakasztottam a falról egy kulcskészletet, kimentem a parkolóba, és beültem a sötétkék furgonba, amelyet néhanapján

holttestek szállítására használunk. Nem az a jellegzetes halottaskocsi, de nem is az a fajta, amilyenre az ember a szomszédja behajtója felé nézve számít. Nagy, színezett üvegű ablakait olyasfajta függönyök keretezik, amilyeneket a ravatalozókban használnak, a hátsó ülések helyén furnérlap borítja a padlót, rögzítők vannak rászerelve, hogy a hordágy ne mozduljon el szállítás közben. A gondnokunk csokornyi légfrissítőt akasztott a belső visszapillantóra, fojtogató cédrusillat uralkodott a kocsiban.

Tenyérnyire letekertem az ablakot, úgy hajtottam végig a Main Streeten. Örültem, hogy már csak nedvesek az utak, és hogy nem túl sűrű a csúcsforgalom. Jólesett az arcomat érő nyirkos, hideg levegő, és már tudtam, mit kell tennem. Elég rég álltam meg utoljára útban hazafelé a templomnál, mert csak válságos helyzetekben jutott eszembe, olyankor, mikor az élet annyi terhet rakott rám, amennyit még épphogy csak el bírtam viselni. A Three Chopt Road és a Grove Avenue sarkán bekanyarodtam a Szent Brigitta parkolójába. Egy palatetős téglaépület, ez a templom, és esténként már bezárják, mert olyan lett a világ. Érkeztemkor a Névtelen Alkoholisták tartották benne találkozójukat, de tudtam, hogy nem fognak háborgatni.

Az egyik oldalajtón mentem be, szenteltvízzel keresztet vetettem. Szentek szobrai őrizték a feszületet, az élénk színekben ragyogó ablakok a kálvária stációit ábrázolták. Az utolsó padba ültem be. Sajnáltam, hogy nincs nálam gyertya, amit meggyújthatnék, bár ez a rítus a II. vatikáni zsinat óta nem dívik errefelé. Némán, lehunyt szemmel ültem, éreztem, hogy lassanként kioldódik belőlem a feszültség.

Már hat órára járt, el is indultam kifelé, mikor az előtérbe érve észrevettem, hogy a folyosóról nyíló könyvtár ajtaja világos. Nem is tudom, mi indított el abba az irányba, de átvillant rajtam, hogy egy ördögi könyvvel talán legjobb egy szent könyvet szembeállítani. A

könyvtárba lépve egy idős asszonyt találtam ott, aki köteteket rakosgatott vissza a polcokra.
- Scarpetta doktornő! - mondta meglepetten és örömmel.
- Jó estét. - Szégyelltem, hogy nem emlékszem a nevére.
- Mrs. Edwards vagyok.
Most már eszembe jutott: ő vezette a templom szociális szolgáltatásait, oktatta a katolikus hitre térteket - időnként úgy éreztem, nekem sem ártana egy kis hitoktatás, olyan ritkán járok misére. Egyszerű, kövérkés asszony volt, sose látott kolostort, mégis ugyanazt a bűntudatot ébresztette bennem, mint lánykoromban a jó apácák.
- Nem nagyon látom magát errefelé - mondta.
- Épp csak benéztem - feleltem. - Munkából jövök. Sajnos lekéstem az esti misét.
- Az vasárnap volt.
- Ja persze.
- Mindenesetre örülök, hogy látom. - Szeme megállapodott az arcomon; tudtam, hogy érzi, mire van szükségem.
Végigfutott tekintetem a polcokon.
- Keres valamit? Segíthetek? - kérdezte.
- Egy katekizmus kellene - feleltem.
Átment a helyiség túloldalára, levett egyet a polcról, és odahozta. Vastag könyv volt, el is bizonytalanodtam, hogy talán mégsem kellett volna, mert nagyon fáradtnak éreztem magam, és sejtettem, hogy Lucy nincs olyan állapotban, hogy olvasni tudjon.
- Segíthetnék esetleg még valamiben? - kérdezte kedvesen Mrs. Edwards.
- Talán ha beszélhetnék néhány percet a tisztelendő úrral…
- O'Connor atya kórházlátogatásra ment. - Még mindig az arcomat fürkészte. - Segíthetnék esetleg valami másban?
- Talán igen.
- Itt leülhetünk - mondta.

Kihúztunk egy-egy széket az egyszerű asztal alól, amely majdnem ugyanolyan volt, mint azok, amelyek abban a teremben álltak, ahová kislánykoromban Miamiban hittanra jártam. Hirtelen eszembe jutott a csoda, amely azoknak a könyveknek a lapjain várt rám, mert valójában a tanulást szerettem, áldásnak éreztem mindenfajta szellemi tevékenységet, ami egy időre kimenekített az otthonomból. Úgy ültünk egymással szemben, mint két barátnő, de nehezen formálódtak bennem a szavak, mert erről a kérdésről ritkán beszéltem őszintén.
- Részleteket nemigen mondhatok, mivel a problémám részben azzal az üggyel kapcsolatos, amelyen jelenleg dolgozom - mondtam.
- Megértem - bólintott.
- Azt hiszem, elég, ha annyit mondok, hogy a kezembe került egy sátánista biblia. Nem kifejezetten sátánista, de velejéig ördögi.
Nem reagált, de továbbra is a szemembe nézett.
- És Lucy kezében is volt. Lucy huszonhárom éves, és az unokahúgom. Ő is olvasta.
- És emiatt vannak önnek problémái? - kérdezte Mrs. Edwards.
Mély lélegzetet vettem. Ostobának éreztem magam. - Tudom, hogy ez nagyon furcsán hangzik.
- Szó sincs róla - válaszolta. - Sose szabad alábecsülnünk a gonosz erejét, és amennyire csak lehet, kerülnünk kell a vele való érintkezést.
- Ez sajnos nem mindig lehetséges - mondtam. - Épp a gonoszság az, aminek következtében a pácienseim elém kerülnek. Ezzel szemben ritkán kerül a kezembe olyan irromány, mint amelyikről beszélek. Zavaros álmaim vannak, az unokahúgom kiszámíthatatlanul viselkedik, és sokat olvasgatja azt a könyvet. A lényeg, hogy féltem Lucyt. Ezért vagyok itt.
- ”De te maradj meg azokban, amiket tanultál és amik reád bízattak” - idézte. - Ez nagyon egyszerű.
- Nem biztos, hogy értem - feleltem.

- Arra, amit most elmondott, nincs orvosság, doktornő. Kézrátétellel nem tudom eloszlatni maga fölül a sötétséget, és nem tudom elűzni a rossz álmait. És erre O'Connor atya sem képes. Ilyen esetekre nincs semmiféle rituálé vagy szertartás. Imádkozhatunk magáért, és ezt természetesen meg is tesszük. A maga és Lucy teendője pedig most az, hogy visszatérjenek a hitükhöz. Vissza kell térniük ahhoz, ami korábban erőt öntött magukba.
- Ezért jöttem most ide - ismételtem.
- Értem. Mondja meg Lucynak, hogy térjen vissza az egyházi közösségbe, és imádkozzon. Vissza kell térnie az egyházhoz.
Azt azért megnézném, gondoltam hazafelé hajtva. A házba lépve csak erősödtek balsejtelmeim. Még este hét sem volt, de Lucy már lefeküdt.
- Alszol? - Leültem mellé az ágy szélére a sötétben, és a hátára fektettem a tenyerem. - Lucy…
Nem válaszolt. Örültem, hogy még nem hozták meg a kocsikat, mert féltem, hogy Lucy esetleg vissza akarna menni Charlottesville-be. Rettenetesen féltem, hogy megismétli élete eddigi legnagyobb hibáját.
- Lucy! - szólítottam újra.
Lassan felém fordult. - Mi van?
- Csak megnéztelek - suttogtam.
Megdörzsölte a szemét, és csak akkor vettem észre, hogy nem aludt, hanem sírt.
- Mi az? - kérdeztem.
- Semmi.
- Tudom, hogy van valami, és legfőbb ideje, hogy beszéljünk róla. Nem vagy egyedül, és én segíteni akarok.
Nem válaszolt.
- Lucy, én addig ülök itt, míg nem beszélsz.
Hallgatott még egy ideig, láttam, hogy rebben a szemhéja, és a mennyezetre mered. - Janet megmondta nekik - suttogta. - Megmondta

az apjának meg az anyjának. Nekiestek, mintha ők többet tudnának az érzelmeiről, mint ő maga. Mintha nem ismerné önmagát.
Egyre dühösebbé vált a hangja. Félig ülő helyzetbe tornászta magát, párnákat tömött a dereka mögé.
- Pszichiáterhez akarják küldeni.
- Sajnálom - mondtam. - Nem tudom, mi egyebet mondhatnék azonkívül, hogy ez az ő problémájuk, és nem a kettőtöké.
- Nem tudom, mit fog csinálni. Már az is elég idegesítő, hogy állandó félelemben élünk, nehogy az Iroda megtudja.
- Erősnek kell lenned, és hűnek önmagadhoz.
- Csak tudnám, ki is vagyok. Néha magam sem tudom. - Még jobban feldühödött. - Utálom ezt. Olyan nehéz. Olyan igazságtalan. - A vállamra hajtóttá a fejét. - Miért nem lehetek én olyan, mint te? Miért kell ilyen nehéznek lennie?
- Nem olyan biztos, hogy szeretnél ilyen lenni, mint én - feleltem. - Az viszont biztos, hogy az életem nem könnyű, mint ahogy az is, hogy szinte semmi sem könnyű, ami fontos. Ha ti ketten rászánjátok magatokat Janettel, egyenesbe tudjátok hozni a dolgokat. És ha igazán szeretitek egymást.
Mély lélegzetet vett, és lassan kifújta a levegőt.
- Elég ebből az önpusztító magatartásból. - Felálltam. - Hol a könyv?
- Az asztalon.
- A dolgozóban?
- Ott. Oda tettem.
Egymásra néztünk; fénylett a szeme. Hangosan szipogott, aztán kifújta az orrát.
- Tudod, hogy miért nem jó ilyesmivel egy fedél alatt élni? - kérdeztem.
- Inkább azt nézd, hogy te mivel élsz állandóan egy fedél alatt. Ez benne van a pakliban.
- Nincs - mondtam. - A pakliban az van, hogy tudnod kell, hová léphetsz és hová nem. Legalább annyira tiszteletben kell tartanod az

ellenség erejét, mint amennyire utálod. Különben te leszel a vesztes, Lucy. Jobb, ha ezt már most a fejedbe vésed.
- Tudom - mondta halkan, és a katekizmusért nyúlt, amelyet jöttömkor az ágya lábrészére tettem. - Mi ez? És még ma este ki kell olvasnom?
- A templomból hoztam neked. Gondoltam, esetleg van kedved belenézni.
- Az egyházat, azt hagyjuk.
- Miért?
- Mert leírt. Az egyház szerint az olyanok, mint én, aberráltak, és hogy ezért a pokolban vagy börtönben volna a helyem. Erről beszélek. Ezért. Te nem tudod, mi az, kiközösítettnek lenni.
- Lucy… Én életem legnagyobb részében ki voltam közösítve. Ha még nem voltál egy orvosegyetemi évfolyamban az oda járó három nő egyike, akkor te nem tudod, mi az a kirekesztettség. Vagy a jogi egyetemen, ahol ha beteg vagy és hiányzol az előadásról, a férfiak nem adják kölcsön a jegyzeteiket. Ezért nem leszek beteg. Ezért nem iszom, és ezért nem rejtőzöm az ágyba. - Ridegen mondtam, mert tudtam, hogy annak kell lennem.
- Ez más - válaszolta.
- Szerintem te csak azért akarod másnak hinni az esetedet, hogy kifogásokat találj és sajnálhasd magad - mondtam. - Úgy veszem észre, épp te vagy az, aki megfeledkezik másokról, és aki eltaszítja magától a többieket. Nem az egyház. Nem a társadalom. Még csak nem is Janet szülei, akik talán egyszerűen csak nem értik ezt a dolgot. Ennél erősebbnek tartottalak.
- Erős is vagyok.
- Nekem ebből elég volt - mondtam. - Nekem nem kell, hogy idegyere, leidd magad és a fejedre húzd a takarót, én meg csak hadd reszkessek miattad reggeltől estig. És hogy amikor megpróbálok segíteni, eltaszíts magadtól, ahogy minden egyebet.

Hallgatott, csak nézett rám. Végül megszólalt. - Te tényleg miattam mentél templomba?
- Magam miatt - feleltem. - De te voltál a beszélgetés fő témája.
Ledobta magáról a takarót. - „Az ember legfőbb célja, hogy mindörökké dicsőítse és szeresse az Urat” - mondta, és felállt.
Megálltam az ajtóban.
- Katekizmus - folytatta. - Természetesen képletes nyelvet használ. Az egyetemen vallástörténetet is hallgattam. Akarsz vacsorázni?
- Attól függ, mit.
- Valami könnyűt. - Odajött hozzám és megölelt. - Bocsáss meg, Kay néni.
A konyhában mindenekelőtt a fagyasztószekrényt nyitottam ki, de bármire esett is a pillantásom, nem kaptam tőle ihletet. Ezután a hűtő következett, de a lelki békémmel együtt eltűnt az étvágyam is. Bekaptam egy banánt, és főztem egy kanna kávét. Fél kilenckor megszólalt a pulton álló rövidhullámú adóvevő.
- Hatszázas egység az egyes bázisnak - hallatszott az éteren át Marino hangja.
Felkaptam a mikrofont. - Egyes bázis.
- Fel tud hívni egy telefonszámon?
- Ha megadja. - Rossz előérzetem támadt.
Nem lehetett kizárni, hogy az intézet által használt rádiófrekvenciát mások is venni tudják, ezért olyankor, amikor valamilyen különösen kényes ügyről volt szó, a nyomozók lehetőleg igyekeztek minket távol tartani a használatától. A szám, amit Marino megadott, egy nyilvános telefonfülkéé volt.
- Bocsánat, de nem volt apróm - mondta, mikor fölvette.
Rögtön a közepébe vágtam. - Miről van szó?
- Nem szóltam az ügyeletes orvosnak, mert tudom, hogy maga szeretné elsőként látni.
- Mit?

- A franc egye meg ezt a…! Tényleg sajnálom, doktornő, de Dannyről van szó.
- Dannyről? - kérdeztem vissza, mert hirtelen nem tudtam, kiről beszél.
- Danny Websterről, a maga norfolki kollégájáról.
- Hogy értsem azt, hogy Dannyről van szó? Meg suhint ott a félelem. - Mit csinált? - Arra gondoltam, hogy talán letartóztatták, mikor a kocsimat hozta. Vagy összetörte.
- Meghalt, doktornő - válaszolta Marino.
Elállt a szavam.
- Uramisten. - Nekitámaszkodtam a pultnak, és lehunytam a szemem. - Uramisten. Mi történt?
- Nézze, én azt hiszem, az volna a legjobb, ha most ide tudna jönni.
- Hol van?
- Sugár Bottomban, a régi vasúti alagútnál. A maga kocsija meg egysaroknyira tőlem, a Libby Hill Parknál.
Nem kérdezősködtem tovább, csak szóltam Lucynak, hogy elmegyek, és minden valószínűség szerint csak későn jövök haza. Felkaptam az orvosi táskámat és a pisztolyomat, mert jól ismerem az alagút környékét: rossz hírű körzet. El nem tudtam képzelni, mit kereshetett ott Danny. Neki meg a barátjának az intézethez kellett volna hozniuk a kocsimat meg Lucy Suburbanjét, és úgy volt, hogy onnan a gazdaságis kollégám viszi ki őket a buszpályaudvarra. Church Hill természetesen nincs messze az intézettől, de nem értettem, miért ment volna Danny máshová az én Mercedesemmel, mint ahova várták. Nem olyannak látszott, mint aki visszaél a bizalommal.
Gyors tempóban hajtottam végig a West Cary Streeten, hatalmas, pala- és réztetős villák között, amelyek bejáratát magas kovácsoltvas kapuk zárták el. Szürreális élmény volt egy halottszállító kocsival keresztülgurulni ezen az elegáns negyeden, miközben tudtam, hogy egyik munkatársam holtan hever valahol, és gyötört az idegesség, amiért megint magára kellett hagynom Lucyt. Nem emlékeztem, hogy

eljövet bekapcsoltam-e a riasztót és a mozgásérzékelőket. Remegett a kezem, és szerettem volna rágyújtani.
A Libby Hill Park a hét richmondi domb egyike, ahol mostanában az eget ostromolják a telekárak. Százéves házsorokat és klasszicista stílusban emelt épületeket állítottak helyre itt olyan emberek, akik elég merészek voltak ahhoz, hogy a város egyik legrégibb részét kiragadják a hanyatlás és a bűn karmaiból. A legtöbb itt lakó számára eredménnyel járt a kockázatvállalás, én azonban képtelen volnék egy olyan lakótelepen vagy valamelyik lezüllött környéken élni, ahol a kábítószer a fő iparág. Semmi kedvet nem éreztem hozzá, hogy a szomszédságomból szerezzem a pacientúrámat.
A Franklin Street mindkét oldalán kéken-vörösen villogó lámpájú rendőrautók sorakoztak. Nagyon sötét este volt, alig tudtam kivenni a nyolcszögletű zenepavilont és a Jamesre néző, magas gránittalapzaton álló bronzkatonát. Mercedesemet rendőrök és tévések fogták körül, a széles verandákon bámészkodók könyököltek. Lassú gurulással közeledtem. Még nem láttam, megsérült-e a kocsim, de a vezetőülés ajtaja nyitva volt, és égett a belső világítás.
A 29. Street után lejtőssé válik az út, lefut a Sugár Bottom nevű alacsony fekvésű területre, amely tudomásom szerint a valamikori virginiai úriemberek által foglalkoztatott prostituáltakról kapta a nevét. De nem biztos. A helyreállított házak hirtelen nyomortanyákká és kátránypapír tetejű viskókká váltak, félúton lefelé elenyészett az útburkolat is, sűrű erdő sarjadt azon a környéken, ahol a húszas években beomlott a C&O alagút.
Egyszer az állami rendőrség helikopterével átrepültem e fölött a terület fölött. A fák közül az alagút fekete nyílása nézett fel rám, a töltés sáros hegként futott le a folyóhoz. A vasúti kocsik és az állítólag még mindig bennük lévő munkások jutottak eszembe, majd Danny, és még mindig nem tudtam rájönni, miért jöhetett önszántából errefelé. Már csak a sérült térdére is gondolnia kellett. Amennyire közel csak lehetett,

Marino Fordja mögött állítottam le a kocsit. Azonnal észrevették a riporterek.
- Igaz, hogy az a maga kocsija odafent a dombon, Scarpetta doktornő? - kérdezte egy felém siető újságírónő. - Úgy értesültem, hogy az a Mercedes a maga nevére van bejegyezve. Milyen színű? Fekete? - erősködött, de nem válaszoltam.
- Meg tudja mondani, hogy került ide a kocsi? - Egy férfi mikrofont dugott az orrom alá.
- Miért jött ide a Mercedesszel? - kérdezte egy másik.
- Ellopták magától? Az áldozat lopta magától? Maga szerint lehet, hogy kábítószer van a dologban?
Egymásba mosódtak a hangok, mert senki sem várta meg, hogy a másik befejezze. Nem szólaltam meg. Mikor néhány egyenruhásnak feltűnt, hogy megérkeztem, harsányan közbeavatkoztak.
- Hátrább, emberek!
- Nem hallotta, mit mondtam?!
- Engedjék át a hölgyet!
- Elég legyen. Ez itt egy bűntény helyszíne. Remélem, tudják, hogy ez mit jelent.
Egyszer csak azon vettem észre magam, hogy Marino fogja a karomat. - Paprikajancsik - súgta a fülembe, az újságírókra villantva a szemét. - Vigyázzon, hova lép. Át kell vágnunk a fák között, majdnem egészen az alagútig. Milyen cipőben jött?
- Tudok benne járni.
Az utca szélétől egy ösvény indul meredeken lefelé. Lámpákat állítottak fel, hogy megvilágítsák, fényes rendet vágtak a sötétben, ahogy a holdvilág egy veszedelmes öbölben. Két szélén szélborzolta sötétségbe olvadtak a fák.
- Tényleg vigyázzon - ismételte Marino. - Csupa sár minden, meg tele van mindenféle szeméttel.
- Miféle szeméttel? - kérdeztem.

Felkattintottam a zseblámpámat, és az ösvényre irányítottam: szétázott papír, ócska cipők, törött üveg csillogott-fénylett fakófehéren a kopár bokrok és fák között.
- Úgy látszik, a környékbeliek ide hordják a szemetet - mondta Marino.
- Danny nem jöhetett le ide a rossz térdével - mondtam. - Hogy lehet ide a legegyszerűbben lejutni?
- A karomra támaszkodva.
- Nem. Egyedül kell megnéznem.
- Akkor sem fog egyedül lemenni. Lehet, hogy van odalent még más is.
- Az ott vér - mutattam a zseblámpa fénykévéjével. Másfél méternyire tőlem kövér cseppek csillogtak az elszáradt leveleken.
- Van belőle elég.
- Fent az utcán?
- Nem. Nagyon úgy néz ki, hogy itt kezdődik a vérnyom. Innen folytatódik lefelé egészen addig, ahol fekszik.
- Na jó. Gyerünk. - Alaposan megnéztem, hova lépek; Marino súlyosabb léptei követtek.
A rendőrök fától fáig futó sárga szalaggal kerítették be a területet, amekkorát csak tudtak, mert már világossá vált, milyen nagy lehet ennek a bűnténynek a helyszíne. Csak akkor láttam meg a halottat, mikor a fák közül egy tisztásra értünk, azon a helyen, ahol a régi töltés egyik irányban a folyó felé, a másik irányban egyenesen az alagút ásító szájába fut. Danny Webster félig a hátán, félig az oldalán feküdt, kezelába furcsán összegabalyodott. Feje alatt széles vértócsa. Lassan végigsiklattam rajta a zseblámpa fényét. Csupa föld és fű volt a pulóvere és a farmernadrágja, vértől összeállt hajába levélfoszlányok tapadtak.
- Legurult a dombról - mondtam. Észrevettem, hogy a térdét tartó vörös rögzítő több pántja is elszakadt, és a tépőzárba is szemét tapadt. - Már halott vagy legalábbis félig halott volt, mikor ebben a testhelyzetben megállt.

- Igen, szerintem is elég nyilvánvaló, hogy fönt lőtték le - mondta Marino. - Az első feltételezésem az volt, hogy talán menekülni próbált, és közben vérzett. Eljutott körülbelül odáig, aztán összecsuklott és legurult ide.
- Talán azt hitte, hogy még megmenekülhet. - Elszorult a torkom. - Látja ezt a térdrögzítőt? El tudja képzelni, milyen lassan lehet egy ilyenben lebotorkálni ezen a lejtőn? Tudja, milyen érzés fél lábon araszolni?
- Szóval valami rohadék lepuffantotta, mint egy ülő nyulat.
Nem válaszoltam. A fűre és a fölfelé vezető ösvényre irányítottam a fényt. Egy ellapult, kifakult tejesdobozon vörös vércseppek csillogtak.
- A tárcája megvan? - kérdeztem.
- A farzsebében volt. Tizenegy dollár és hitelkártyák. - Marino szeme beszéd közben is ide-oda villant.
Készítettem néhány felvételt, aztán letérdeltem a halott mellé, s úgy fordítottam, hogy jobban szemügyre vehessem a tarkóját. Megtapogattam a nyakát: még meleg volt, de már sűrűsödött a vére. Kinyitottam az orvosi táskám.
- Tessék. - Kihajtogattam egy műanyag leplet, és odaadtam Marinónak.
- Tartsa ezt, míg megmérem a hőmérsékletét.
Marino a lepellel eltakarta a látványt az avatatlan szemek elől. Lehúztam Danny nadrágját s alsóját: mindkettő el volt ázva. Nem ritka, hogy az emberek a halál pillanatában bevizelnek és kiürítik béltartalmukat; a szervezet időnként így reagál a halálfélelemre.
- Nem tudja véletlenül, hogy narkózott-e? - kérdezte Marino.
- Nincs okom feltételezni - válaszoltam. - Egyelőre fogalmam sincs.
- Nem tűnt föl például, hogy többet költ, mint amennyit keres? Mennyit keresett?
- Évi huszonegyezer dollár körül. Nem hinném, hogy nagy lábon élt volna. Még a szüleinél lakott.

34,7 volt a testhőmérséklete. A táskámra állítottam a hőmérőt, hogy leolvassam a levegő hőmérsékletét. Megmozdítottam Danny karját és lábát. A rigor mortis még csak az apró izmokban, az ujjaknál és a szem környékén állt be. A test legnagyobb része még ugyanolyan meleg és hajlékony volt, mint mikor élt, és ahogy közelebb hajoltam hozzá, megcsapott a kölnije illata; tudtam, hogy míg élek, emlékezni fogok rá. Miután megbizonyosodtam róla, hogy a műanyag lepedő teljesen alatta van, hanyatt fordítottam, és további sérüléseket kerestem.

- Mikor kapták a bejelentést? - kérdeztem Marinót, aki lámpájával a bokrok és indák szövevényét kutatva, lassú léptekkel járkált az alagút előtt.

- Az egyik környékbeli lövést hallott, és hét-nulla-ötkor beszólt a 911-re. Kábé negyedóra múlva megtaláltuk a maga kocsiját. Szóval úgy két órája. Magának stimmel ez?

- Fagypont közelében van a hőmérséklet. Melegen van öltözve, és körülbelül másfél fokot hűlt. Igen, összevág. Ideadná nekem azokat a zacskókat? Lehet tudni, hogy mi történt a barátjával, akinek Lucy Suburbanjét kellett hoznia?

A barna papírzacskókat a kezekre húztam, és a csuklóknál gumiszalaggal rögzítettem, hogy megóvjam a parányi nyomokat: például a puskaporszemcséket vagy a körmök alá került elemi szálakat és bőrfoszlányokat, hátha küzdött a gyilkosa ellen. De nem hittem. Nem tudtam, mi történt, de úgy gondoltam, Danny pontosan azt tette, amit mondtak neki.

- A barátjáról egyelőre semmit sem tudunk - válaszolta Marino. - Elküldhetek egy kocsit az intézethez, hogy nézzék meg.

- Nem ártana. Még nem tudjuk, nincs-e valami köze a barátjának a történtekhez.

- Százas! - szólt Marino az adóvevőjébe, én pedig megint fényképezni kezdtem.

- Százas - jelentkezett a diszpécser.

- Tízes-ötös bármelyik egységnek, amelyik az orvostani környékén cirkál.
Dannyt hátulról lőtték le, közelről, de a fegyver csöve nem érintkezett a testével. Már épp meg akartam kérdezni Marinót, mi van a töltényhüvelyekkel, mikor egy túlságosan is jól ismert hang ütötte meg a fülemet.
- Jaj, ne! - kiáltottam, de a kelepelés egyre hangosabb lett. - Ne engedje ide őket, Marino!
De már elkéstünk. Fejünk fölött egy tévés helikopter jelent meg s kezdett lassú körözésbe. Keresőreflektora végigsöpört az alagúton s a kemény, hideg talajon, és megállapodott rajtam. Négykézláb álltam a holttest mellett, agydarabkákkal és vérrel borított kezekkel. Eltakartam a szemem a vakító fény elől. Avar- és földvihar kavargott körülöttem, hajladoztak a csupasz fák. Nem értettem, mit ordít Marino, csak láttam, hogy dühödten hadonászik a lámpájával fölfelé. Amennyire tudtam, testemmel fedeztem a halottat.
Műanyag tasakot húztam Danny fejére, és letakartam egy lepellel, a Hetes Csatorna stábja pedig mindeközben tudatlanságból, nemtörődömségből vagy mindkettő okán szétrombolta a környéket. A helikopter utasülésének ajtaja le volt véve, egy operatőr hajolt ki rajta, s rögzítette a tizenegy órai híradó számára, hogyan szögez földhöz a reflektoruk. Aztán távolodni kezdett a mennydörgésszerű robaj.
- A büdös kurva anyáááátok! - ordított utánuk öklét rázva Marino.

9

Egy rendőrkocsi elindult az intézetbe. Miután behúztam a hullazsák cipzárát és felálltam, úgy éreztem, elájulok. Megtántorodtam, az arcom olyan lett, mint a jég, és nem láttam.

- Elvihetik - mondtam Marinónak. - Nem lehetne valahogy eltávolítani innen azokat az istenverte tévékamerákat?

Ragyogó fényeik kisbolygókként lebegtek a sötétben, várták, hogy fölkapaszkodjunk az utca szintjére. Marino csak rám nézett, mert mindketten tudtuk, hogy a riporterek fölött senkinek sincs hatalma, mint ahogy azt sem tudjuk befolyásolni, mivel rögzítsék a ténykedésünket. Amíg nem hatolnak be a lezárt területre, azt csinálnak, amit akarnak - főleg, ha helikopteren ülnek.

- Maga szállítja be? - kérdezte Marino a halott felé intve fejével.

- Nem. Már itt vannak a mentők. Csak ahhoz kellene egy kis segítség, hogy felcipeljük. Szóljon nekik, hogy jöjjenek.

Marino kezébe vette a rádióját, zseblámpáinkkal közben tovább pásztáztuk a szemetet, az avart és a sáros vízzel telt kátyúkat.

- Megpróbálok néhány embert iderendelni, hogy keresgéljenek egy kicsit. Ha az illető nem vágta zsebre a hüvelyeket, itt kell lenniük valahol. - Fölnézett a dombra. - Csak az a baj, hogy egyik-másik durrogtató elég messzire veti ki a hüvelyeket, és ráadásul az a rohadt helikopter az egész környéket fölkavarta.

Néhány perc múlva már jöttek is lefelé a mentők a hordággyal, talpuk alatt üveg roppant, fém csikordult. Miután hordágyra emelték a halottat, megvizsgáltam a helyet, ahol feküdt. Belenéztem a feketén tátongó alagútba; jó néhány évtizede fúrták a hegybe, amely később nem

bizonyult elég szilárdnak ahhoz, hogy elviselje. Odamentem, beléptem. Az alagutat jóval beljebb befalazták, a fal meszelése megcsillant lámpám fényében. Rozsdás sínszögek álltak ki a sárral lepett, korhadó talpfákból, mindenfelé palackok és elhasznált autógumik hevertek.
- Itt nincs semmi, doktornő - mondta Marino, aki közben utánam jött. - Hogy a franc…! - Majdnem elesett. - Már körülnéztünk.
- Annyi mindenesetre biztos, hogy errefelé nem távozhatott. - Lámpám fénye macskaköveket és elszáradt gyomokat tárt föl. - És itt elbújni sem lehet. Egyébként pedig az emberek nem is tudnak erről a helyről.
- Jöjjön - mondta szelíden, de határozottan Marino, és megérintette a karomat.
- Nem véletlenül választotta ezt a helyet. Errefelé kevesen tudják, hol van ez az alagút. - Arrébb siklott a lámpám fénye. - Aki ezt művelte, pontosan tudta, mit csinál.
- Doktornő… Ez egy veszélyes hely.
Víz csöpögött.
- Nem hinném, hogy Danny ismerte ezt a környéket. Ez egy előre megfontolt és hidegvérrel végrehajtott gyilkosság volt. - Visszhangzott a hangom az öreg, sötét falak között.
Marino ezúttal már megfogta a karomat; nem álltam ellen. - Maga már megtette, amit itt tehetett - mondta. - Menjünk.
Sár cuppogott a csizmám alatt, ahogy a korhadt talpfákon lépkedve kifelé botorkáltunk, Marino fekete rendőrcipőjét is belepte. Egymást támogatva kapaszkodtunk fel a szeméttel borított emelkedőn, gondosan kerülgetve azokat a helyeket, ahova a szemeteszsákként lelökött, lefelé guruló Danny vére fröccsent. A helikopter keltette viharos erejű légáramlat a vércseppek nagy részét semmivé foszlatta, pedig az ilyen csöppeknek jelentőségük lehetett, mihelyt egy védőügyvédnek eszébe jut. Elfordítottam arcomat a kameráktól és a villogó vakuktól. Kikerültük a riportereket, Marino se szólt hozzájuk, és én sem válaszoltam nekik.

- Szeretném látni a kocsimat - mondtam épp abban a pillanatban, mikor megreccsent a rádiója.
- Százas - válaszolt a szájához emelve az adóvevőt.
- Vonalban van, egy-tizenhetes - közölte a diszpécser valaki mással.
- Mindkét parkolót megnéztem, kapitány úr, elöl is, hátul is - jelentette a száztizenhetes egység Marinónak -, de nincs olyan kocsi, amilyet keres.
- Tízes-négyes. - Marino leengedte a rádiót. Nagyon idegesnek látszott.
- Lucy Suburbanje nincs az intézetnél - nézett rám. - Nem értem. Nem értem ezt az egészet.
Gyalog indultunk vissza a Libby Hill Parkhoz, mert nem volt messze, és szerettük volna megbeszélni a dolgokat.
- Én ebből azt veszem ki, hogy Danny fölszedhetett valakit. - Marino cigarettára gyújtott. - Nagyon úgy néz ki, mintha valami narkós csinálta volna.
- Nem hinném, hogy Danny fölvett volna valakit, mikor az én kocsimat hozta - mondtam, de magam is tudtam, mennyire naivnak hangzik az ellenvetésem. - Nem vett föl ő senkit.
Marino felém fordult. - Sose lehet tudni.
- Sose adott rá okot, hogy felelőtlennek, kábítószer-élvezőnek vagy hasonlónak tartsam.
- Nekem akkor is az a meglátásom, hogy *alternatív életformát folytatott,* ahogy ezt manapság mondani illik.
- Erről nincs tudomásom. - Fárasztott már ez a vita.
- Akkor viszont nem árt, ha gyorsan megbizonyosodik róla, mert tele van a vérével.
- Mostanában bárki véréről van is szó, tartok tőle.
- Nézze, én csak az mondtam, hogy az ember időnként csalódik az ismerőseiben - folytatta Marino; alattunk terültek el a város fényei. - És a felületesen ismert ismerősök néha rosszabbak, mint a vadidegenek. Maga megbízott Dannyben, mert kedvelte, és mert jónak ítélte a

munkáját. Ettől viszont még Danny stikában bármit csinálhatott, és maga arról nem tudhatott.
Nem válaszoltam. Igaza volt.
- Ez a Danny jóképű gyerek volt, csinos fiú. És akkor most ez. Lehet, hogy csak egy kicsit csalinkázni akart, mielőtt leadja a főnökasszony járgányát. Vagy talán csak egy kis anyagot akart fölszedni.
Én inkább attól tartottam, hogy Danny fölvehetett valakit, aki el akarta venni tőle a kocsit. Mondtam is Marinónak, hogy ennek mostanában nagy divatja van a környéken.
- Lehet - felelte Marino. Már láttuk a kocsimat. - Ezzel szemben a járgány itt van. Gondolja, hogy valaki elsétáltatta Dannyt az utca végéig, lelőtte, a kocsit meg otthagyta, ahol állt? Miért nem kötötte el? Lehet, hogy valami homokos csinálta. Gondolt már erre?
Odaértünk a Mercedesemhez. A riporterek újabb fényképeket készítettek, és úgy faggattak, mintha az évszázad bűnügyéről lett volna szó. Nem feleltünk. Odamentünk a vezetőülés nyitott ajtajához, és benéztem S-320-asomba. Végignéztem a bőrüléseket, a karfákat, a hamutartókat, a műszerfalat, de nem láttam semmi rendkívülit. Küzdelemnek nyoma sem volt, de az utasülés előtti gumiszőnyeg piszkosnak látszott: mintha halvány lábnyomok rajzolódtak volna ki rajta.
- Így találták? - kérdeztem. - Nyitott ajtóval?
- Mi nyitottuk ki. Nem volt bezárva - felelte Marino.
- Senki sem mászott bele?
- Senki.
- Az eddig nem volt - mutattam a padló gumiszőnyegére.
- Mi nem volt? - kérdezte Marino.
- Látja azokat a lábnyomokat meg a földet? - Halkan beszéltem, meg ne hallják a riporterek. - Abban az ülésben elméletileg senki sem ülhetett, mikor Danny hozta, és előtte sem, mikor Virginia Beachben javították.
- Na és Lucy?

- Ő sem. Mostanában nem vittem sehová. És a legutóbbi kocsitakarítás óta mást sem.
- Ne aggódjon, mindent fölporszívózunk. - Marino elfordította a tekintetét. - Ugye tudja, hogy le kell foglalnunk? - kérdezte rosszkedvűen.
- Megértem - válaszoltam. Elindult vissza az utca alagút felőli végéhez, ahol mindkettőnk kocsija állt.
- Jó volna tudni, hogy Danny ismerős volt-e Richmondban - mondta Marino.
- Járt már nálam az intézetben - feleltem nehéz szívvel. - Sőt, amikor fölvettük, egy hétig nálunk volt próbaidős. Arra már nem emlékszem, hogy hol lakott, de úgy rémlik, a Broad Street-i Comfort Innben.
Szótlanul ballagtunk egy percig, aztán hozzátettem: - Az intézet környékét nyilván ismerte.
- Akkor errefelé is ismerős lehetett. Az intézet csak egy macskaugrásnyira van innen.
Valami eszembe jutott. - Lehet, hogy vacsorázni jött ide, be akart kapni valamit a busz indulása előtt.
A kocsijaink néhány rendőrautó és egy helyszínelő furgon közelében álltak, a riporterek már elvonultak. Kinyitottam az intézeti kocsi ajtaját, és beszálltam. Marino csak állt, zsebre dugott kézzel; arcán gyanakvás ült, mert ismert már.
- Ugye nem akarja még ma este felboncolni? - kérdezte.
- Nem. - Nem volt rá szükség, és nem is bírtam volna rászánni magam.
- És haza se akar menni. Látom.
- Vannak elintézni való dolgok - feleltem. - Minél tovább halogatjuk, annál többet veszíthetünk.
- És hol akar próbálkozni? - kérdezte Marino, aki tudta, milyen érzés, ha meggyilkolják az ember valamelyik kollégáját.
- Van itt a környéken épp elég étterem, ahol vacsorázni lehet. Például a Millie.

- Kizárt. Méregdrága. A Patrik Henry dettó, a Slip meg a Shockoe Bottom kajáldáinak legnagyobb része szintén. Ne felejtse el, hogy ez a srác nem dúskált a pénzben, hacsak nem jutott hozzá valamilyen számunkra ismeretlen forrásból.
- Induljunk ki abból, hogy nem kapott sehonnan semmit - mondtam. - Tételezzük fel, hogy olyan éttermet keresett, amelyik nincs messze az intézettől, és ezért megmaradt a Broad Streeten.
- Akkor a Poe. Az éppenséggel nem a Broadon van, ezzel szemben egészen közel a Libby Hill Parkhoz. És persze ott van a Cafe is.
- Én is ezekre tippelnék - bólintottam.
Mikor odaértünk a Poe-ba, a főpincér épp akkor ütötte be az aznapi utolsó vendég fogyasztását a pénztárgépbe. Elég hosszúnak érződött az idő, amíg várnunk kellett, és utána mindössze annyit sikerült megtudnunk, hogy a forgalom lanyha volt, és nem járt náluk olyan vendég, aki hasonlítana Dannyre. Visszamentünk a kocsikhoz, és a Broad és a 28. Street sarkán található Cafében folytattuk a kérdezősködést. Megdobbant a szívem, mikor rájöttem, hogy alig száz-százötven méternyire vagyunk attól a helytől, ahol a Mercedesemet megtalálták.
A Bloody Maryjéről és a chilijéről nevezetes sarki kávéház hosszú évek óta a rendőrök egyik kedvence. Igazi családias hely, még ilyenkor is tömve volt; vastagon állt a füst a levegőben, a tévé régi Howie Long-klipeket harsogott. Daigo poharakat törülgetett a pult mögött. Marinót észrevéve rávillantotta sokfogú mosolyát.
- Hát maga mit keres itt ilyen kései órán? - kérdezte, mintha ilyesmi még sose fordult volna elő. - Hol volt, amikor az ég zengett?
- Inkább azt árulja el nekem, hogy megy a bolt ma este? - Marino közelebb lépett, hogy mások ne hallják, amit mondani akar.
Daigo fekete bőrű, inas nő volt, úgy méregetett, mintha azon törné a fejét, hogy hol látott már. - Tódult a nép mindenfelől - felelte Marino

kérdésére. - Azt hittem, kinyuvadok. Adhatok valamit magának meg a barátnőjének, kapitány úr?
- Még nem tudom - válaszolta Marino. - Azt hiszem, ismeri a doktornőt.
A nő a homlokát ráncolta, aztán felismerés villant a szemében. - Tudtam, hogy láttam már valahol. Magával láttam. Összeházasodtak már? - Úgy kacagott, mintha ennél jobb tréfát sose hallott volna.
- Ide figyeljen, Daigo - folytatta Marino. - Minket most az érdekelne, hogy járt-e itt ma egy bizonyos srác. Fehér, vékony, hosszú fekete haja van, és nagyon jóképű. Valószínűleg bőrdzseki, farmer, pulóver és edzőcipő volt rajta, meg egy vörös térdrögzítő. Olyan huszonötéves-forma, és egy fekete Merőivel közlekedik, ami tele van antennákkal.
Mialatt Marino beszélt, a nő szeme összeszűkült, arca elkomorodott, a törlőkendő kókadtan himbálózott a kezében. Gyanítottam, hogy a rendőrök kérdezték már néhányszor kellemetlen ügyekkel kapcsolatban, és a szája állásából úgy éreztem, nem kedveli a lusta és rossz embereket, akik szemrebbenés nélkül teszik tönkre rendes emberek életét.
- Kristálytisztán emlékszem rá - mondta.
Puskalövésként hatottak a szavai. Mindketten meglepődtünk, és feszülten hallgattuk a beszámolóját.
- Öt körül jöhetett, ha jól emlékszem, még korán volt - folytatta Daigo. - Persze azért lézengtek néhányan, mint mindig, itták a sörüket. De vacsoravendégünk még nemigen volt. Ott ült, ni.
Egy üres asztalra mutatott, amely messze hátul állt egy felfüggesztett kúszónövény alatt, ahol egy kakast ábrázoló festmény élénkítette a fehér falat. Ahogy néztem az asztalt, amelynél Danny az utolsó vacsoráját fogyasztotta a városban, ahová miattam jött, megjelent lelki szemeim előtt: elevenen, segítőkészen, tiszta vonásaival és hosszú, fényes hajával - aztán véresen és sárosan hevert egy szeméttel borított, sötét meredélyen. Elszorult a szívem, és el kellett fordítanom a tekintetemet.

Mikor valamelyest összeszedtem magam, Daigó-hoz fordultam. - Nálam dolgozott az intézetben. Danny Websternek hívták.
Hosszasan nézett rám, pontosan értette, miről beszélek. - Igen - mondta halkan. - Ez ő. Édes Jézusom, én ezt nem hiszem el. Tele van vele a híradó, a vendégek meg másról se beszélnek egész este, merthogy itt történt, a mi utcánkban.
- Igen.
Daigo szinte könyörögve nézett Marinóra. - Gyerek volt még! Bejött, nem foglalkozott senkivel, csak evett egy matrózszendvicset. És akkor valaki megöli! Én mondom maguknak - dühös mozdulattal letörülte a pultot -, túl sok a gonoszság. Egyszerűen túl sok. Rosszul vagyok tőle. Értenek engem? Úgy gyilkolják egymást, mintha nem számítana.
A közelben ülők közül néhányan hallották, miről beszélünk, de nem meregették a szemüket, és nem tettek megjegyzéseket. Marino egyenruhában volt, ordított róla, hogy pléhgalléros, és az ilyesmi arra inti az embereket, hogy a maguk dolgával törődjenek. Megvártuk, míg Daigo kellőképp kiadja magából a keserűségét, aztán mindhárman odamentünk egy csöndes sarokban álló üres asztalhoz. Daigo intett egy pincérnőnek, és rám nézett.
- Mit eszik, szívem?
El nem tudtam képzelni, hogy ebben az életben egyszer még egyek valamit, de Daigo erről hallani sem akart.
- Na akkor majd én megmondom. - A pincérnőhöz fordult. - Hozz a főnökasszonynak egy tányérral az én Jack Daniel-es kenyérpudingomból. Ne aggódjon - pillantott rám -, a whisky már kifőtt belőle. - Úgy mondta, mint egy orvos. - Meg egy erős kávét. Kapitány úr, magának a szokásosat? Persze - felelt saját kérdésére, mielőtt Marino válaszolhatott volna. - Egy szendvics közepesen átsütött marhával, pirított hagymával és extra sült burgonyával. Ketchuppal, mustárral, majonézzel. Édesség nuku. Szeretnénk, ha egy ideig még életben maradna.

- Megengedi? - Marino elővette a cigarettáját, mintha úgy érezné, kell még valami, ami megölheti aznap este.
Daigo is rágyújtott, és tovább mesélte, amire emlékezett. Mindenre emlékezett, mert a Hill Cafe az a fajta vendéglő, ahol észreveszik a futóvendéget. Danny nem egészen egy óráig maradt. Egyedül jött és egyedül távozott, és nem úgy viselkedett, mintha várt volna valakit. Úgy tűnt, figyeli az idő múlását, mert elég gyakran megnézte az óráját. Matrózszendvicset rendelt sült burgonyával és Pepsivel. Danny Webster utolsó étkezése hat dollár huszonhét centbe került. A Cissy nevű pincérlány szolgálta ki, akinek egy dollár borravalót adott.
- És nem látott ma valaki mást, akire beálltak az antennái? - kérdezte Marino.
Daigo a fejét ingatta. - Nem. Ettől persze még lófrálhattak trógerek az utcán. Mert vannak. Nem kell sokáig keresgélni őket. De ha volt is valaki, én nem láttam. És aki bejött, az sem panaszkodott ilyesmire.
- Kénytelenek vagyunk megkérdezni a vendégeit - mondta Marino. - Talán látott valaki egy kocsit abban az időben, mikor Danny elment.
- Megvannak a számlák. - Daigo egyfolytában húzogatta a haját, és mostanra már elég vadul nézett ki. - A legtöbb vendégre emlékszünk valamennyire.
Már ott akartuk hagyni, mikor eszembe jutott még egy kérdés. - Mondja, Daigo! Nem csomagoltatott valamit magának Danny?
Ezt nem tudta. Felállt. - Megkérdezem.
Marino újabb cigarettát piszkált elő a csomagból. Egész vörös volt az arca.
- Rosszul érzi magát? - kérdeztem.
Egy szalvétával megtörölte az arcát. - Kutya meleg van itt.
- A sült krumplit magával vitte - jelentette a visszatérő Daigo. - Cissy szerint a szendvicset meg a káposztát megette, de a burgonyát csaknem mind becsomagoltatta. És a kasszánál még vett egy nagy csomag rágógumit.

- Milyen fajtát? - kérdeztem.
- Cindy szerint Dentyne-t.
Az utcán Marino meglazította fehér egyeninge gallérját, és lerántotta a nyakkendőjét. - A fene az egészbe. Néhanapján bánom, hogy nem maradtam a szimatoknál - mondta, mert mikor még csak a nyomozók parancsnoka volt, civilben járt. - Nem érdekel, ki bámul - morogta. - Mindjárt megdöglök.
- Szóljon, ha komoly - mondtam.
- Nem kell izgulni, még nem fekszem föl az asztalára. Csak telezabáltam magam.
- Azt láttam. És sokat szívott. Épp ezek miatt szoktak emberek boncasztalra kerülni. Eszébe ne jusson meghalni nekem! Abból egyelőre elegem van.
Odaértünk az intézeti kocsihoz. Marino fürkész tekintettel kutatta az arcomat, lát-e rajta valamit, amit el akarok titkolni előle. - Valami baj van?
- Mégis mit gondol? Danny a kollégám volt. - Remegett a kezem, ahogy a kulcsok után kotorásztam. - Rendes fiúnak látszott. Úgy vettem észre, tele van jó szándékkal. Azért jött ide a kocsimmal Virginia Beachből, mert én kértem rá. És most hiányzik a tarkója. Mégis mi a fenét gondol, hogy érzem magam?
- Gondolom, részben felelősnek.
- Talán az is vagyok.
Csak álltunk ott, és néztük egymást.
- Nem felelős - mondta Marino. - Az a rohadék a felelős, aki meghúzta a ravaszt. Magának ehhez a világon semmi köze, de a maga helyében én is így éreznék.
- Úristen! - hirtelen eszembe jutott valami.
- Mi az? - Marino riadtan körülnézett, mert azt hitte, láttam valamit.
- A zacskó, amiben a sült krumplit elvitte. Mi lett vele? A Mercedesben nem volt. Semmit sem láttam benne. Még egy rágógumipapírt sem.

- Igaza van. Az utcán se láttam semmit, ahol a járgánya állt. És a helyszínen se, Danny mellett.
Volt azonban egy hely, ahol senki sem nézett körül: itt, ahol álltunk, az utcán, az étterem előtt. Felkattintottuk a lámpákat, és megint nekifogtunk keresgélni. Végignéztük az egész Broad Streetet, de csak a 28. Street sarkán, a járdaszegélynél találtuk meg a kis fehér zacskót, miközben az egyik udvarból egy borjú nagyságú kutya ugatott minket. Az, hogy itt találtuk meg a zacskót, arra utalt, hogy Danny úgy látta jónak, ha egy ilyen sötét utcában a lehető legközelebb állítja le a kocsit, mikor bemegy vacsorázni az étterembe.
- Van egy ceruza vagy toll a retiküljében? - Marino leguggolt a zacskóhoz, amely sejtésünk szerint Dannyé lehetett.
Találtam egy tollat meg egy hosszú nyelű fésűt, és odaadtam Marinónak, aki ezzel a két egyszerű eszközzel kinyitotta a zacskót. Átlátszó műanyag fóliában sült burgonya volt benne, mellette pedig egy nagy csomag Dentyne. Megrázó látvány volt, rettenetes történetről mesélt. Dannyt az étteremből kijövet állította meg valaki. Lehet, hogy a homályból lépett elő, és pisztolyt fogott rá, mikor kinyitotta a kocsit. Feltehetőleg arra kényszerítették, hogy hajtson egy saroknyival tovább, ott pedig kiszállították, hogy lelőjék azon a fás lejtőn.
- Jó volna, ha ez a rohadt dög befogná végre a pofáját. - Marino fölegyenesedett. - Ne mozduljon. Egy pillanat és jövök.
Átment a túloldalra a saját kocsijához, és kinyitotta a csomagtartót. Egy szabványos, barna bizonyítékos zacskóval jött vissza. Én tartottam, ő meg a fésűvel és a tollal beleügyeskedte Danny csomagját.
- A megőrzőben kellene leadnom, de az ottaniak nem rajonganak a kajákért, és különben sincs frizsiderük. - Ropogott a papír, ahogy behajtogatta a bizonyítékos tasakot.
Elindultunk visszafelé; csosszanásszerű hangokat keltettek lépteink az aszfalton.

- Itt viszont hidegebb van, mint egy frizsiderben - folytatta Marino. - Ha sikerül is ujjlenyomatot venni erről a zacskóról, akkor is valószínűleg csak az övét. De azért beadom a laborba.
Bezártuk a kocsija csomagtartójába, Marino gyakran tárolt ott bizonyítékokat: fittyet hányt az előírásokra.
Körülnéztem a sötét utcán; mindkét szélén kocsik álltak. - Itt kezdődhetett.
Marino szótlanul fürkészte a környéket, azután megkérdezte: - Maga szerint a Merci miatt csinálták? Az lehetett a motívum?
- Nem tudom.
- Akár rablás is lehetett. A kocsija miatt vastagnak nézhették.
Megint rám telepedett a bűntudat.
- Én viszont még mindig arra tippelek, hogy fel akart itt venni valakit - mondta Marino.
- Talán könnyebb volna, ha tudnánk, hogy valami rosszban sántikált - mondtam -, mert akkor elmondhatnánk, hogy csak önmagának köszönheti.
Marino néhány másodpercig szótlanul nézett rám. - Menjen haza, aludja ki magát. Hazakísérjem?
- Köszönöm, de egyedül is boldogulok.
De nem nagyon boldogultam. A vártnál hosszabbnak és sötétebbnek bizonyult az út, és bármit csináltam is, szokatlanul ügyetlennek éreztem magam. Még az is nehezemre esett, hogy a fizetőkapuhoz érve letekerjem az ablakot és kikeressem a megfelelő aprót. Azután meg elejtettem az érmét, és mikor valaki hátulról rám dudált, összerezzentem. Annyira fel voltam pörögve, hogy el sem tudtam képzelni, mitől nyugodhatnék meg. Még a whiskytől sem. Hajnali egyre járt, mire hazaértem. A kapuőr, aki beengedett, gyászos képpel fogadott, biztos ő is hallott már a történtekről, és tudta, honnan jövök. A ház elé kanyarodva meglepetten vettem észre, hogy Lucy Suburbanje ott áll a behajtón.

Lucy még ébren volt, és úgy láttam, már össze is szedte magát; a nappaliban hevert a kanapén. Pokróc volt a lábára terítve, a kandallóban égett a tűz, a tévében Robin Williams bohóckodott.
- Mi történt? - Leültem mellé egy fotelbe. - Hogy került ide a kocsi?
Szemüveg ült az orrán, valamilyen FBI-os tankönyvet olvasott. - Az üzenetközvetítőd szólt ide, hogy a hapsi, aki a kocsimat hozta, megérkezett az intézethez, de a kollégádat hiába várta. Hogy is hívják? Ja igen, Dannynek. A lényeg, hogy a másik pasi fölhívott, én pedig megmondtam neki, hogy jöjjön az őrbódéhoz, és oda is jött.
- De mi történt? - kérdeztem újra. - Én még a nevét se tudom ennek az illetőnek. Állítólag Danny ismerőse. Az én kocsimat Danny hozta. Úgy volt, hogy mindkét kocsit az intézethez hozzák. - Elhallgattam, és egy ideig csak néztem Lucyt. - Lucy, te nem is tudod, mi történt? Nem tudod, miért jövök haza ilyen későn?
Fölvette a távirányítót, és kikapcsolta a tévét. - Én csak azt tudom, hogy egy esethez hívtak. Ennyit mondtál, mielőtt elmentél.
Beszámoltam neki. Elmondtam, ki volt Danny, és hogy meghalt, és elmondtam, hol találtuk meg a kocsimat. Elmondtam mindent.
- Van valami fogalmad róla - kérdeztem -, ki lehetett az az ember, aki idehozta a kocsidat?
- Nincs - felelte Lucy. Ekkorra már felült. - Egy Rick nevű kreol srác. Az egyik fülében karikát hord, a haja rövid, és olyan huszonkettő-huszonháromnak látszik. Nagyon udvarias volt.
- És hol van most? - kérdeztem. - Gondolom, nem csak egyszerűen átvetted tőle a kocsit.
- Nem is. Kivittem a buszpályaudvarra, George magyarázta el, merre van.
- Miféle George?
- Az őr, aki szolgálatban volt. A kapuőr. Azt hiszem, úgy kilenc felé lehetett.
- Rick tehát visszautazott Norfolkba.

- Nem tudom, hogy visszautazott-e - válaszolta Lucy. - Útközben azt mondta, biztos, hogy Danny előkerül. Szerintem fogalma sem volt a történtekről.
- Remélem, hogy ha nem hallotta a híreket, nem is tud róla. Reméljük, hogy nem ő volt.
Rémület fogott el a gondolatra, hogy Lucy egy kocsiban ült ezzel az ismeretlennel, s lelki szemeim előtt megjelent Danny feje. Vérétől síkos kesztyűm alatt éreztem koponyája darabokra tört csontjait.
- Rick gyanúsított? - Lucy meglepettnek látszott.
- Egyelőre csak annyira, mint bárki más.
Fölvettem a bárpulton álló telefont. Marino épp akkor ért haza, és mielőtt bármit mondhattam volna, máris a szavamba vágott.
- Megtaláltuk a hüvelyt.
- Nagyszerű – mondtam megkönnyebbülten. - Hol?
- Ha az úton áll és lenéz az alagút felé, van ott néhány bokor körülbelül három méterre az ösvénynek attól a részétől, ahol a vérnyom indul.
- Jobb oldali kivető - mondtam.
- Annak kell lennie, hacsak nem hátrafelé ereszkedtek le a lejtőn. Ez a rohadék nem cicózott. Negyvenötössel csinálta. A lövedék Winchester.
- Több mint elég - mondtam.
- De még mennyivel! Itt valaki teljesen biztosra akart menni.
- Marino! - mondtam. - Lucy az este találkozott Danny barátjával.
- Azzal, aki a kocsiját hozta?
- Igen. - Elmondtam, amit tudtam.
- Na, így talán valamivel több értelme van - mondta. - Útközben elszakadhattak egymástól, de Danny nem izgatta magát, mert indulás előtt megadta a haverjának a címet meg a telefonszámot.
- Nem lehetne megtudni valahogy, ki ez a Rick, még mielőtt eltűnik? Talán meg kéne várni a busznál.
- Fölhívom a norfolkiakat. Amúgy is föl kellene, mert valakinek oda kell mennie Dannyékhez, mégse a médiából tudják meg.

- A családja Chesapeake-ben lakik - közöltem vele a rossz hírt, és már tudtam, hogy velük is beszélnem kell.
- A fene - mondta Marino.
- Roche-nak ne szóljon, nem szeretném, ha akár csak a közelébe is kerülne Danny családjának.
- Emiatt ne izgassa magát. Inkább próbálja meg utolérni Mant doktort.
Felhívtam Mant anyjának londoni lakását, de csak a rögzítő vette föl. Üzenetet hagytam, hogy sürgősen hívjon vissza. Rengeteg helyre kellett még telefonálnom, s holtfáradt voltam. Odaültem Lucy mellé a kanapéra.
- Hogy vagy?
- Hát… Belenéztem a katekizmusba, de nem hiszem, hogy már áldozhatnék.
- Remélhetőleg annak is eljön a napja.
- Fáj a fejem, és nem akar elmúlni.
- Megérdemled.
- Igazad van. - Megdörzsölte a halántékát.
- Miért csinálod ezt azok után, amiken keresztülmentél? - Nem tudtam magamba fojtani a kérdést.
- Nem mindig tudom, miért. Talán mert állandóan olyan fegyelmezettnek kell lennem. Sok ügynök van így. Futunk, súlyt emelünk, mindent jól csinálunk. Aztán péntek esténként felrobbanunk.
- Legalább most az egyszer olyan helyen csináltad, ahol biztonságban vagy.
- Te sose veszted el az önuralmad? - A szemembe nézett. - Mert én még sose láttam.
- Mert nem akartam, hogy lásd - feleltem. - Épp eleget láttad anyádnál. Kell valaki, aki mellett biztonságban érezheted magad.
- Nem válaszoltál a kérdésemre. - Még mindig a szemembe nézett.
- Hogy érted? Hogy ittam-e már le magam?
Bólintott.

- Ezzel nem szoktam dicsekedni. Megyek, lefekszem. - Felálltam.
- Csak egyszer, vagy többször is? - követett a hangja kifelé mentemben.
Megálltam az ajtóban és megfordultam. - Kevés dolog van, amit az én hosszú, nehéz életemben nem csináltam. És sose ítéllek el semmiért, amit teszel. Csak féltelek, mikor látom, hogy kihívod magad ellen a veszélyt. - Megint szépítettem a tényeket.
- És most is féltesz?
Elmosolyodtam egy kicsit. - Míg élek, féltelek.
Bementem a szobámba, és becsuktam az ajtót. A Browningomat kitettem az éjjeliszekrényre, és bevettem egy Benadrylt, mert tudtam, hogy különben nem fogom végigaludni azt a néhány órát, amennyi még maradt reggelig. Hajnalban arra ébredtem, hogy félig ülő helyzetben fekszem az ágyban, és az ölemben még mindig ott van az *Amerikai Ügyvédi Kamarai Értesítő* legújabb száma. Fölkeltem, kimentem az összekötő-folyosóra. Lucy ajtaját meglepetésemre nyitva találtam, az ágyát üresen. Mikor nem volt a nappali kanapéján sem, átszaladtam a ház elülső frontjára, az ebédlőbe, kinéztem az ablakon, de nem láttam mást, csak a deres füvet és az üres behajtót. Nyilvánvaló volt, hogy a Suburban már jó ideje elment.
- Lucy! - mondtam, mintha hallaná. - A fene egyen meg, Lucy!

10

Tíz percet késtem az értekezletről, pedig nem szokásom, de senki sem tett megjegyzést, és úgy vettem észre, senkit sem érdekel. Danny Webster meggyilkolása megülte a hangulatot, szinte ránk zuhant tragédiája. Döbbent kollégáim mintegy félálomban mozogtak, egyikük sem volt képes világosan gondolkodni. Rose ugyan nem felejtette el behozni a kávémat, de annyi hosszú év után elfelejtette, hogy üresen iszom.

Sötétkék szőnyegpadlójával, új, hosszú asztalával és barna faborításával a nemrég felújított tanácsterem barátságos hangulat árasztott, de a műanyag lepellel takart csontváz és az asztalokon álló anatómiai modellek visszarántották az embert az intézet szigorú realitásainak talajára. Ablaka természetesen nem volt a helyiségnek, a művészetet az intézet korábbi vezetőinek portréi képviselték: mind férfi volt, szigorúan néztek le ránk a falakról.

Ezen a reggelen a gazdasági iroda vezetője és beosztottai, valamint az emeleten működő toxikológiai osztály vezetője ült az asztalnál. Fielding, tőlem balra, egy műanyag kanállal joghurtot evett, mellette a gazdaságis helyettese és egy új kolléga, egy nő foglalt helyet.

- Mindannyian értesültek Danny Webster tragikus haláláról - kezdtem törzshelyemen, az asztalfőn ülve. - Fölösleges mondanom, és szavakkal leírhatatlan, hogyan hat ránk egy ilyen értelmetlen haláleset.

- Van valami újság, Scarpetta doktornő? - kérdezte a gazdaságis helyettese.

- Jelenleg a következőket tudjuk - feleltem, és ismertettem mindazt, amiről tudomást szereztem. - Tegnap este a helyszínen úgy látszott, hogy legalább egyszer tarkón lőtték - fejeztem be.
- A hüvelyeket megtalálták?
- Nem messze az utca szintjétől a rendőrök találtak egyet.
- Tehát Sugár Bottomban lőtték le, és nem a kocsiban vagy annak közelében.
- A nyomok erre utalnak - válaszoltam.
- Kinek a kocsijáról van szó? - kérdezte az egyik kolléganő, aki szokatlanul érett korban végezte el az orvosegyetemet, és mindent rettenetesen komolyan vett.
- Az enyémről. A Mercedesről.
A kolléganő arcán látszott, hogy megzavarja a tény; még egyszer ismertettem vele a történteket, ami után egy meglehetősen érdekes kérdést tett fel: - Nem lehet, hogy eredetileg önt akarták megölni?
- Jézusom! - horkant fel ingerülten Fielding, és letette joghurtos poharát. - Ilyet még kérdezni sem szabad.
- A valóság nem mindig kellemes - válaszolta a kolléganő; nagyon okos volt, de legalább annyira szőrszálhasogató. - Én egyszerűen csak arra gondolok, hogy ha Scarpetta doktornő kocsija ott állt egy étterem előtt, ahol már sokszor megfordult, akkor esetleg lesett rá valaki, és ezt a valakit meglepte, hogy nem ő ül a kocsiban. Vagy esetleg követte valaki, és nem tudta, hogy nem ő ül benne, mivel már sötét volt, mikor Danny elindult ide.
- Vegyük át a többi mai esetet - mondtam, és ittam egy kortyot Rose szaharinnal és tej nélküli tejporral sápasztott kávéjából.
Fielding maga elé húzta a jelenléti listát, és a maga jellegzetes, türelmetlen északi stílusában végigment rajta. Dannyn kívül még három eset várt ránk. Az egyik tűzhalál volt, a második egy szívbeteg elítélt, a harmadik egy hetvenéves, pacemakeres asszony.

- Depressziós volt, főképp a szívpanaszai miatt - ismertette az utóbbi esetet Fielding -, és ma hajnalban három körül a férje hallotta, hogy fölkel. Állítólag átment a dolgozószobába, és mellbe lőtte magát.
Rajtuk kívül várhatóak voltak más szerencsétlen lelkek, akik az éjjel haltak meg szívinfarktusban vagy autóbalesetben. Elutasítottam egy idős asszony boncolását, akivel nyilvánvalóan a rák végzett, és egy nyomorgó férfiét, akinek elzáródott az egyik koszorúere. Végül felálltam és lementem. Kollégáim tiszteletben tartották az érzéseimet, és nem kérdezték, min mentem keresztül. A liftben senki sem szólt, én magam elé meredve csak a csukott ajtót néztem. Az öltözőben szótlanul beöltöztünk és kezet mostunk. Már cipővédőt és kesztyűt húztam, mikor Fielding odajött, és a fülembe súgott.
- Engedje át nekem. - Őszintén a szemembe nézett.
- Megcsinálom - mondtam. - De köszönöm.
- Nem kellene ezt erőltetnie, doktornő. Én szabadságon voltam azon a héten, mikor itt dolgozott. Sose láttam.
- Köszönöm, Jack, de nem. - Otthagytam.
Nem ez volt az első eset, hogy ismerőst boncoltam. A legtöbb rendőr nem értette, de sokszor más orvosok sem. Azzal érveltek, hogy objektívebbek az eredmények, ha valaki más foglalkozik az esettel, ez azonban, ha mások is jelen vannak, egyszerűen nem igaz. Igaz, Dannyt sem hosszú ideje, sem közelebbről nem ismertem, de az én kezem alatt dolgozott, és bizonyos értelemben miattam halt meg. Minden tőlem telhetőt meg akartam tenni érte.
Hordágyon feküdt az egyes asztal mellett, amelyen általában dolgozni szoktam. Most, reggel még rosszabbul hatott rám, szinte mellbe vágott a látványa. Hideg volt, már teljesen beállt nála a hullamerevség, mintha az éjjel az az emberi is elszállt volna belőle, ami még volt benne, miután otthagytam. Arcát alvadt vér borította, ajkai szétnyíltak, mintha meg akart volna szólalni, mikor az élet elillant belőle. Résnyire nyitott szeme a halottakéra jellemző tompasággal nézett, térdén vörösen virított

a merevítő. Felötlött bennem egy jelenet: ahogy a padlót mosta. Eszembe jutott derűje, és az a szomorúság, ahogyan Ted Eddingsről és más, fiatalon eltávozott emberekről beszélt.
- Jack! - intettem Fieldingnek.
Szinte odaugrott. - Tessék.
- Mégiscsak elfogadom az ajánlatát. - Elkezdtem címkézni a műszeres kocsin lévő kémcsöveket. - Örülnék a segítségének, ha tényleg komolyan gondolja.
- Mit csináljak?
- Csináljuk együtt.
- Nem gond. Írjam én?
– Fényképezzük le, de előbb takarjuk le az asztalt egy lepedővel.
Danny az ME-3096-os esetszámot kapta, ami azt jelentette, hogy az új évben az övé volt a harmincadik eset Virginia központi körzetében. A többórás hűtés után nem volt könnyen kezelhető, és mikor átemeltük az asztalra, karja-lába nagyot koppant az acélfelületen, mintha tiltakozna az ellen, ami vár rá. Eltávolítottuk piszkos, véres ruházatát. Karja csak keservesen bújt elő ingujjából, szűk farmernadrágja is makacskodott. Belenyúltam a zsebeibe: huszonhét centet találtam, egy Chap Sticket és egy kulcskarikát.
- Ez furcsa - mondtam, miközben összehajtogattuk és a papírlepedővel leterített hordágyra tettük a ruhadarabokat. - Hová lett a kocsim kulcsa?
- Olyan távkapcsolós?
- Olyan. - Tépőzár reccsent, ahogy kinyitottam a térdrögzítőt.
- És persze a helyszínen sem találták.
- Nem is kerestük. Mivel az indítóban nem volt, feltételeztem, hogy Dannynél van. - Lehúztam a vastag tornazoknikat.
- Akkor, gondolom, a gyilkos vihette el. Vagy elveszett.
A mindent felkavaró helikopter jutott eszembe. Mondták, hogy Marino benne volt a híradóban: az öklét rázta és ordított az egész világ szeme láttára, és mellette ott voltam én is.

- Nocsak. Van tetoválása - mondta Fielding.
Egy-egy dobókocka volt Danny lábfejére tetoválva.
- Kígyószem - állapította meg Fielding az egy-egy pontot mutató kockák láttán. - Huh, ez fájhatott.
Találtam egy kis vakbélműtéti heget, meg egy másikat, egy régebbit a térdén, amely valamilyen gyerekkori baleset emlékét őrizhette. A jobb térdén a nemrégi arthroscopos műtét jelei vöröslöttek, és azon a lábán minimális sorvadást mutattak az izmok. Köröm- és hajmintát vettem. Első pillantásra nem láttam küzdelemre utaló nyomokat. Nem volt okom feltételezni, hogy ellenállt annak a valakinek, akivel a Hill Cafe előtt találkozott, mikor elejtette a magával vitt sült krumplit.
- Fordítsuk meg - mondtam.
Fielding tartotta a lábát, én meg a hóna alá nyúltam. Hasra fordítottuk, és egy nagyító meg egy erős fényű lámpa segítségével megvizsgáltam a tarkóját. Hosszú, sötétbarna hajába hulladék és alvadt vér tapadt. Még egyszer megtapogattam a koponyát.
- Itt le kell borotválni, addig nem tudok biztosat mondani, de a jobb fül mögött mintha egy kontakt lőtt sebet látnék. Hol vannak a röntgenjei?
- Már el kellett készülniük - nézett körül Fielding.
Segített összefogni a mély, csillag alakú sebet, amelyet először kimeneti nyílásnak néztem, olyan hatalmas volt.
- Ez határozottan bemenet - mondtam, miközben egy szikével óvatosan leborotváltam a koponya szóban forgó felületét. - Látja? Ez itt egy halvány csőtorkolati jel. Nagyon halvány. Itt. - Véres, kesztyűs ujjammal körülrajzoltam. - Óriási seb, majdnem olyan, mintha puskagolyó ütötte volna.
- Negyvenötös?
- Másfél centis nyílás - mondtam szinte magamnak, és lemértem egy vonalzóval. - Igen, ez határozottan megfelel egy negyvenötösnek.

Darabonként távolítottam el a fejbőrt. Közben megjelent az egyik boncsegéd, és felcsíptette a röntgenfelvételeket a filmnézőre. A lövedék fehér sziluettje a homloküregben állt, öt centire a koponyatetőtől.
- Uramisten… - suttogtam.
- Ez meg mi a fene? - kérdezte Fielding. Mindketten közelebb hajoltunk a felvételhez.
A nagy, deformálódott lövedéknek éles, karomszerűen visszahajló szirmai voltak.
- A Hydra-Shok nem ilyen - mondta helyettesem.
- Az nem. Ez valamilyen nagy teljesítményű, különleges lövedék.
- Esetleg Starfire? Vagy Golden Sabre?
- Igen, olyasmi - feleltem. Sose láttam még boncteremben ilyen lövedéket. - De én inkább Black Talonra gondolok, mert az előkerült hüvely nem PMC vagy Remington, hanem Winchester. A Black Talont pedig a Winchester gyártotta, míg ki nem vonták a forgalomból.
- A Winchester Silvertipet gyárt.
- Ez semmiképp sem Silvertip - válaszoltam. - Maga látott már Black Talont?
- Csak képeslapokban.
- Fekete bevonatú, rézköpenyes, tompa, hornyolt hegye van, amitől kivirágzik. Így - mutattam a felvételen. - Hihetetlen ereje van. Úgy megy keresztül az emberen, mint a körfűrész. Nagyszerű eszköz a törvény kezében, de ha rossz kezekbe kerül, rémálom.
- Jézusom - mondta döbbenten Fielding. - Olyan, mint egy polip.
Lehúztam a latexkesztyűket, és erős szövött kesztyűre cseréltem, mert a Black Talon és a hasonló lövedékek a traumatológiákon és a bonctermekben is veszélyesek. Nagyobb bajt okozhatnak, mint egy tűszúrás, és nem tudhattam, hogy Dannynek nem volt-e hepatitise vagy AIDS-e. Nem akartam megvágni a kezem egy fűrészes peremű fémdarabbal, ami által Danny gyilkosa egyetlen lövéssel két áldozatot szedhetett volna.

Fielding kék Nitrile kesztyűket húzott, amelyek erősebbek ugyan a latexnél, de mégsem elég erősek.
- Jegyzőkönyvvezetéshez ez is megfelel - mondtam. - De egyébhez nem.
- Annyira silány?
- Igen - feleltem, és bedugtam a boncfűrész csatlakozóját. - Ha ilyen kesztyűben akar ilyesmit művelni, megvágja magát.
- Ez nem úgy néz ki, mintha itt kocsit akart volna szerezni valaki. Ez a valaki nagyon komolyan gondolta ezt a dolgot.
- Higgye el - emeltem föl a hangomat, hogy a fűrész vinnyogásában is érteni lehessen -, ennél komolyabban nem gondolhatta.
A történet, amit a fejbőr alatti rétegek feltártak előttünk, még szörnyűbb volt. A lövedék szétroncsolta a halántékcsontot, a nyakszirtcsontot, a falcsontot és a homlokcsontot. Ha a vastag sziklacsont szilánkokra zúzásával el nem veszti energiáját, a karmos lövedék ki is lépett volna, mi pedig elestünk volna egy roppant fontos tárgyi bizonyítéktól. Az aggyal kifejezetten borzalmas dolgokat művelt. A gázrobbanás meg a réz- és az ólomszilánkok rettenetes ösvényt vágtak abban a csodálatos anyagban, amely azzá tette Dannyt, aki volt. Leöblítettem a lövedéket, majd híg cloroxoldatban gondosan megtisztogattam, mivel a testnedvek fertőzőek lehetnek, és közismerten gyorsan oxidálják a fémeket.
Csaknem dél volt már, mikor kettős műanyag tasakba téve felvittem a lövedéket az emeleti lőfegyverlaborba, amelynek pultjain a legkülönbözőbb fegyverek hevertek felcímkézve vagy barna papírtasakokban. Voltak kések, amelyek pengéin a szerszámok hagyta nyomokat vizsgálták, voltak géppisztolyok, de még egy kard is. Henry Frost, aki csak nemrég költözött Richmondba, területe elismert tekintélye volt; a számítógépe képernyőjét nézte.
- Marino járt már itt? - kérdeztem belépve.

Frost felnézett, barna szeme csak lassan fokuszálódott, mintha most érkezett volna valamilyen messzi-messzi helyről, ahol én sose jártam. - Körülbelül két órája. - Leütött néhány billentyűt.
- Akkor odaadta magának a töltényhüvelyt. - Odamentem hozzá.
- Épp azon dolgozom - felelte. - Úgy hallottam, ez most a legfontosabb ügyünk.
Frost becslésem szerint egyidős lehetett velem, és legalább kétszer elvált. Jóképű, kisportolt férfi volt, arca arányos, a haja rövid és fekete. A legendák szerint, amilyeneket az emberek mindig rebesgetnek a náluk kiválóbbakról, maratonikat futott, mestere volt a vadvízi evezésnek, és százlépésnyi távolságból lelőtte a legyet az elefántról. Személyes tapasztalatból annyit tudtam róla, hogy jobban szereti a mesterségét, mint bármelyik nőt, és semmiről se beszél szívesebben, mint a fegyverekről.
- Negyvenötös? - kérdeztem.
- Ugye nem teljesen biztos, hogy a lövedéket ebből lőtték ki? - nézett rám Frost.
- Nem, nem teljesen biztos. - Volt a közelben egy gurulós szék, odahúztam és leültem. - Három méterre találtuk attól a helytől, ahol nézetünk szerint a lövést leadták. A fák között. Tiszta. Újnak látszik. És még van ez is. - Elővettem a köpenyem zsebéből a Black Talon lövedéket tartalmazó tasakot.
- Nocsak - mondta Frost.
- Megfelel ez egy negyvenötös Winchesternek?
- Te jó isten. Mindig van egy első alkalom. - Kinyitotta a tasakot, és hirtelen izgatottá vált. - Megmérem a vájatmezőket meg a huzagolást, és egy perc múlva megmondom, hogy negyvenötös-e.
Odalépett az összehasonlító mikroszkóphoz. Légréses módszerrel rögzítette a tárgyasztalhoz a lövedéket, azaz viaszt használt, hogy ne hagyjon olyan nyomot a fémen, ami eredetileg nem volt rajta.

- Na - mondta föl se pillantva. - A huzagolás balmenetes, s hat vájatmező van. - Mikrométert vett elő, azzal kezdte méricskélni. - Vájatmélység nulla egész nulla-hetvennégy. Huzagolásmélység nulla egész nulla-ötvenhárom. Bepötyögöm az ÁF-be. - Az FBI számítógépre vitt Általános Fegyverjellemzők elnevezésű nyilvántartásáról beszélt. - Akkor most meghatározzuk a kalibert - mondta szórakozottan kopogtatva a billentyűket.

Mialatt a számítógép végigszáguldott az adatbázison, Frost egy finomabb műszerrel is megmérte a lövedéket. Egyikünket sem lepett meg, hogy mérései szerint a lövedék egy negyvenötös Black Talon. Közben az ÁF tizenkét olyan fegyvert listázott ki, amelyből ilyen lövedéket ki lehet lőni. A Sig Sauer és néhány Colt kivételével mind katonai fegyver volt.

- És a hüvellyel mi a helyzet? - kérdeztem. - Tud már mondani valamit?

- Fölvettem videóra, de még nem játszottam le - válaszolta Frost.

Visszament ahhoz a székhez, amelyen belépésemkor ült, s a munkaállomásához csatlakoztatott modem segítségével kapcsolatba lépett az FBI DRUGFIRE elnevezésű lőfegyver-nyilvántartó rendszerével. Ez a program a Lucy által kidolgozott, CAIN néven ismert Bűnügyi Információs Hálózat egyik része, és lényege a lőfegyverrel elkövetett bűntények közötti összefüggések feltárása. Röviden szólva: tudni akartam, hogy a fegyvert, amellyel Dannyt megölték, használták-e már emberélet kioltására, vagy megsebesítette-e már vele valakit, s ez már csak azért is érdekelt, mert a lőszer típusa nem kezdőre utalt.

A munkaállomás egyszerű volt, egy 486-os PC, amelyre egy videokamerát és egy összehasonlító mikroszkópot kapcsoltak. Ezáltal lehetővé vált, hogy a huszonegy hüvelykes képernyőn színesben és valós időben rögzítsenek képeket. Frost egy újabb menüt nyitott ki, mire a képernyő megtelt sakktáblaszerűen elrendezett ezüstös

korongokkal, amelyek egy-egy egyedi tulajdonságokkal rendelkező negyvenötös töltényhüvelyt jelenítettek meg.
Az esetünkben használt negyvenötös Winchester töltényűre a bal felső sarokban volt látható, látszott minden olyan nyom, amit a lövegzár, az ütőszeg, a kivető vagy a fegyver más fém alkatrésze hagyott a Danny koponyájába lőtt lövedéken.
- A magáé egy kicsit balra húz - mutatta Frost. Az ütőszeg által hagyott kör alakú benyomódáson valami farokszerűség ágazott ki. - És itt van ez a másik nyom is, ez is balra - mutatta ujjával a képernyőn.
- A hüvelykivető? - kérdeztem.
- Nem, szerintem inkább a visszacsapódó ütőszeg.
- Ez szokatlan?
- Inkább úgy mondanám, hogy erre a fegyverre jellemző - felelte Frost; nem vette le tekintetét a monitorról. - Úgyhogy lefuttathatjuk, ha gondolja.
- Futtassuk le.
Képernyőt váltott, bevitte a rendelkezésére álló információkat, a félkör alakú benyomódást, amelyet az ütőszeg hagyott a gyújtótöltet puha fémköpenyén, és a töltényűr mikroszkóppal látható, párhuzamos barázdái elfordulásának irányát. Nem írtunk be mindent a Danny agyából előkerült lövedékről, mert bármennyire erős volt is a gyanúnk, egyelőre nem tudtuk bizonyítani, hogy a Black Talon és a töltényhüvely összetartozik. E két tárgy vizsgálata tulajdonképpen egymástól függetlenül zajlott, mivel a barázdák, huzagolások és az ütőszeg-lenyomatok ugyanolyan különbözőek, mint az ujj- és a cipőlenyomatok. Csak abban lehet reménykedni, hogy a tanúk egybehangzóan mesélik el a történteket.
Ebben az esetben megdöbbentő módon így történt. Miután Frost elvégezte a vizsgálatot, alig egykét percet kellett várnunk, és a DRUGFIRE máris közölte, hogy több jelöltje is van.

- Na nézzük, mi van itt - dünnyögte Frost, és a képernyő tetejére vitte a kurzort. - Ez itt a fő esélyes. - Fentről lefelé végighúzta ujját a monitor előtt. - Nincs is ellenfele. Kilóg a mezőnyből.
- Egy negyvenötös Sig P220-as - néztem elképedten Frostra. - A hüvely jellemzői egyeznek egy másikéval, amelyet szintén ebből a fegyverből lőttek ki?
- Igen. De még mennyire. Megáll az agy.
- Tisztázzuk, hogy jól értem-e. - Nem hittem a szememnek. - Egy lőfegyver jellemzői csak akkor kerülnek a DRUGFIRE nyilvántartásába, ha már valamilyen ok miatt megjárt egy rendőrségi labort.
- Stimmel - bólintott Frost, és megnyomott egy gombot, hogy kinyomtassa a képernyőn látható képet. - Ez a negyvenötös Sig itt a számítógépben ugyanaz, mint amelyik a Danny Webster holtteste mellett talált töltényhüvelyt kivetette. Pillanatnyilag ennyit tudunk. Most már nincs más hátra, mint lehívni annak a próbalövésnek az eredményét, pontosabban a hüvely képét, amelyet akkor csináltak, amikor a fegyvert nyilvántartásba vették. - Felállt.
Nem mozdultam, csak néztem a jelektől és rövidítésektől hemzsegő leírást, amelyet a DRUGFIRE küldött nekünk a pisztolyról. Csöve huzagolása, kivetője és ütőszege ugyanúgy rajta hagyta a nyomait - ujjlenyomatait, ha úgy tetszik - a belőle kilőtt lövedéken, mint minden más fegyver. Eszembe jutott Ted Eddings merev holtteste, amint az Elizabeth vizében lebeg. Eszembe jutott Danny, amint holtan hever egy alagút közelében, amely már sehová sem vezet.
- Eszerint ez a pisztoly valahogy visszakerült az utcára - mondtam.
Frost az ajkát csücsörítette, és újabb fiókokat húzgált ki. - Hát nagyon úgy néz ki. Bár ami azt illeti, én még azt sem tudom, miért került be egyáltalán a nyilvántartásba. - Még mindig keresgélve hozzátette: - Azt hiszem, a Henrico megyei rendőrség küldte be. Hol a csudában van a CVA5471-es? Olyan szűk itt a hely, hogy már alig férünk.

- Múlt ősszel küldték be. - Észrevettem a dátumot a számítógép képernyőjén. - Szeptember 29-én.
- Igen. Akkor tölthették ki a nyilvántartási lapot.
- Nem tudja, miért küldték be a henricóiak? - kérdeztem.
- Föl kellene hívnia őket - válaszolta Frost.
- Szóljunk Marinónak.
- Igaza van.
Miközben felhívtam Marino csipogóját, Frost elővett egy dossziét. Egy szokványos műanyag tasak volt benne, olyan, amilyenekben a virginiai laboratóriumokba évente ezrével bekerülő töltényhüvelyeket és töltényeket tárolni szoktuk.
- Tessék - mondta Frost.
- Van itt Sig P220-asuk? - Én is felálltam.
- Van egy. Ott az állványon a többi negyvenötös automatával.
Mialatt beállította a hüvelyt a mikroszkóp tárgyasztalára, átmentem a másik helyiségbe. Lehetett volna játékboltnak nevezni, de rémálomnak is - szemlélettől függően. A falakra szerelt tartóállványok pisztolyokkal, revolverekkel, TEC-11-esekkel és TEC-9-esekkel voltak tele. Nyomasztó volt a gondolat, hogy hány halált képviselnek ezek a felhalmozott fegyverek, és ezek közül hánnyal foglalkoztam én. A P220-as Sig Sauer fekete volt, és annyira hasonlított a richmondi rendőrök kilenc milliméteres szolgálati fegyverére, hogy első pillantásra meg sem tudtam különböztetni őket. Jobban szemügyre véve a negyvenötös valamivel nagyobbnak bizonyult. A csőtorkolatát is nagyobbnak néztem.
- Hol a bélyegzőpárna? - kérdeztem Frostot, aki ekkor már a mikroszkóp fölé hajolt; úgy állította egymás mellé a két töltényhüvelyt, hogy fizikailag is össze tudja hasonlítani őket.
- Az íróasztalom legfelső fiókjában - felelte, és ezzel egyidejűleg megszólalt a telefon. - Ott hátul.

Elővettem a kis ujjlenyomattintás üvegcsét, kihajtogattam a hófehér köppervászondarabot, és ráterítettem a vékony, puha műanyag párnára. Frost közben fölvette a telefont.
- Üdvözlöm. A DRUGFIRE tudott róla. - Rájöttem, hogy Marinóval beszél. - Utána tudna nézni valaminek?
Elmondta Marinónak, mit sikerült kideríteni, majd miután letette, felém fordulva folytatta. - Már egyeztet is Henricóval.
- Nagyszerű - mondtam szórakozottan. A tiszta, fehér szövetre szorítottam a pisztoly csövét.
- Ez határozottan más - jelentettem ki szinte azonnal a fekete csőszájnyomokat vizsgálva. Világosan látszott az irányzék, a szánvezető sín és szánja.
- Maga szerint be tudjuk azonosítani? - kérdezte a mikroszkópjába nézve Frost.
- Kontakt sebnél elméletileg lehetséges - válaszoltam. - A baj csak az, hogy egy nagy teljesítményű lőszerrel töltött negyvenötösnek olyan hihetetlen roncsoló ereje van, hogy az esetek legnagyobb részében nem hagy jó lenyomatot. A koponyán szinte biztosan nem.
Danny esetében is ez volt a helyzet, még azután is, hogy minden plasztikai sebészi képességemet latba vetettem, hogy a lehető legjobban rekonstruáljam a bemeneti nyílást. Mikor azonban összevetettem a tintás lenyomatot és a boncteremben készült felvételeket, semmi olyasmit nem találtam, ami kizárta volna, hogy a P220-as Sig volt a gyilkos fegyver. Sőt úgy rémlett, mintha a felvételen a bemeneti nyílás peremén az irányzék nyomát is ki tudnám venni.
- Ez is megerősíti - mondta az összehasonlító mikroszkóp fókuszát állítgatva Frost.
A folyosóról futó léptek hallatszottak, mindketten odakaptuk a fejünket.
- Megnézi? - kérdezte Frost.
- Igen, meg. - Újabb rohanó léptek hallatszottak. Övre fűzött kulcsok csörömpöltek veszettül.

- Mi a fene folyik itt? - nézett Frost homlokát ráncolva a folyosó felé.
Kint felerősödtek a hangok, újabb emberek szaladtak végig a folyosón, de ezúttal ellenkező irányban. Abban a másodpercben, mikor a folyosóra léptünk, biztonsági őrök futottak el előttünk. Az ajtókban fehér köpenyes kutatók kapták hol ide, hol oda a fejüket. Az emberek egymást kérdezgették, mi történt, aztán hirtelen felharsant a tűzriadó csengője, és a mennyezeten vörös fények kezdtek villogni.
- Mi a fene ez? - kiáltotta Frost. - Tűzvédelmi gyakorlat?
- A tervben nem szerepel - feleltem tenyeremet a fülemre tapasztva.
- Akkor most tényleg tűz van? - kérdezte döbbenten Frost.
Felpillantottam a mennyezeti szórófejekre. - Menjünk innen - mondtam.
Leszaladtam, és épp belöktem a földszinti folyosó lengőajtaját, mikor a mennyezetről lezúdult a hideg halongáz heves, fehér vihara. Mintha milliónyi verővel püfölt, óriási cimbalmok zengtek volna körös-körül, ahogy szobáról szobára rohantam. Fieldinget sehol sem láttam, és a többi helyiséget is olyan sietve hagyták el, hogy a fiókok kihúzva maradtak, a filmnéző dobozok és a mikroszkópok bekapcsolva. Hideg felhők burkoltak magukba, és az az álomszerű érzésem támadt, hogy egy légitámadás közben felkapott egy hurrikán. Berohantam a könyvtárba, a pihenőhelyiségekbe, és mikor meggyőződtem róla, hogy senki sincs odabent, kiszaladtam a szabadba. Néhány pillanatig csak álltam, levegő után kapkodtam, és vártam, hogy csillapodjon a szívverésem.
A tűzriadókat és tűzvédelmi gyakorlatokat az állami szervezeteknél pontos előírások szabályozzák. Tudtam, hol találom a kollégáimat: szemben, a Franklin Streeten, a Monroe Tower néven ismert parkolóház első emeletén. Ekkorra már az Egyesített Labor minden munkatársának előre kijelölt helyén kellett lennie, kivéve az osztály- és laborvezetőket, akik közül minden jel szerint én távoztam utolsóként az épületből. A gazdasági igazgatót már a járdán pillantottam meg. Mikor odakiáltottam

neki, felém fordult, és szemét összehúzva úgy méregetett, mintha még sose látott volna.
- Az ég szerelmére, mi van itt? - kérdeztem, ahogy mellé szegődve, vele együtt léptem le az úttestre.
- Az van, hogy ha a szokásos kereten kívül bármit is igényelt erre az évre, máris lemondhat róla. - Idősödő, jól öltözött és kellemetlen ember volt. Dühöngött.
Az épületre visszanézve nem láttam füstöt, de már hallottam a szirénázva, dudálva közeledő tűzoltóautókat.
- Valamelyik hülye bekapcsolta a záporberendezést, márpedig az el nem áll, míg van benne szufla. - Úgy meregette rám a szemét, mintha én tehetnék róla. - Pedig épp azért állíttattam azt a vacakot késleltetettre, hogy az ilyesminek elejét vegyem.
- Ezzel szemben nem túl szerencsés, ha valamelyik laborban vegyi tűz üt ki vagy felrobban valami. - Nem tudtam magamba fojtani a megjegyzést, mert a legtöbb döntése ugyanilyen rossz volt. - Ilyen esetekben nem használ egy harminc másodperces késleltetés.
- Ilyen eset eddig még nem fordult elő. Van fogalma magának, hogy mibe fog ez kerülni?
Az asztalomon heverő papírok és más szanaszét heverő fontos tárgyak jutottak eszembe, és hogy mi történhetett velük. - Miért nem kapcsolja ki valaki a berendezést?
- E pillanatban ugyanúgy fogalmam sincs, mi történt, mint ahogy magának sincs.
- Így viszont hektószámra zúdulnak a vegyi anyagok az irodáinkra, a laborokra, a boncteremre és az anatómiai osztályra. - Nem tudtam magamba fojtani a dühömet. Már a parkolóházban mentünk fölfelé a lépcsőn.
- Észre se fogja venni - hárította el nyersen a megjegyzésemet. - Úgy eltűnik, mint a gőz.

- Ezzel szemben rázúdul a boncolásra váró holttestekre, amelyek közül több is gyilkosság áldozata. Reméljük, hogy egyetlen védőügyvédnek sem jut eszébe a bíróságon erre hivatkozni.
- Inkább abban reménykedjen, hogy valahogy ki tudjuk fizetni ezt a cécót. A halontartályok feltöltése több százezer dollár. Az ilyesmi sok álmatlan éjszakát okoz.
A parkolóház első emeletén több száz állami alkalmazott gyűlt össze a kényszerű szünet miatt. A tűzvédelmi gyakorlatok és próbariadók általában inkább afféle játéknak számítanak, és ha kedvező az időjárás, jó hangulatban bonyolódnak le. Ezúttal azonban hiányzott a derű. Hideg, szürke nap volt, az emberek izgatottan beszélgettek. Az igazgató hirtelen otthagyta a társaságot, hogy az egyik beosztottjával beszéljen. Körülnéztem, és épp észrevettem a kollégáim csoportját, mikor egy kezet éreztem a karomon.
- Jézusom, mi baj? - kérdezte Marino, látva, hogy összerezzenek. - Posztttraumatikus stressz szindróma?
- Nyilván - feleltem. - Maga is az épületben volt?
- Ott azért nem, csak a közelében. A rádióból hallottam a tűzriadót, és gondoltam, megnézem.
Följebb rántotta derekán a különféle felszerelési tárgyaktól nehéz rendőrségi derékszíját, tekintete a seregletet pásztázta. - Elárulná nekem, mi a fene folyik itt? Végre akadt egy spontán égéses esete?
- Tulajdonképpen nem is tudom, mi ez. Állítólag vaklárma. Valaki bekapcsolta a tűzjelzőt, mire az egész épületben beindult a záporgép. Maga hogy kerül ide?
- Ott van Fielding - intett a fejével Marino. - Meg Rose is. Ott vannak mind. Magából meg mindjárt jégcsap lesz itt.
- Hogyhogy épp errefelé járt? - kérdeztem, mert tudtam, hogy mikor Marino kerüli az egyenes választ, akkor sántikál valamiben.
- A Broad Street túlsó végén is lehetett hallani a dobhártyaszaggató riasztójukat - felelte.

Az utca átellenes oldalán mintegy végszóra elhallgatott a fülsértő csörömpölés. Odaléptem a korláthoz, és átnéztem az épületünkre. Egyre jobban nyugtalanított, hogy milyen állapotokat találok, ha majd visszaengednek minket. A parkolókban szerkocsik dohogtak, védőfelszereléses tűzoltók rohantak be az ajtókon.
- Mikor rájöttem, miről van szó - folytatta Marino -, kikombináltam, hogy maga is itt lehet, és hát gondoltam, megnézem.
- Jól kombinált - mondtam. A körmöm már kékült. - Tud már valami bővebbet arról a henricói esetről, ahol a jelek szerint ugyanazt a Sig P220-ast használták, mint amelyikkel Dannyt lelőtték? - Továbbra is a hideg betonkorlátnak támaszkodtam, és a várost néztem.
- Miből gondolja, hogy ilyen gyorsan kiderítem?
- Abból, hogy magától mindenki fél.
- Jól is teszik.
Marino közelebb lépett. Ő is nekitámaszkodott a korlátnak, csak ő a derekával, mert nem szeretett hátat fordítani az embereknek - és ennek a világon semmi köze nem volt a jó modorhoz. Megint megigazította a derékszíját, és összefonta a karját. Kerülte a tekintetemet, és láttam, hogy dühös.
- December tizenegyedikén a henricóiak felállítottak egy útakadályt a 64-esen, a mechanicsville-i fizetőkapunál. Leállítottak egy kocsit, és mikor az egyik rendőr odament, a kocsiban ülő pofa kipattant és futásnak eredt, a rendőr meg utána. Éjszaka volt. - Marino elővette a cigarettáját. - Keresztülrohantak a városba vezető úton, azon, amelyik aztán Whitcomb Courtban végződik. - Felkattintotta az öngyújtóját. - Nem lehet pontosan tudni, hogyan, de ebben a hajkurászásban a rendőr valahol elhagyta a pisztolyát.
Eltartott egy ideig, mire eszembe jutott, hogy a henricói megyei rendőrség a szokványos kilenc milliméteres pisztolyokról jó néhány éve átállt a negyvenötös kaliberű Sig Sauer P220-asokra.
- És ez a szóban forgó pisztoly? - kérdeztem nyugtalanul.

- Ez. - Marino beszívta a füstöt. - Tudja, a henricóiaknak van egy elvük: minden egyes Siget bejelentenek a DRUGFIRE-nek. Pontosan az ilyen esetekre számítva.
- Erről nem tudtam.
- Ez van. A zsernyákok ugyanúgy elvesztik a fegyverüket, mint bárki más, vagy ugyanúgy ellopják tőlük. Így viszont ha az ellopott fegyverrel bűntényt követnek el, nem nagy kunszt visszanyomozni.
- Szóval Dannyt azzal a pisztollyal lőtték le, amelyet az a rendőr elvesztett. - Biztosra akartam menni.
- Nagyon úgy néz ki.
- Szóval üldözés közben veszett el körülbelül egy hónapja - folytattam.
- És most gyilkosságra használták. Dannyt ölték meg vele.
Marino felém fordult, és lepöckölte a hamut. - Legalább nem maga ült a kocsiban a Hill Cafe előtt.
Erre nem tudtam mit mondani.
- Az a városrész éppenséggel nincs messze Whitcomb Courttól, se a többi rossz hírű környéktől - mondta Marino. - Könnyen lehet, hogy valaki így akarta megszerezni a kocsit.
- Nem. - Ezt még mindig nem tudtam elfogadni. - Nem vitték el a kocsimat.
- Történhetett valami, amitől a pofa meggondolta magát - mondta Marino.
Nem válaszoltam.
- Bármi adódhatott. Villanyt gyújtottak egy közeli házban. Valahol megszólalt egy sziréna. Valahol véletlenül bekapcsolt egy riasztó. Vagy miután Dannyt megölte, betojt, és nem fejezte be, amit elkezdett.
- Nem kellett volna lelőnie. - Néztem, hogyan gördül lassan odalent az utcán a forgalom. - Egyszerűen elvihette volna a kávéház elől a Mercedest. Miért kellett arra kényszerítenie Dannyt, hogy vigye messzebbre, és menjen be vele a fák közé? - Élesebbé vált a hangom. - Miért csinálja végig ezt valaki egy kocsiért, amit végül nem visz el?

- Minden előfordul - mondta Marino. - Nem tudom.
- És mi van a Virginia Beach-i autómentőnél? - kérdeztem. - Náluk érdeklődtek már?
- Danny fél négy körül hozta el a Mercit, akkorra mondták, hogy kész lesz.
- Mondták? Kinek mondták?
- Hát magának, mikor telefonált nekik.
Ránéztem. - Én nem telefonáltam.
Marino megint lepöccintette a hamut a cigarettájáról. - Szerintük meg igen.
- Nem - ingattam a fejem. - Danny telefonált, ez az ő teendője volt. Ő beszélt velük, meg az én intézeti üzenettovábbítómmal.
- Fölhívta őket valaki, aki Scarpetta doktornőként mutatkozott be. Nem lehet, hogy Lucy volt?
- Erősen kétlem, hogy az én nevemben telefonált volna. Nő volt a telefonáló?
Marino nem válaszolt azonnal. - Jó kérdés, de azért akkor is meg kellene kérdezni Lucyt, hogy biztos nem ő volt-e.
Tűzoltók bukkantak elő az épületből, és tudtam, hogy hamarosan visszamehetünk. Akkor majd mindent végignézünk, latolgatjuk, mi történhetett, és fohászkodunk, hogy többé ne forduljon elő ilyesmi.
- Engem tulajdonképpen az egész dologban a lőszer izgat - szólalt meg Marino.
- Frost egy óra múlva már biztos a helyén lesz mondtam.
- Majd fölhívom - válaszolta. - Semmi kedvem ebben a fölfordulásban fölmenni hozzá.
Láttam rajta, hogy nem akar otthagyni, és hogy nemcsak az ügyön, hanem valami máson is töri a fejét.
- Valami zavarja magát - mondtam.
- Hát igen. Valami mindig.
- És ezúttal mi?

Megint elővette a Marlboróját. Anyám jutott eszembe, akinek akkorra már elválaszthatatlan társa lett az oxigénpalack, mert egy időben ugyanolyan sokat szívott, mint Marino.
- Ne nézzem így rám - morogta Marino, miközben megint kotorászni kezdett az öngyújtója után.
- Nem szeretném, ha meggyilkolná magát, és úgy veszem észre, hogy ma mindent elkövet ennek érdekében.
- Mindnyájan meghalunk.
- Figyelem! - harsam az egyik tűzoltóautó hangszórója. - Itt a Richmondi Tűzoltóság beszél. A veszélyhelyzet elhárult, visszamehetnek az épületbe - hangzott a fülsértő sercenésekkel kísért monoton, fémes ízű közlemény. - Figyelem! A veszélyhelyzet elhárult, visszamehetnek az épületbe.
- Én úgy akarom földobni a talpam - folytatta Marino a felbolydulással mit sem törődve -, hogy közben sört iszom, nyomom magamba a chilis-tejfölös nachót, cigarettázok, kapkodom befele a Jack Blacket, és meccset nézek.
- A szexet kifelejtette. - Nem mosolyogtam, mert nem találtam abban semmi szórakoztatót, hogy ennyire nem törődik az egészségével.
- Doris kikúrált a szexből. - Marino is komolyan beszélt. A nő, akiről beszélt, hosszú-hosszú éveken át a felesége volt.
- Mikor hallott felőle utoljára? - kérdeztem, mert közben rájöttem, hogy ez magyarázhatja mostani hangulatát.
Ellépett a korláttól, és hátrasimította gyérülő haját. Megint rántott egyet a derékszíján, mintha utálná mestersége kellékeit és a hájrétegeket, amelyek ellentmondást nem tűrően rátelepedtek az életére. Láttam róla fényképeket még azokból az időkből, mikor motoros, majd lovas rendőr volt New Yorkban: erős, jó vágású, dús, gesztenyebarna hajú, bőrcsizmás férfit mutattak. Kellett olyan időszaknak lennie, mikor Doris jóképűnek találta Pete Marino t.

- Az este - válaszolta kérdésemre Marino. - Tudja, néha azért fölhív. Főleg Rockyról beszél. - Rocky a fia volt.
A lépcső felé tartó alkalmazottakat pásztázta tekintetével. Széttárta a karját, szétterpesztette ujjait, mélyen beszívta a levegőt, és dörzsölgetni kezdte a nyakszirtjét. Az emberek elhagyták a parkolót. Fázva, gémberedetten szaporázták lépteiket, hogy megmentsék a munkanapot, amennyire még lehet.
- És mit akart magától? - Muszáj volt megkérdeznem.
Marino nézelődött még egy darabig. - Úgy vettem ki a szavaiból, hogy férjhez ment - felelte. - Ez a mai nap szenzációja.
Mellbe vágott a hír. - Marino… - mondtam halkan. - Tudom, mit érez.
- Hozzámegy ahhoz a fazonhoz, akinek az a bőrüléses batárja van. Hát nem gyönyörű? Kapja magát, elmegy, aztán vissza akar jönni. Aztán Molly lép le. Most meg Doris férjhez megy. Csak így.
- Tudom, mit érez - ismételtem.
- Jobb, ha maga is bemegy, mielőtt tüdőgyulladást kap - mondta. - Én visszamegyek a körzetbe, fölhívom Wesleyt, és elmondom neki, mi van. Biztos kíváncsi erre a fegyverhistóriára, és hogy őszinte legyek - menet közben rám pillantott -, tudom, mit fog mondani az Iroda.
- Azt, hogy Danny halála véletlen - mondtam.
- Én pedig nem vagyok biztos benne, hogy ezzel nem találják pontosan fején a szöget. Szerintem ez az egész inkább olyan, mintha Danny egy kis kokót vagy valamit akart volna beszerezni, de rossz passzert szúrt ki magának, történetesen azt, aki nem olyan rég talált egy rendőrpisztolyt.
- Én ezt még mindig nem hiszem.
Átmentünk a Franklin Streeten. Északi irányban a régies stílusban épült, impozáns, vörös téglás pályaudvart láttam, amelynek óratornya eltakarta előlem a Church Hillt. Danny az este nagyon kevéssé kószált el attól a környéktől, ahova vinnie kellett volna a kocsimat. Nem bukkant elő semmi olyasmi, ami arra utalt volna, hogy kábítószert szándékozott volna vásárolni. Semmilyen droghasználatra utaló fizikai

elváltozást nem találtam nála. A toxikológiai jelentés ugyan még nem érkezett meg, de én már tudtam, hogy nem is ivott.
- Most jut eszembe - mondta Marino a Fordja ajtaját nyitva. - Elugrottam a Seventh és a Duval sarkára, az ottani körzetbe. Azt mondták, délután visszakapja a kocsiját.
- Már átvizsgálták?
- Át. Még az éjjel. Mire ma reggel kezdett a labor, már mindent a kezükbe tudtunk adni, mert megmondtam az embereknek, hogy ez nem az az ügy, amelyiken szépen elücsörgünk. Most ez az első és legfontosabb.
- És mit találtak? - Arra gondoltam, hogy a kocsimban történtek épp csak belül vannak még a tűréshatáromon.
- Ujjlenyomatokat, de nem tudjuk, kitől származnak. Meg kiporszívóztunk. Lényegében ennyit. - Beszállt, de nyitva hagyta az ajtót. - Majd szólok nekik, hogy ide hozzák, hogy már azzal mehessen haza.
Megköszöntem neki, de az épület felé tartva már tudtam, hogy nem leszek képes odaülni annak a kocsinak a volánjához. Még azt sem tudtam elképzelni, hogy kinyitom az ajtaját, vagy hogy beleülök.

Cleta az előtér padlóját mosta, a recepciós törülközőkkel törölgette a bútorokat. Próbáltam megértetni velük, hogy erre nincs szükség. Az olyan közömbös gázok használata, magyaráztam türelmesen, mint amilyen a halon is, épp azért célszerű, mert nem tesz kárt a papírokban és az érzékeny műszerekben.
- Nyomtalanul elpárolog - bizonygattam. - Nem kell utána takarítani. Viszont a falon függő festményeket nem ártana megigazítani, és úgy veszem észre, hogy Megan asztalán borzalmas állapotok uralkodnak.
A recepción különféle formanyomtatványok hevertek szanaszét a padlón.
- Mintha valami furcsa szagot éreznék - mondta Megan.

- A képeslapokat, azokat érzed, te lüke - torkolta le Cleta. - Azoknak mindig furcsa szaguk van. - Rám nézett. - És a számítógépek?
- Azokra a legcsekélyebb mértékben sem hat - feleltem. - Engem inkább ez a nedves padló izgat. Töröljék fel gyorsan, mielőtt elcsúszik rajta valaki.
Óvatos léptekkel otthagytam őket. Egyre jobban elcsüggedtem. A szobám ajtajához érve összeszedtem magam, beléptem, de az ajtóban nyomban meg is álltam. A titkárnőm már szorgoskodott odabent.
- Hogy állunk, Rose?
- Nincs gond, csak néhány irat elszállt. A növényeit már visszarendezgettem. - A határozott természetű Rose már túl volt a nyugdíjkorhatáron; olvasószemüvege fölött nézett rám. - Mindig arra vágyott, hogy egyszer üres legyen mindkét iratkosara. Hát most ezt is megértük.
Ahova csak néztem, mint őszi levelek, halotti bizonyítványok, telefoncédulák és boncolási jegyzőkönyvek borították a padlót, de még a könyvespolcokra és a fikuszfám ágai közé is jutott belőlük.
- És szerintem az, hogy nem lát semmit - folytatta Rose -, még nem jelenti, hogy nincs baj. Én kiszellőztetem ezeket a papírokat. Kifeszítek egy ruhaszárító kötelet, és gemkapcsokat fűzök rá - mondta, miközben tevékenykedett; franciakontyából itt-ott elszabadult őszülő haja.
- Nem hiszem, hogy bármi ilyesmire szükség volna. - Megint belekezdtem az ismeretterjesztésbe. - A halon száradáskor elillan.
- Látom, le se vette a polcról a védősisakját.
- Nem volt rá időm.
- Kár, hogy itt nincsenek ablakok. - Rose ezt hetente legalább egyszer megállapította.
- Tulajdonképpen csak rendet kell csinálnunk - mondtam. - Maguk tele vannak kényszerképzetekkel.
- Magára eresztettek már máskor is ilyen gázt?
- Nem.

- Hát akkor nem árt az óvatosság. - Rose kinyitott egy törülközőállványt.
Odaültem az asztalomhoz, kihúztam a legfelső fiókot, s elővettem néhány doboz gemkapcsot. Nagyon el voltam keseredve, és attól féltem, ott helyben elsírom magam. A titkárnőm jobban ismert, mint az anyám. Mindent észrevett rajtam, de nem hagyta abba a munkát.
Csak hosszú hallgatás után szólalt meg. - Miért nem megy haza, doktornő? Én ezt itt rendbe teszem.
- Segítek, Rose - makacskodtam.
- Még most se bírom elhinni, hogyan lehet ennyire ostoba egy biztonságis.
- Miféle biztonságis? - kaptam föl a fejem.
- Hát amelyik beindította a berendezést, mert azt hitte, hogy odafönt valami radioaktív szennyeződés történt.
Fölvett a földről egy halotti bizonyítványt, én meg csak néztem, hogyan csípteti föl egy gemkapoccsal a kifeszített zsinegre. Ide-oda rámolgattam az asztalomon.
- Maga meg mi a csudáról beszél? - kérdeztem.
- Amiről mindenki. A parkolóban is csak erről volt szó. - Derekát masszírozva körülnézett. - Nem hiszek a szememnek, hogy milyen gyorsan szárad ez az izé. Mintha egy fantasztikus filmet néznék. - Megint fölcsíptetett egy halotti bizonyítványt. - Azt hiszem, végül is nem lesz semmi baj.
Nem reagáltam, mert megint a kocsim körül járt az eszem. Féltem a pillanattól, amikor majd meglátom. A kezembe temettem az arcom. Rose nem tudta, mit tegyen, mert még sose látott sírni.
- Hozzak egy kis kávét? - kérdezte.
Megráztam a fejem.
- Most olyan, mintha szélvihar söpört volna itt keresztül, de holnapra ragyogni fog minden, mintha semmi se történt volna. - Vigasztalni próbált.

Örültem, mikor hallottam, hogy kimegy. Halkan becsukta a szobám mindkét ajtaját. Hátradőltem ültömben; teljesen kimerültem. Fölemeltem a kagylót, felhívtam Marinót, de nem volt bent, ezért aztán kikerestem a Mercedes-szerviz számát, és Walter McGeorge-ot hívtam. Ő bent volt.
- Walter? Scarpetta doktornő vagyok. - Egyenesen a tárgyra tértem. - El tudna jönni a kocsimért? - hebegtem. - Azt hiszem, meg kellene magyaráznom.
- Nem kell magyarázni. Mennyire sérült meg? - kérdezte; nyilván hallotta a híreket.
- Az én szempontomból totálkáros - feleltem. - Más szemével nézve olyan, mint az új.
- Tökéletesen megértem - mondta McGeorge. - Mi a szándéka vele?
- Be tudná cserélni nekem valamire most rögtön?
- Van egy pontosan ugyanolyan kocsim, de használt.
- Mennyire?
- Épp csak. A feleségemé volt. Egy fekete, bőrüléses S-550-es.
- Ide tudná küldeni valakivel a parkolóba? Aztán majd viheti az enyémet.
- Már el is indultam, aranyoskám.
Fél hatkor érkezett, már sötét volt: soha jobb időszak egy autókereskedő számára, aki egy használt autót akar bemutatni egy hozzám hasonlóan elkeseredett ügyfélnek. Az igazság azonban az, hogy hosszú évek óta vagyok Walter ügyfele, és annyira bíztam benne, hogy látatlanul is megvettem volna a kocsit, amit ő ajánl. Roppant elegáns megjelenésű, rövid hajú, makulátlanul nyírott bajszú férfiú. Jobban öltözik, mint a legtöbb ügyvéd ismerősöm, s a csuklóján egy arany karkötőt visel, amelyre rá van vésve, hogy allergiás a méhekre.
- Őszintén fájlalom, hogy így alakult - mondta, miközben kirámoltam a csomagtartómból.

- Én is. - Nem próbáltam kedélyeskedni, nem próbáltam palástolni a rosszkedvemet. - Itt az egyik kulcs. A másikat tekintse elveszettnek. És ha nem veszi rossz néven, szeretnék most rögtön elhajtani. Nem akarom látni, hogy beül a kocsimba. El akarok menni. A rádiót majd később megbeszéljük.
- Megértem. A részleteket később is megtárgyalhatjuk.
Nem törődtem a részletekkel. Nem érdekelt, mennyire gazdaságos vagy gazdaságtalan a csere, nem érdekelt, hogy az új kocsi van-e olyan jó, mint az, amelyiket odaadtam érte. Egy betonkeverő kamionnal is beértem volna. Magamra csuktam a kocsi ajtaját, és a pisztolyomat odatettem a két ülés közé.
Délnek indultam a Fourteenth Streeten, majd a Canalhoz érve bekanyarodtam az államközi felé - általában azon járok haza. Jó néhány lehajtóval később letértem és megfordultam. Végig akartam hajtani azon az úton, amelyen sejtésem szerint Danny is végighajtott az este, és ha Norfolk felől jött, akkor a 64-esen kellett jönnie. A legegyszerűbb útvonala az volt, ha a Virginiai Orvosegyetem lehajtójánál hagyja el az autópályát, mert az szinte egyenesen az intézethez visz. De úgy éreztem, nem ezt választotta.
Megéhezhetett, mire Richmondba ért, az intézet környékén pedig nincs olyan hely, ahol vacsorázni lehetne. Mivel nálunk is dolgozott egy ideig, ezt nyilván tudta. Úgy sejtettem, hogy a Fifth Streetnél hagyhatta el az államközit, ahogy most én is, és azon ment a Broad Streetig. Mire elhajtottam az előtt az üres terület előtt, ahol már épült a Virginiai Biomedicinai Kutatási Központ, ahová egy nap a mi intézetünk is átköltözik majd, már teljesen besötétedett.
Útközben több csendesen guruló rendőrkocsi is jött velem szemben, és a Marriott közelében, a jelzőlámpánál is egy rendőrautó várt előttem a zöldre. Vezetője felkattintotta a belső világítást, és írt valamit egy csiptetős jegyzettömbbe. Szőke hajával nagyon fiatalnak hatott. Leakasztotta rádiója mikrofonját, és beszélni kezdett. Láttam, hogy

mozog ajka. A sarki rendőrőrs ajtaját nézte. Visszaakasztotta a mikrofont, kortyolt egyet egy 7-Eleven feliratú papírpohárból. Tudtam, hogy nem régóta lehet rendőr, mert nem érzékeli a környezetét: nem érzi meg, hogy figyelik.

Továbbindultam. Elhajtottam a Rite Aid és a régi Miller & Rhoads áruház előtt, amely már végleg lehúzta a rolót, mivel egyre kevesebben vásárolnak a belvárosban. Az öreg városháza gránittömbje ódon várként tűnt fel az utca másik oldalán, majd a felém eső oldalon a Virginiai Közkórház számomra oly ismerős épületei következtek - Danny azonban nem volt járatos errefelé. Nem tartottam valószínűnek, hogy tudott volna a The Skull & Bonesról, ahova az orvosok és a diákok ebédelni és vacsorázni járnak. Nem tartottam valószínűnek, hogy tudta volna, hol állíthatja le errefelé a kocsimat.

Érzésem szerint azt tette, amit a helyében mindenki, aki egy nem nagyon ismerős városban a főnöke kocsiját vezeti: megy egyenesen az úti célja felé, és az első rendesebbnek látszó étterem előtt megáll. Ez utóbbi, szinte szó szerint a Hill Cafe volt. Megkerültem a háztömböt, ahogy neki is tennie kellett, ha menetirányban akarta leállítani a kocsit valahol ott, ahol a sült krumplis zacskót találtuk. Beálltam a gyönyörű magnóliafa alá, s mielőtt kiszálltam, a kabátom zsebébe csúsztattam a pisztolyomat. A drótkerítés mögül ezúttal is nyomban ugatás harsam. Nagy termetű kutya lehetett, és úgy ugatott, mintha régóta gyűlölt volna valamiért. Gazdája kis házának emeletén villany gyúlt.

Átmentem az utcán, és benyitottam a szokás szerint zsúfolt és lármás kávéházba. Daigo épp koktélt kevert, nem is vett észre, csak akkor, mikor odaültem a bárpulthoz.

- Úgy veszem észre, magának ma este valami erősre van szüksége, szívem - mondta, miközben egy-egy narancsszeletet és egy-egy cseresznyét pottyantott a poharakba.

- Jól látja, de szolgálatban vagyok. - Odakint a kutya végre abbahagyta az ugatást.

- Ez a gond magával meg a kapitánnyal. Mindig csak a munka. - Elkapta az egyik pincér pillantását.
A pincér odajött és tálcára tette a poharakat, Daigo pedig hozzáfogott a következő rendeléshez.
- Ismeri azt a kutyát itt szemben? - kérdeztem halkan.
- A Brigantit? Mi már csak így hívjuk azt a rohadt dögöt. Van fogalma róla, hány vendéget ijeszt el tőlünk az a rühes? - Daigo dühös mozdulatokkal szeletelte a citromot. - Félig német juhász, félig farkas - folytatta, mielőtt válaszolhattam volna. - Zavarja magát?
- Csak feltűnt, milyen hangosan és vadul ugat, és arra gondoltam, hogy talán akkor is ugathatott, mikor az este Danny Webster elment innen. Főleg azért, mert sejtésünk szerint az alatt a nagy magnólia alatt parkolt, amelyik ott állt a kutya kerítésszakasza előtt.
- Állandóan ugat az a rohadt dög.
- Szóval nem emlékszik. Nem mintha arra számítottam volna, hogy maga minden…
Nem hagyta végigmondanom. - Persze hogy emlékszem. - Odapillantott egy rendelőcédulára, és felbontott egy doboz sört. - Állandóan ugat a dög, és akkor is ugatott, mikor az a szerencsétlen srác kiment. Ugatott, mintha megveszett volna.
- És mielőtt Danny kiment? - kérdeztem.
Daigo egy pillanatig mozdulatlanná dermedten gondolkodott, aztán felvillant a szeme. - Most hogy így mondja, úgy emlékszem, aznap estefelé szinte egyfolytában ugatott. Még mondtam is az ittenieknek, hogy tébolyba kerget, és állandóan az járt a fejemben, hogy föl kellene hívni a gazdáját.
- És a többi vendég? - kérdeztem. - Sokan jöttek, mialatt Danny itt volt?
- Nem - felelte határozottan. - Először is korán jött. A szokásos lézengőkön kívül még senki sem volt itt. Sőt, ha jól emlékszem, hétig nem is jött vacsoravendég. Akkorra meg ő már elment.
- És miután elment, meddig ugatott még a kutya?

- Nagyjából egész este, mint mindig.
- Nagyjából, de nem egyfolytában.
- Egyfolytában még ez a dög se bírná. - Fürkész tekintettel méregetett. - Ha arra gondol, hogy a dög azért ugatott, mert valaki várta odakint a srácot, akkor szerintem téved. A szokásos rissz-rossz csavargók, akik időnként errefelé tévednek, eszüket vesztve menekülnek, mikor az a dög rázendít. Ezért tartják azok ott odaát - mutatta a kezében tartott kés hegyével.
Pontosan tudtam, mire gondol. Az átlagos utcai bűnöző fél egy nagy, hangos kutyától és a figyelemtől, amit az ugatás fölkelthet. Megköszöntem a felvilágosítást, és kimentem. Egy percig csak topogtam a járdán, és néztem az egymástól meglehetős távolságra álló gázlámpák tompa fényfoltjait, amelyeket a keskeny, sötét utcákra vetettek. A házak közötti tereket sűrű sötétség ülte meg, ahol bárki észrevétlenül várakozhatott.
Átnéztem új kocsimra és a kis kertre, ahol Briganti lakott. Egyelőre hallgatott. Elindultam a járdán, de nem törődött velem, csak amikor a ház felé közeledtem. Akkor meghallottam azt a mély, fenyegető morgást, amelytől nyakszirtemen meredezni kezdett a haj. Mire a kocsi ajtaját kinyitottam, már két lábra állva, a kerítést rázva ugatott.
- Csak őrződ a házat, ugye? - szóltam oda neki. - Bárcsak el tudnád mondani nekem, mit láttál az este.
A kis ház egyik emeleti ablaka hirtelen kinyílt.
- Hallgass már, Bozo! - rikoltott ki egy kövér, borzas férfi. - Kussolj már, te hülye korcs! - Lecsapódott az ablak.
- Jól van, Bozo - mondtam. - Most itthagylak. - Még egyszer körülnéztem, és beültem a kocsiba.
Az étterem elől indulva és a megengedett sebességgel hajtva a Franklinon addig a helyig, ahol a rendőrség előző nap megtalálta a kocsimat, alig három percig tartott az út. A Sugar Bottomba vezető meredélynél visszafordultam, mert szóba sem jöhet, hogy ott kocsival -

főleg egy Mercedesszel - bárki is lehajtson. Ez a gondolat egy másikhoz vezetett.
Eltöprengtem, hogy vajon miért döntött úgy a gyilkos, hogy gyalog folytatja útját ezen a környéken, ahol a környezetfigyelő programot olyan széleskörűen propagálják. Church Hill saját újságot ad ki, az itt lakók rendszeresen ki-kinéznek az ablakukon, és nem tétováznak, ha úgy érzik, hogy ki kellene hívni a rendőrséget - főleg, ha lövéseket is hallottak. Egy ilyen környéken minden valószínűség szerint könnyebben megúszhatja valaki, ha a bűntény után visszamegy a kocsijához, és elhajt.
A gyilkos mégsem ezt tette. Talán ismeri a területet, de a hely szellemét nem, mert nem ebben a városban él. Az is eszembe jutott, hogy talán azért nem vitte el a kocsimat, mert az övé ott állt valahol a közelben, és az enyém nem is kellett neki. Nem kellett neki se azért, hogy pénzzé tegye, se menekülésre. Ennek az elméletnek akkor volt értelme, ha az illető nem véletlenül futott össze Dannyvel, hanem követte. Mialatt Danny vacsorázott, az illető leparkolt, aztán gyalogszerrel visszament a kávéházhoz, és ott várt a Mercedesnél. A kutya meg ugatott.
Már az intézet előtti szakaszon gurultam a Franklinon, mikor éreztem a derekamon, hogy vibrál a csipogóm. Elővettem és a fény felé fordítottam, hogy lássam. A kocsiban nem lévén még se rádió, se telefon, hirtelen úgy döntöttem, hogy bekanyarodom az intézet hátsó parkolójába. Az egyik oldalbejáraton mentem be, bezongoráztam a biztonsági kódunkat, végigmentem a földszinti folyosón, és beszálltam a liftbe. A délutáni vaklárma következményének nyomai már eltűntek, de a Rose által kifüggesztett halotti bizonyítványok még ott libegtek a kötélen. Leültem az asztalomhoz, és visszahívtam Marinót.
- Maga meg hol a fenében van? - támadott nyomban.
- Az intézetben. - Felnéztem az órára.
- Azt hiszem az a legutolsó hely, ahol most lennie kellene. Lefogadom, hogy egyedül van. Vacsorázott már?

- Hogy érti azt, hogy a legutolsó hely?
- Találkozzunk, és elmondom.
Megbeszéltük, hogy egy meghitt, belvárosi étteremben, a Linden Row Innben találkozunk. Nem nagyon kapkodtam, mert Marino a folyó túlpartján lakott, de gyorsan odaért. Mire beléptem, már ott ült egy asztalnál a kandalló közelében. Nem lévén szolgálatban, sörözgetett. A felszolgáló egy idősebb, furcsán régimódi, fekete csokornyakkendős férfi épp akkor jelent meg egy jegesvödörrel. Halk, diszkrét zene szólt.
- Mi az? - kérdeztem Marinót, és leültem. - Mi történt már megint?
Fekete golfingben volt; pocakján megfeszült, derékszíja fölött úszóövvé duzzadt a kötött anyag. A hamutartó már tele volt csikkekkel, és gyanítottam, hogy a sör, amit iszik, nem az első és nem is az utolsó aznap este.
- Kíváncsi a ma délutáni hamis riadó történetére? Vagy hallott már valamit? - Ajkához emelte a poharat.
- Nemigen hallottam én semmit, csak valami olyasmit, hogy valaki megijedt, hogy radioaktív anyaggal szennyeződtünk. - Megjelent a pincér, gyümölcsöt és sajtot hozott. - Egy Pellegrinót kérek citrommal - néztem föl rá.
- A jelek szerint nem pletyka - mondta Marino.
- Hogyhogy? - Ráncokba ugrott a homlokom. - És hogyhogy maga többet tud az épületben történtekről, mint én?
- Úgy, hogy ennek a radioaktivitásnak köze van az egyik gyilkossági ügyünk bizonyítékához. - Marino ivott egy korty sört. - Pontosabban Danny Webster meggyilkolásához.
Kivárt egy ideig, hogy legyen időm felfogni a szavait, de semmi kedvet nem éreztem a játszadozáshoz.
- Azt akarja mondani, hogy Danny holtteste radioaktív? - Úgy néztem rá, mintha hirtelen megőrült volna.
- Nem. Viszont az a szennyeződés, amit a maga kocsijában porszívóztunk össze, minden jel szerint az. Egy frászban van mindenki,

aki jelen volt, és én sem repesek a boldogságtól, mert én is kotorásztam egy kicsit a járgányában. Rettegek ettől a dologtól, ahogy egyesek a pókoktól vagy a kígyóktól. Vagy ahogy azok, akik Vietnamban annak idején kaptak egy adagot az *Agent Orange*-ból, és most sorban viszi el őket a rák.
Még mindig nem hittem a fülemnek. - Az én fekete Mercedesem jobb első üléséről beszél?
- Arról. A maga helyében én bele nem ülnék többé. Honnan lehet azt tudni, hogy hosszú távon nem vágja haza az a szarság?
- Ne féljen, nem ülök bele többé - feleltem. - De ki mondta, hogy a felporszívózott anyag radioaktív?
- Az a nő, aki azzal az elektromos mikroszkóppal vagy mivel dolgozik.
- A pásztázó elektronmikroszkóppal.
- Azzal. Urániumot talált, attól indult be a Geiger-számláló. Nekem azt mondták, hogy ilyen még sose fordult elő.
- Ez egészen biztos.
- A lényeg, hogy a biztonságiaknál kitört a pánik, tudja, ők ott vannak a szomszédban, a folyosó végén - folytatta Marino -, és az egyik őr arra a döntésre jutott, hogy ki kell üríteni az épületet. A bajt az okozta, hogy elfelejtette, hogy amikor betöri a kis vörös doboz üvegét és megrántja a kart, azzal a záporberendezést is beindítja.
- Tudomásom szerint még sose használták - mondtam. - Meg tudom érteni, ha valaki megfeledkezik erről. Sőt lehet, hogy nem is tudott róla.
- Eszembe jutott a gazdasági igazgató; előre tudtam, hogyan fog reagálni. - Jóságos ég! Ez az egész az én kocsim miatt történt. Bizonyos értelemben miattam.
- Nem, doktornő. - Marino a szemembe nézett, arcán megfeszültek az izmok. - Azért történt, mert egy rohadt tróger meggyilkolta Dannyt. Hányszor kell még elmondanom magának?
- Azt hiszem, jólesne egy pohár bor.
- Ne emésszé már magát. Én tudom, hogy mit csinál.

Tekintetemmel a pincért kerestem, és a kandalló közelében már kezdett túlságosan meleg lenni. Az egyik közeli asztalnál négyen ültek, harsányan beszélgettek. Az étterem udvarán lévő „elvarázsolt kertről” folyt a szó, ahol Edgár Allan Poe játszadozott kisfiú korában.
- Az egyik versét is erről írta - mondta egy nő.
- Azt mondják, jó itt az almás lepény.
- Nem szeretem, mikor ilyen - mondta Marino közelebb hajolva és ujjával hadonászva. - Aztán egyszer csak azt veszem észre, hogy megint magányosan vág bele a dolgokba, én meg nem tudok aludni.
A pincér végre észrevett, és felénk kanyarodott. Időközben meggondoltam magam, és nem Chardonnay-t rendeltem, hanem whiskyt. Levetettem és egy szék támlájára fektettem a kosztümkabátomat. Izzadtam, kényelmetlenül éreztem magam a bőrömben.
- Adjon egy Marlborót - mondtam Marinónak.
Leesett állal, döbbenten meredt rám.
- Legyen szíves - nyújtottam a kezem.
- Nem. Azt már nem. - Marino láthatólag megkötötte magát.
- Kössünk egyezséget. Én is elszívok egyet, maga is elszív egyet, aztán mindketten abbahagyjuk.
Ingadozott. - Nem mondja komolyan.
- Nem a fenét.
- Nem tudom, mi nekem ebben a bóni.
- Csak annyi, hogy életben marad. Ha ugyan nem késő már.
- Köszönöm, de nekem ez nem üzlet. - Mindkettőnknek kipöckölt egy-egy cigarettát, és kezébe vette az öngyújtóját.
- Mióta? - kérdezte.
- Nem tudom. Úgy három éve. - Édeskésnek éreztem a füstöt, de csodálatos érzés volt ajkam közt tartani a cigarettát.
Az első slukk kardvágásként érte a tüdőmet, és abban a pillanatban megszédültem. Úgy éreztem magam, mint tizenhat éves koromban,

mikor rágyújtottam az első Camelemre. Akárcsak akkor, a nikotinköd most is rátelepedett az agyamra, lassan forogni kezdett a világ, gondolataim összekuszálódtak.
- Jóságos ég… Hogy ez hogy hiányzott! - borongtam, és lepöccintettem a hamut.
- Akkor meg ne nyaggasson többé.
- Valakinek azt is kell.
- Ez azért mégsem olyan, mint a marihuána vagy ilyesmi.
- Olyasmit még nem szívtam, de ha nem tiltaná a törvény, ma talán még azt is megtenném.
- Mi a fene. Most már tényleg kezd megijeszteni.
Szippantottam még egy utolsót, aztán eloltottam a cigarettát; Marino különös arccal figyelt. Mindig megriadt egy kicsit, ha nem úgy viselkedtem, ahogy várta.
- Nézze. - Rátértem a tárgyra. - Szerintem Dannyt követték az este, és a halála nem egy véletlenszerű rablási kísérlet és nem kábítószerrel kapcsolatos bűntény következménye, és nem is melegek elfajult torzsalkodásáé. Szerintem a gyilkosa talán egy óránál is tovább lesben állva várta ott, annál a magnóliafánál, hogy visszamenjen a kocsihoz. Emlékszik arra a kutyára? Amíg Danny vacsorázott, Daigo szerint egész idő alatt ugatott.
Marino szótlanul méregetett egy percig. - Látja? Erről beszéltem az előbb. Odament egyedül.
- Igen, odamentem.
Marino állán csomókba ugrottak az izmok, és elfordította a fejét. - Pontosan erről van szó.
- Daigo emlékszik rá, hogy a kutya egyfolytában ugatott - mondtam. Hallgatott.
- Kiderült, hogy az a kutya csak akkor ugat, ha valaki megközelíti a felségterületét. Akkor viszont megvadul. Érti, miről beszélek?

Marino megint rám nézett. - Ki az, aki ott ácsorog ennyi ideig, miközben az a dög a belét is kiugatja? Doktornő… Ugyan már.
- Egy pillanat szülte gyilkos, az nem - válaszoltam. Megjött a pincér a whiskyvel. - Épp erről beszélek.
Megvártam, míg a pincér leteszi a poharat és elmegy. - Szerintem elképzelhető, hogy Dannyt egy hivatásos ölte meg.
- Jó. - Marino felhajtotta a sörét. - És miért? Mi a fenét tudott az a srác? Már ha nem volt benne valamilyen narkóügyben vagy valamilyen bandában.
- Én csak azt tudom, hogy Tidewaterben lakott, és az ottani egységünknél dolgozott - mondtam. - Legalább perifériálisán, de érintett az Eddings-ügyben, azt pedig tudjuk, hogy Eddings gyilkosa nagyon ravasz. Azt a gyilkosságot is előre megfontoltan és gondosan kitervelten hajtották végre.
Marino elgondolkozva dörzsölgette az arcát. - Szóval maga szerint a két ügy összefügg.
- Szerintem itt valaki mindent megtett annak érdekében, hogy ez számunkra ne derüljön ki. Ezért intézte úgy, hogy Danny halála valamilyen félresikerült autólopásnak vagy véletlenszerű bűnténynek látsszon.
- Igen, egyelőre mindenkinek ez a véleménye.
- Nem mindenkinek. - A szemébe néztem. - Egyáltalán nem mindenkinek.
- És mikor maga azt mondja, hogy profi ölte meg Dannyt, azzal azt állítja, hogy igenis Dannyt akarták megölni.
- Vagy akár engem. Az is lehet, hogy Dannyt csak azért, hogy engem megijesszenek. Lehet, hogy sose derül ki.
- Megjött már a jelentés Eddings toxikológiai vizsgálatáról? - Marino egy intéssel még egy kört rendelt.
- Tudja, milyen volt a mai nap. Remélem, holnapra már tudok valamit. Maga viszont azt árulja el, mi van Chesapeake-kel.

Vállat vont. - Nincs nyom.
- Hogyhogy nincs nyom? - kérdeztem türelmetlenül. - Legalább háromszáz rendőrük van. Ted Eddings halálának kivizsgálására egy se jut?
- Az se számítana, ha háromezer volna. Nem kell más, csak egy ilyen balfék társulat, jelen esetben a gyilkossági csoport. Ez a barikád fekszik keresztbe előttünk, megkerülni pedig nem tudjuk, mert az ügy még mindig Roche-ra van kiosztva.
- Nem értem - mondtam.
- És akkor még ott van a maga ügye is.
Nem reagáltam, mert nem tartottam érdemesnek.
- Én a maga helyében óvatos lennék - nézett megint a szemembe Marino. - Nem venném félvállról. - Hallgatott. - A rendőrök pletykások, úgyhogy hallok egyet és mást. És azt suttogják, hogy rárepült Roche-ra, és a főnöke most győzködi a kormányzót, hogy rúgja ki magát.
- Felőlem locsoghatnak, amit akarnak - mondtam türelmetlenül.
- A baj csak az, hogy Roche elég jóképű és fiatal, és az emberek könnyen el tudják képzelni, hogy maga hajt rá. - Marino elbizonytalanodva elhallgatott. Tudtam, hogy utálja Roche-t, és ha tehetné, legszívesebben darabokra szaggatná. - Nem szívesen mondom ki, de sokkal kedvezőbb volna a helyzet, ha nem volna ilyen jóképű.
- A zaklatás nem függvénye annak, hogy valaki szép-e vagy sem, Marino. Roche esetében azonban szó sincs ilyesmiről, úgyhogy én nem aggódom.
- Arról van itt szó, doktornő, hogy az a tróger keresztbe akar tenni magának, és erősen neki van buzdulva. Így vagy úgy, de fog még kellemetlenségeket okozni magának.
- Akkor majd szépen sorban áll, mert elég sokan akarnak.
- Az illető, aki a maga nevében beszólt a Virginia Beach-i autómentőnek, férfi volt. - Marino jelentőségteljesen nézett rám. - Csak hogy tudja.

- Danny ilyet nem tett volna. - Mindössze ennyit tudtam kinyögni.
- Nem is gondoltam - válaszolta Marino. - Roche viszont annál inkább.
- Holnap mit csinál?
Felsóhajtott. - Nincs annyi időm, hogy elsoroljam.
- Esetleg elugorhatnánk Charlottesville-be.
- Minek? - ráncolta össze a homlokát Marino. - Csak azt ne mondja, hogy Lucy még mindig ki van borulva.
- Nem ezért kell odamennünk, de esetleg őt is meglátogathatjuk.

11

Másnap reggel először a bizonyítékokkal foglalkoztam. Első utam az elektronmikroszkóp-laborba vezetett, ahol Betsy Eckles, az egyik kutató nekem háttal ülve porlasztásos eljárással fémbevonattal látott el egy szögletes autógumi-darabot. Szótlanul figyeltem, hogyan helyezi el a mintát a tárgyasztalon. Tudtam, hogy innen majd egy üveg vákuumkamrába kerül, ahol atomi aranyrészecskékkel vonják be. A gumi közepén egy bemetszést vettem észre. Ismerősnek rémlett, de nem mertem volna biztosan állítani.

- Jó reggelt - köszöntem.

Betsy felém fordult műszerekkel, kijelzőkkel teli, félelmetes munkaasztalától, amely még digitális mikroszkópokkal is fel volt szerelve, amelyek a videoképernyőkön megszokott vonalak helyett pixelekből építik fel a képet. Őszes haja ellenére alakja sportosnak tetszett a fehér köpenyben, de ezen a keddi reggelen a szokásosnál is jóval hajszoltabbnak látszott.

- Ó, jó reggelt, Scarpetta doktornő! - mondta, miközben az átmetszett gumidarabot a kamrába helyezte.

- Felhasított autógumi? - kérdeztem.

- A fegyverlabor kért meg, hogy vonjam be a mintát. Azt mondták, nagyon sürgős. Tőlem ne kérdezze, miért.

A legkevésbé sem látszott lelkesnek, mert ez szokatlan kérés volt egy „nem komolynak” minősített bűntény esetében. Nem értettem, miért olyan sürgős ez a vizsgálat, mikor a laborok amúgy is tele vannak munkával, de nem ezért jöttem.

- Az uránium felől szeretnék érdeklődni - mondtam.

- Ez az első eset, hogy ilyesmivel van dolgom. - Kinyitott egy műanyag tasakot. - És huszonkét éve csinálom.
- Tudnunk kellene, hogy milyen uránizotópról van szó - mondtam.
- Egyetértek, de mivel ilyesmi még sose fordult elő, nem tudom, hol vizsgáltathatnánk be. Ezt itt nem tudom megcsinálni.
Egy mindkét oldalán tapadó szalag segítségével földnek látszó anyagszemcséket rögzített egy kis üveglapra, hogy azzal együtt egy tárolóüvegcsébe helyezze. Naponta kapott felporszívózott anyagokat, sose tudta utolérni magát.
- Hol van most a radioaktív minta? - kérdeztem.
- Ott, ahol hagytam. Azóta se nyitottam ki azt a kamrát, és nincs is kedvem hozzá.
- Vethetnék rá egy pillantást?
- Természetesen.
Betsy Eckles egy másik digitális mikroszkóphoz lépett, bekapcsolta a monitort, amelyen egy különféle méretű és formájú csillagokkal telehintett, fekete világegyetem derengett föl. Egyes csillagok vakító fehérek voltak, mások homályosak, de szabad szemmel egyikük sem látható.
- Fölnagyítom háromezerszeresre - mondta Betsy a szabályzót forgatva.
- Vagy menjek föl erősebbre?
- Azt hiszem, ennyi is elég lesz - válaszoltam.
A kép olyan volt, hogy akár egy obszervatóriumból is nézhettük volna: kisebb holdakkal és csillagokkal körülvett háromdimenziós bolygóknak tetsző fémgömböket láttunk.
- Ez a maga kocsijából került elő - közölte Betsy Eckles. - Azok a fényesek urániumrészecskék. A tompábbak vas-oxidok, a talajban vannak ilyenek. Van még ezenkívül alumínium, amit mostanában szinte mindenhez használnak. És van még szilícium, vagyis homok.
- Általában ilyesmi szokott az ember cipőtalpára tapadni - mondtam. - Csak uránium nem.

- Szeretnék még valamit mutatni - folytatta Betsy Eckles. - Az uránium két alakban fordul elő. Az egyik a lebenyes vagy szférikus, ez egy eljárás következménye, amelynek során az urániumot megolvasztják. Ezeknek a formája viszont - mutatta - szabálytalan, a peremük éles, ami azt jelenti, hogy ezeket valamilyen géppel kezelték.
- A CP&L nukleáris erőműve rendszeresen használ urániumot. - A Commonwealth Power & Light látja el árammal egész Virginiát és Észak-Karolina egyes területeit.
- Igen, tudom.
- Van még errefelé más intézmény, amelyik szintén használ? - kérdeztem.
Gondolkodott egy percet. - Errefelé se bánya, se atomerőmű. A Virginia Egyetemen működik ugyan egy reaktor, de tudomásom szerint elsősorban oktatási célokat szolgál.
Csak néztem az apró vihart, amelyet az az anyag bocsátott ki magából, amit Danny gyilkosa hurcolt a kocsimba. Eszembe jutott a karmos Black Talon lövedék és a bizarr sandbridge-i telefonhívás, ami után valaki átmászott a kertfalon. Úgy éreztem, Eddings lehet a közös láncszem, mégpedig az újcionisták iránti érdeklődése miatt.
- Nézze - fordultam Eckleshez -, az, hogy a Geiger-számláló jelzett, még nem jelenti, hogy a sugárzás ártalmas. Sőt az uránium nem is az.
- Csak az a probléma, hogy az ilyesmire nincs precedens - felelte Betsy Eckles.
- Roppant egyszerű - magyaráztam türelmesen. - Ez az anyag bűnjel egy gyilkossági ügyben folytatott nyomozásban. Az ügynek én vagyok az orvos szakértője, maga a nyomozás pedig Marino kapitány hatáskörébe tartozik. Önnek most az a teendője, hogy ezt az anyagot elismervény ellenében átadja nekem és Marino kapitánynak, mi pedig elvisszük az egyetemre, és ott az atomfizikusokkal meghatároztatjuk, miféle izotópról van szó.

Ezt természetesen nem lehetett volna összehozni egy telefonkonferencia nélkül, amelyben a Törvényszéki Tudományos Intézet igazgatója és az én közvetlen főnököm, az országos tiszti főorvos is részt vett. Az esetleges összeférhetetlenség aggasztotta őket, mivel az urániumot az én kocsimban találták, és Danny az én beosztottam volt. Mikor azonban rámutattam, hogy az ügynek nem én vagyok a gyanúsítottja, puhulni kezdtek, s végül megkönnyebbülten vették tudomásul, hogy a radioaktív anyag miatt mostantól majd valaki más feje fáj.
Visszamentem a PEM laborba, ahol mialatt én pamutkesztyűt húztam, Betsy Eckles kinyitotta a félelmetes kamrát. Óvatosan lehántottam a tapadós szalagot a kis üveglapról, egy műanyag tasakba helyeztem, amelyet ezután pecséttel lezártam és felcímkéztem. Mielőtt lementem a földszintre, bementem a fegyverlaborba. Frost egy összehasonlító mikroszkóp előtt ült, egy régi szuronyt vizsgált. Egy hirtelen támadt megérzés hatására megkérdeztem tőle, van-e valami köze a szomszédban vizsgált, átlyukasztott autógumi-darabhoz.
- Van egy gyanúsítottunk a gumifelhasogatási ügyben - felelte, miközben állított a fókuszon.
- Ezzel a szuronnyal…? - kérdeztem, de még ki se mondtam, már tudtam a választ.
- Ezzel. Ma reggel hozták be.
- Honnan? - kérdeztem növekvő gyanúval.
Frost a szomszédos asztalon heverő összehajtott bizonyítékos tasakra pillantott, amelyről le tudtam olvasni az eset számát és dátumát, és a *Roche* nevet.
- Chesapeake-ből - válaszolta Frost.
- Nem tudja véletlenül, honnan került elő? - Éreztem, hogy elönt a düh.
- Nekem csak annyit mondtak, hogy egy kocsi csomagtartójából. Nem tudom, miért, de pokoli a sürgés-forgás e körül az ügy körül.
Fölmentem a toxikológiára, mert már csak az volt hátra, és oda feltétlenül be kellett néznem. Rosszkedv ült rajtam, és akkor sem

derültem föl, mikor a labor megerősítette azt, amit Norfolkban egyszerű szaglás útján megállapítottam.
Rathbone doktor nagydarab férfi volt, javakorabeli ember, de a haja még koromfekete. Az íróasztalánál ült, laborjelentéseket szignált.
- Épp most hívtam magát - nézett föl. - Milyen volt az újév?
- Új és más. És magának?
- Van egy fiam Utah-ban, úgyhogy lementünk hozzá. Ha találnék ott állást, esküszöm, odaköltöznék, de azt hiszem, a mormonok nem sok hasznát vennék a mesterségemnek.
- A maga mesterségére mindenütt szükség van - feleltem. - Gondolom, az Eddings-ügy vizsgálati eredményei miatt keresett - tettem hozzá; a szurony járt az eszemben.
- A vérmintájában literenként nulla egész öt tized milligramm a cianid koncentrációja, ami - és ezt ön is tudja - halálos. - Folytatta a jelentések aláírását.
- És mi a helyzet a kompresszor szívószelepével, a csövekkel meg a többivel?
- Nem meggyőzőek.
Nem lepett meg, de valójában nem is nagyon számított, mivel afelől nem merült felt kétség, hogy Eddingst ciángázzal mérgezték meg, és a halálát kétségbevonhatatlanul gyilkosság okozta. Ismertem a chesapeake-i ügyészt, és a szobámból fel is hívtam, hogy bátorítsa a rendőröket: jó nyomon járnak.
- Ezért nem kellett volna felhívnia - mondta.
- Igaza van. Tudom.
- Mindegy, ne is törődjön vele. - Dühösnek hangzott. - Ez egy rakás idióta. Beszállt az ügybe az FBI?
- Chesapeake nem tart igényt a segítségükre.
- Hát ez gyönyörű. Mert egyebet se tesznek, mint ciángázzal megmérgezett búvárok ügyében nyomoznak. Később visszahívom.

Letettem a kagylót, fogtam a kabátom és a táskám, és kimentem az utcára. Szépnek ígérkezett az idő. Marino kocsija a Franklin Streeten parkolt járó motorral és letekert ablakkal, Marino pedig ott ült benne. Mikor meglátott, kiszállt, és felnyitotta a csomagtartót.
- Hol van? - kérdezte.
Egy nagy borítékot tartottam elé. Döbbenten nézett rá.
- Csak így?! - kiáltott fel elkerekedett szemmel. - Azt hittem, legalább beleteszi egy olyan bádog festékdobozba.
- Ne legyen nevetséges - mondtam. - Az urániumot akár a puszta tenyerén is tarthatja, akkor se lesz semmi baja.
Bezártam a borítékot a csomagtartóba.
- Akkor miért indult be tőle a Geiger? - makacskodott Marino, miközben beszálltam. - Nem azért indult be, mert ez a szemét radioaktív?
- Semmi kétség, az uránium radioaktív, de önmagától nem nagyon, mert olyan lassan bomlik. Ezen túlmenően ez a minta itt a csomagtartóban rendkívül csekély.
- Véleményem szerint egy kis radioaktivitás olyan, mint egy kis terhesség vagy egy kis halál. És ha magát nem izgatja, akkor miért adott túl a kocsiján?
- Nem emiatt.
- Én akkor sem akarom, hogy engem sugarazzanak, ha magának ez mindegy.
- Nem fogják sugarazni - nyugtattam.
Tovább handabandázott. - El se akarom hinni, hogy urániumot hoz ide nekem a kocsimba.
- Marino… - próbálkoztam újra. - Rengeteg eset kerül be hozzám a boncterembe veszedelmes fertőző betegségekkel. Például tébécével, májgyulladással, agyhártyagyulladással, AIDS-szel. A boncolásukon maga is jelen volt, és sohasem történt semmi baja mellettem.

Marino jobbra-balra váltogatva a sávokat, sebesen hajtott az államközin.
- Azt hiszem, mostanra már tudhatná, hogy semmiképpen nem teszem ki magát szándékosan veszélynek - mondtam.
- Szándékosan nem, de valami olyasmibe azért belemárthat, amiről nincs tudomása - felelte Marino. - Mikor volt legutóbb radioaktív esete?
- Először is - kezdtem - maga az eset nem radioaktív, csak az a mikroszkopikus méretű szennyeződés, amely az ügy vizsgálata során előkerült. Másodszor: igenis tudom, mi az a radioaktivitás. Tudom, mi az a röntgensugárzás, tudom, mi az MRI, ismerem a rákos daganatok kezelésére használatos izotópokat, a kobaltot, a jódot és a technéciumot. Az orvosok sokféle dolgot tanulnak, többek között a sugárbetegségekről is. Volna szíves lassítani és megmaradni egy sávban?
Növekvő nyugtalansággal néztem rá; följebb engedte a gázpedált. Homlokán, halántékán izzadság gyöngyözött, arca kivörösödött, állizmai megfeszültek. Teljes erővel szorította a kormányt, nehezen lélegzett.
- Álljon félre - szóltam rá.
Nem reagált.
- Álljon félre, Marino! - ismételtem azon a hangon, amiről tudtam, hogy nem tud neki ellenállni.
- Azonnal.
A 64-esnek ezen a szakaszán széles és aszfaltozott útpadka húzódik. Mikor a kocsi megállt, szó nélkül kiszálltam, átkerültem Marino oldalára, és egy intéssel jeleztem neki, hogy szálljon ki. Kiszállt. A hátán merő lucsokká ázott az egyenruhája zubbonya, átlátszott rajta az atlétatrikója.
- Azt hiszem, megfázhattam - mondta.
Beállítottam az ülést és a tükröket.
- Nem tudom, mi lehet velem - folytatta, és egy zsebkendővel megtörölte az arcát.

- Pánikrohama van - mondtam. - Vegyen mély lélegzeteket, és próbáljon megnyugodni. Hajoljon előre, és érintse meg a lábujját. Eressze el magát. Fújja ki a gőzt.
- Ha valaki észreveszi, hogy maga egy rendőrségi kocsit vezet, már föl is jelentenek - mondta Marino, maga elé húzva a biztonsági övét.
- A rendőrség egyelőre csak hálás lehet, hogy maga most semmilyen kocsit nem vezet - feleltem. - Jelenleg semmiféle gépezetet nem kezelhet. Sőt inkább pszichiáternél volna a helye. - Ahogy rápillantottam, éreztem, hogy szégyelli magát.
- Nem tudom, mi lehet velem - motyogta mereven maga elé nézve.
- Még mindig Doris miatt van kiborulva?
- Nem tudom, meséltem-e magának arról az utolsó nagy veszekedésünkről, ami után elment. - Megint megtörölte az arcát. - Azok miatt a rohadt tányérok miatt volt, amiket valami kiárusításon vett. Már elég régóta akart új tányérokat. Én meg jövök haza egyik este, és ott van kirámolva az ebédlőasztalra egy óriási élénk narancsszín szerviz. - Rám nézett. - Hallott már a Fiesta Ware-ről?
- Rémlik.
- Én meg véletlenül megtudtam, hogy van valami azoknak a tányéroknak a mázában, amitől beindulnak a Geiger-számlálók.
- Nem kell ahhoz nagy radioaktivitás, hogy egy Geiger-Müller-számláló kattogni kezdjen - mondtam.
- A lényeg, hogy mindenfélét összeirkáltak erről a mázról, és ezeket az edényeket ki is vonták a forgalomból - folytatta Marino. - De Doris a füle botját se mozdította. Azt mondta, túllihegem a dolgot.
- Valószínűleg igaza volt.
- Nézze… Az emberek a legkülönfélébb dolgoktól rettegnek. Én a sugárzástól. Maga nagyon jól tudja, hogy még azt is nagyon utálom, mikor ott vagyok maga mellett a röntgenszobában. És mikor otthon bekapcsolom a mikrót, kimegyek a konyhából. Úgyhogy egyszer, mikor

Doris nem volt otthon, szépen összepakoltam azokat a rohadt tányérokat, és kivágtam őket a szemétbe.
Elhallgatott, megint az arcát törölgette. Többször is megköszörülte a torkát.
Végül megint megszólalt. - Egy hónappal később otthagyott.
- Nézze - lágyult el a hangom -, én se ennék szívesen azokról a tányérokról, bár tudom, hogy nem ártalmasok. Én tudom, mi az a félelem, és a félelem nem mindig racionális.
- Az én esetemben viszont könnyen lehet, hogy az, doktornő. - Résnyire letekerte az ablakot. - Félek a haláltól. Ha annyira kíváncsi rá, elárulhatom, hogy minden reggel, mikor fölébredek, eszembe jut. Mindennap úgy kelek föl, hogy ma szívrohamot kapok, vagy közük, hogy rákos vagyok. Rettegek a lefekvéstől, mert félek, hogy álmomban meghalok. - Elhallgatott, és nagyon össze kellett szednie magát, hogy folytami tudja. - És ha mindenáron tudni akarja, Molly valójában ezért hagyott faképnél.
- Nem volt valami szép tőle. - Szíven ütöttek a szavai.
- Hát… sokkal fiatalabb nálam. - Láthatólag kezdett jobban lenni. - És valahogy úgy vagyok mostanában, hogy húzódozok mindentől, amivel esetleg megerőltethetem magam.
- Akkor a szextől is fél.
- Miért nem kürt öli rögtön világgá?
- Marino, én orvos vagyok. Én csak segíteni szeretnék.
- Molly azt mondta, úgy érezte, hogy viszolygok tőle - folytatta Marino.
- Mióta van ez a problémája?
- Nem tudom. Hálaadás óta.
- Történt aznap valami?
Megint tétovázott. - Tudja… Abbahagytam a gyógyszerszedést.
- Melyiket hagyta abba? A bétablokkolót vagy a vérnyomáscsökkentőt?
- Én nem tudtam róla.
- Mindkettőt.

- Miért csinál ilyen ostobaságot?
- Mert mikor szedem, semmim sem működik rendesen! - fakadt ki. - Akkor hagytam abba a szedésüket, mikor elkezdtem Mollyval járni. Aztán hálaadás napja táján megint elkezdtem, mert egy orvosi vizsgálaton kiderült, hogy nagyon magas a vérnyomásom, és a prosztatám is kezd megint vacakolni. Megijedtem.
- Egyetlen nőért sem érdemes meghalni - mondtam. - Ez az egész a depresszió előszele, amire maga egyébként kiváló jelölt.
- Hát lehet is attól depressziós az ember, ha már nem megy neki. Maga ezt nem érti.
- Hogyne érteném. Nyomasztó, amikor az embert cserbenhagyja a teste, mikor öregszik, és olyan stresszténye zők lépnek az életébe, mint a változás. Magának pedig az elmúlt években sok változást kellett elviselnie.
- Nem ez a nyomasztó - felelte erősödő hangon Marino -, hanem az, mikor az embernek nem áll föl. Néha meg föláll, és nem akar lelankadni. Aztán meg úgy érzi, pisálnia kell, de mikor kimegy, nem tud, máskor meg olyankor is tud, amikor nem akar. Na és aztán mindennek a teteje, mikor az embernek van egy olyan barátnője, aki akár a lánya is lehetne, és akkor nem megy. - Kidagadtak a nyakán az erek. - Hát igen… Depressziós vagyok. Magának tökéletesen igaza van!
- Rám ne legyen dühös, nagyon kérem.
Elfordította a fejét, zihált.
- Szeretnék beszélni a kardiológusával és az urológusával - mondtam.
- Nono. Kizárt eset - ingatta a fejét. - Ebben a rohadt biztosítási rendszerben nekem pont egy női urológus jutott. Nem fogok odaállni egy nő elé, és kitálalni neki ezt az egészet.
- Miért nem? Nekem is elmondta.
Elhallgatott, a tájat nézte, majd a visszapillantóra esett a tekintete. - Egyébként Richmond óta jön utánunk egy pofa egy arany Lexusban.

Odapillantottam a tükörre. Újabb típusú kocsi volt, a vezetője épp telefonon beszélt.
- Maga szerint követnek minket? - kérdeztem.
- Tudja a fene. Én csak azt tudom, hogy nem szívesen fizetném az ürge telefonszámláját.
Közeledtünk Charlottesville-hez; a sima táj, amelyen eddig jártunk, örökzöldekkel tarkított, télszürke dombokká gyűrődött. A levegő lehűlt, a havazás sűrűsödött, jóllehet az út száraz maradt. Megkértem Marinót, hogy kapcsolja ki a rádiót, mert eluntam már a rendőrcsevegést. A 29-es úthoz érve bekanyarodtam, azon gurultunk a Virginia Egyetem felé.
Egy ideig puszta sziklafelületek alkották a tájat, amelyet itt-ott magányosan álló, máshol ligetté sűrűsödő fák tarkítottak. Aztán elértük az egyetem területének határát, egymást érték a pizzát, szendvicset és különféle élelmiszereket kínáló üzletek és a benzinkutak. Az egyetemen még nem ért véget a karácsonyi szünet, de nem az unokahúgom volt az egyetlen lény a világon, aki erről nem vett tudomást. A Scott Stadionnál befordultam a Maury Avenue-ra, ahol diákok ültek a padokon vagy kerékpároztak könyvekkel tömött hátizsákokkal. Rengeteg volt az autó.
- Volt már itt meccsen? - Marino magához tért.
- Nem mondhatnám.
- Törvénnyel kéne kötelezni rá az embereket. Magának ide jár az unokahúga, és maga egyszer sem látta a csapatot? Mégis mit csinál, mikor a városba jön? Mit csinálnak itt Lucyval?
Az az igazság, hogy nagyon keveset. Hosszú, beszélgetős sétákat teszünk az egyetem területén, vagy Lucy szobájában beszélgetünk. Természetesen gyakran járunk ebédelni és vacsorázni, olyan éttermekbe, mint például a The Ivy vagy a Boar’s Head; megismerkedtem a tanáraival, és még egyik-másik órájára is beültem. Nem találkoztam viszont a barátaival, még azzal a kevéssel sem. Ők és azok a nyilvános helyek, ahol találkozgatott velük, azokhoz a dolgokhoz tartoztak, amelyeket nem osztott meg velem.

Rájöttem, hogy Marino még mindig beszél.
- Sose felejtem el, hogy láttam őt játszani - mondta épp.
- Bocsásson meg.
- El tud képzelni egy kettő-tizenhárom magas palit? Tudja, hogy Richmondban lakik?
- Egy pillanat. - Az épületeket nézegettem, amelyek előtt elgurultunk. - A mérnökkart keressük, az itt kezdődik, de nekünk a mechanikai, űrhajózási és nukleáris fakultás kell.
Egy fehér, puritán épület közelébe érve még jobban lelassítottam, aztán észrevettem a táblát. A parkolót nem volt nehéz megtalálni, dr. Alfred Matthewst annál inkább. Megígérte, hogy fél tizenkettőkor az irodájában fog várni, de a jelek szerint elfeledkezett róla.
- Akkor most hol a fenében keressük? - kérdezte Marino, akit még mindig idegesített a kocsija csomagtartójában tárolt uránium.
- A reaktornál. - Visszaültem a kocsiba.
- Óriási.
Végül a nagyenergetikai fizikai laborban találtuk meg, egy hegytetőn; az épületben csillagvizsgáló is működik. Az egyetem nukleáris reaktora egy téglából épült nagy siló. Fás, bekerített terület veszi körül. Marinón megint kitört a fóbia.
- Jöjjön, meglátja, milyen érdekes lesz - mondtam a kocsi ajtaját nyitva.
- Engem ez egy csöppet sem érdekel.
- Jó, akkor maradjon itt, én meg bemegyek.
- Nem fogok magával vitatkozni - felelte.
Kivettem a csomagtartóból a mintát, odamentem a főbejárathoz, becsöngettem, mire kinyílt az elektromos zár. A kis előtérben üvegfal mögött egy fiatalember ült, akinek megmondtam, hogy Matthews doktort keresem. Megnézett egy névsort, amelyből megállapította, hogy a fizikai labor vezetője, akit csak felületesen ismertem, a reaktorteremben tartózkodik. Fölvette a házi telefont, és közben elém csúsztatott egy látogatójelvényt és egy sugárzásérzékelőt. A

kosztümkabátomra csíptettem mindkettőt. A fiatalember őrhelyét otthagyva, kinyitott előttem egy súlyos vasajtót, amely fölött egy vörös fényű felirat jelezte, hogy a reaktor működik.
Magas, csempézett falú terembe kerültünk, ahol minden tárgy radioaktivitást jelző sárga szalaggal volt megjelölve. A terem túlsó végén a hat méter mélyen lévő fűtőelemköteg instabil atomjainak spontán dezintegrálódása, a Cserenkov-sugárzás fantasztikus kékben ragyogtatta fel a vizet. Matthews doktor a diákjaival beszélgetett, akik ha jól vettem ki a szavaikból, autokláv helyett kobaltot használtak az *in vitro* megtermékenyítéshez használt mikropipetták sterilizálásához.
- Azt hittem, holnap jön - pillantott rám feszengve az atomfizikus.
- Mára beszéltük meg. De köszönöm, hogy egyáltalán fogad. A minta itt van nálam - emeltem föl a borítékot.
- Rendben van, George - fordult Matthews az egyik fiatalemberhez. - Boldogulnak?
- Igen, tanár úr. Köszönöm.
- Jöjjön - nézett rám Matthews. - Levisszük és beindítjuk. Tudja, hogy mennyit hozott?
- Pontosan nem.
- Ha van elég, itt helyben meg is várhatja.
Egy súlyos ajtó mögött balra fordultunk, és megálltunk egy magas szekrény előtt, amely megmérte kezünk és lábunk sugárzását. Élénkzöld szín villant fel. Lépcső következett, a neutronradiográfiai laborba vezetett, le az alagsorba, gépműhelyek, emelővillás targoncák és elszállításra váró, gyengén sugárzó nukleáris anyagot tartalmazó nagy fekete hordók közé. Szinte minden sarkon volt mentőfelszerelés és egy kalitkába zárt irányítóhelyiség. Mindezektől a lehető legtávolabb volt a mérőszoba. Vastag falain nem volt ablak, és ólomtéglákkal, kétszáz literes folyékonynitrogén-tartályokkal, germániumdetektorokkal és erősítőkkel volt tele.

A minta elemzése meglepően egyszerűnek bizonyult. A köpenyén és kesztyűjén kívül semmiféle védőfelszerelést nem viselő Matthews a tapadós szalagos mintát egy csőbe helyezte, és azzal együtt betette egy félméteres alumíniumtartályba, amelyben germániumkristály volt. Az egész köré ólomtéglákat rakott, hogy elzárja a mintát a háttérsugárzástól.
A művelet beindítása mindössze egy egyszerű számítógépparancsot igényelt, és a fémdobozra szerelt számláló máris mérni kezdte a sugárzást, amiből meg lehetett állapítani, milyen izotópról van szó. Rám, aki pedig szokva vagyok olyan titokzatos szerkezetekhez, mint a pásztázó elektronmikroszkóp vagy a gázkromatográfok, mindez az újdonság erejével hatott. Ez az érzékelő az előbbiekkel szemben egy folyékony nitrogénnel hűtött, meglehetősen idomtalan ólomház formáját öltötte, és nem afféle gondolkodó gépezetnek tűnt.
- Ha volna szíves aláírni ezt az átvételi elismervényt - mondtam -, már mennék is.
- Egy-két óráig tart, nehéz megjósolni - válaszolta Matthews.
Aláírta az elismervényt, adtam neki egy másod-példányt.
- Megnézem Lucyt, aztán visszajövök.
- Jöjjön, felkísérem, úgy legalább biztos, hogy nem indít be semmit. Hogy van Lucy? - kérdezte, miután simán átjutottunk a sugárzásmérőkön. - Visszament az MKK-ba?
- Múlt ősszel ösztöndíjas volt náluk - feleltem. - Robotikával foglalkozott, de jelenleg megint itt van az egyetemen. Posztgraduális képzésre jött, legalább egy hónapra.
- Nem is tudtam. Csodás. És mivel foglalkozik?
- Virtuális valósággal. Ha jól emlékszem, így mondta.
Matthews egy pillanatig értetlenül nézett rám. - Hát nem vette föl, amikor még itt volt?
- Azt hiszem, ez magasabb szintű.

- Sejtettem. - Elmosolyodott. - Bárcsak minden évfolyamban akadna legalább egy ilyen tanítványom.
Lucy minden valószínűség szerint az egyetlen nem fizikus végzős lehetett a Virginia Egyetemen, aki önnön jószántából elvégzett egy atomfizikai kurzust is. Az épület előtt Marino a kocsinak támaszkodva, cigarettázva várt.
- És most? - nézett rám még mindig gyászos képpel.
- Gondoltam, meglepem Lucyt, és elviszem ebédelni. Nagyon örülnék, ha velünk tartana.
- Én elmegyek ide az utca végére az Exxon-kút-hoz, aztán keresek egy telefonfülkét - válaszolta. - Oda kell szólnom néhány helyre.

12

Elvitt a napfényben hófehéren tündöklő rotundáig; a Thomas Jefferson által tervezett épületek közül ez a kedvencem. Az öreg fák alatt húzódó, régi, téglaoszlopos járdákon mentem addig, ahol a XVIII. századi épületek a Lawn néven közismert komplexummá állnak össze.
Az, hogy valaki itt lakhat, a tanulmányi előmenetelének elismerése, egyesek azonban kétes dicsőségnek tartják. A zuhanyozók és az illemhelyek hátul, egy másik épületben vannak, a spártaian berendezett szobák nem elsősorban a kényelmet szolgálják. Ennek ellenére Lucyt sose hallottam panaszkodni: őszintén szerette az itteni egyetemi életet.
A West Lawn II. pavilonjában lakott, amelynek korinthoszi oszlopfőit Olaszországban faragták carrarai márványból. A 11-es szoba ablakain le volt engedve a redőny, a reggeli újság még a lábtörlőn hevert, amiből kissé csodálkozva és értetlenül arra következtettem, hogy Lucy még nem kelt föl. Többször is kopogtattam, mire meghallottam, hogy odabent mozdul valaki.
- Ki az? - kiáltott ki az unokahúgom.
- Én vagyok - feleltem.
Némi szünet után meglepetten: - Kay néni?
- Hajlandó vagy ajtót nyitni? - Jókedvem gyorsan enyészett, mert a kérdése nem úgy hangzott, mintha örülne.
- Ja igen… Egy pillanat. Megyek.
Csattant a zár, nyílt az ajtó.
- Szia - mondta Lucy, és beengedett.
- Remélem, nem én ébresztettelek. - Odaadtam neki az újságot.

- Ja, ez T. C.-é. - A barátnőjéről beszélt, akié valójában a szoba volt. - Elutazott Németországba, de elfelejtette lemondani a lapot. Még sose jutottam hozzá, hogy elolvassam.
A lakosztály nem sokban különbözött attól, amelyikben tavaly lakott. Szűk kis szoba, ágy, mosdó, alaposan megpakolt könyvespolcok, kopár fenyőpadló, a fehér falakon sehol egy kép, csak egy plakát, Anthony Hopkins *Árnyékország*-áé. Lucy könyvei és füzetei beborították az asztalokat, az íróasztalokat, de még néhány széket is. Egyes holmik, például a fax meg egy kis robotnak látszó szerkezet egyszerűen a padlón állt.
Több telefonvonala is volt, zölden hunyorgó modemekre csatlakoztak. Mindazonáltal úgy sejtettem, Lucy nem egyedül lakik itt, mivel a mosdón két fogkefét láttam, és egy üveg kontaktlencséhez használatos folyadékot, pedig ő nem viselt lencsét. A franciaágy mindkét oldala vetetlen volt, és egy ismeretlen aktatáska hevert rajta.
- Tessék. - Az egyik székről levett egy nyomtatót, és odaültetett a kandallóhoz. - Ne haragudj ezért a felfordulásért. - Virginia Egyetem feliratú narancssárga melegítőfelső és farmernadrág volt rajta, a haja még vizes. - Forralhatok egy kis vizet - mondta; nagyon szórakozottnak látszott.
- Ha teához gondolod, elfogadom - feleltem.
Vizet engedett egy elektromos kannába, és bedugta a konnektorba. Karnyújtásnyira, a komód tetején FBI-igazolványok és kocsikulcsok mellett egy pisztoly hevert. Dossziékat és telefirkált jegyzetlapokat láttam, és feltűnt, hogy a nyitott szekrényben idegen holmik lógnak.
- Milyen lány ez a T. C.? - kérdeztem.
Felbontott egy teástasakot. - Német lány, végzős. Most hat hétig Münchenben lesz, és azt mondta, hogy addig lakhatok itt.
- Kedves tőle. Segítsek összepakolni a holmiját, hogy legalább valami hely maradjon a tiédnek?

- Egyelőre nincs rá szükség - felelte Lucy. - Még mindig minden nélkül iszod a teát?
Pattogott a tűz, meg-megroskadt a füstölgő fa. Nem lepett meg, mikor nyílt az ajtó, és egy fiatal nő lépett be. Arra viszont nem számítottam, hogy Janet lesz az, és ő se gondolta, hogy engem talál itt.
- Scarpetta doktornő! - mondta meglepetten, és egy pillantást vetett Lucyra. - Milyen kedves, hogy benézett.
Zuhanyozásból jöhetett, csaknem vállig érő haján baseballsapka ült. Csinosnak, egészségesnek látszott így melegítősen, edzőcipősen, és Lucyhoz hasonlóan még a koránál is fiatalabbnak, mert egyetemen lehetett megint.
- Gyere, igyál te is - mondta neki Lucy, egy bögre teát nyújtva felém.
- Kint voltunk futni. - Janet elmosolyodott. - Bocs a hajzatomért. Hogy került ide? - Leült a padlóra.
- Az egyik ügyhöz kellett egy kis segítség - feleltem kurtán. - Te is jársz erre a virtuális valóság kurzusra? - Mindkettejük arcát figyeltem.
- Igen - felelte Janet. - Mindketten arra járunk. Nem tudom, hallott-e róla, de tavaly év végén áthelyeztek a washingtoni terepirodára.
- Lucy említette.
- Intellektuális bűntényekre szakosítottak - folytatta Janet. - Főleg az olyanokra, amelyek valamilyen formában a KVT-be ütköznek.
- Vagyis? - kérdeztem.
Lucy válaszolt, miközben leült mellém. - A kommunikációvédelmi törvénybe. A miénk az egyetlen csoport az országban, amelyik ért az ilyen ügyekhez.
- Eszerint az Iroda mindkettőtöket emiatt küldött ide továbbképzésre - próbáltam tisztázni. - De nem igazán értem, mi köze a virtuális valóságnak a nagy adatbázisokba betörő hackerekhez.
Janet szótanul levette a sapkáját, és a lángokba révedve fésülködni kezdett. Láttam, hogy nagyon kínosan érzi magát, és érdekelt volna,

mennyi köze van ennek ahhoz, ami az ünnepek alatt Aspenben történt. Lucy közelebb lépett a kandallóhoz, és leült velem szemben.
- Nem a tanulmányok miatt vagyunk itt, Kay néni - mondta csöndes komolysággal. - Ez csak a látszat. Nem volna szabad elmondanom, de már nem érdemes tovább hazudozni.
- Nem kell elmondanod - feleltem. - Megértem.
- Nem. - Lobogott a szeme. - Szeretném, ha tudnád, hogy miről van szó. Röviden és velősen: a CP&L-nek tavaly gondjai támadtak, mert egy hacker belemászott a számítógépes rendszerükbe. Méghozzá elég gyakran, naponta három-négyszer. Egészen addig nem sikerült azonosítani az illetőt, míg egy alkalommal, amikor az ügyfelek számláira vonatkozó adatokat nyomtatta ki, nyomokat nem hagyott az eseményrögzítő fájlban. Értesítettek minket, nekünk pedig sikerült behatárolnunk, hogy az illető valahol itt, az egyetem területén ügyködik.
- Ezek szerint még nem kaptátok el - mondtam.
- Nem. - Janet válaszolt. - Kikérdeztük azt a végzőst, akinek az azonosítóját használta, de nem ő a hacker. Van rá okunk, hogy ebben egészen biztosak legyünk.
- A lényeg - vette át a szót Lucy -, hogy azóta több más hallgató személyi azonosítójával is visszaéltek, és az illető nemcsak az itteni egyetem gépén keresztül hatolt be a CP&L rendszerébe, hanem egy pittsburghi gépen keresztül is.
- Múlt időben mondod. Már nem csinálja? - kérdeztem.
- Mostanában lapít, és ez megnehezíti a dolgunkat - válaszolta Janet. - Elsősorban az egyetem gépén keresztül próbáljuk elcsípni.
- A CP&L gépén legalább egy hete nem jelentkezett. Szerintem az ünnepek miatt.
- És miért művel valaki ilyesmit? - kérdeztem. - Van valami elképzelésetek?

- Lehet, hogy az áramellátásba akar beleavatkozni - felelte Janet. - Hogy ha úgy tartja kedve, Virginia vagy Carolina területén bárhol ki-be tudja kapcsolgatni. Nem lehet tudni.
- Addig viszont eljutottunk, hogy az illető itt van az egyetemen, és az Interneten meg egy másik hálózaton, a Telneten keresztül ügyködik - mondta Lucy, és magabiztosan hozzátette: - El fogjuk kapni.
- És megkérdezhetem, hogy mi szükség erre a nagy titkolózásra? - kérdeztem Lucyt. - Nem mondhattátok volna egyszerűen, hogy egy olyan ügyön dolgoztok, amiről nem beszélhettek?
Csak némi gondolkodás után válaszolt. - Te tanítasz itt, Kay néni.
Ez igaz volt, de addig eszembe se jutott. Jóllehet csak vendégelőadóként tanítottam patológiát és igazságügyi orvostant, beláttam, hogy Lucynak igaza van, és megértettem, hogy ezt eddig miért nem mondta el nekem. Független akart maradni, és főleg itt az egyetemen, ahol korábbi tanulmányai idején köztudott volt, hogy a rokonom.
A szemébe néztem. - Ezért jöttél el olyan ripsz-ropsz Richmondból az este?
- Csipogtattak.
- Én hívtam - mondta Janet. - Aspenből jöttem repülővel, de késett a járat és hasonlók. Lucy vett föl a reptéren, és együtt jöttünk ide.
- És történt az ünnepek alatt újabb behatolási kísérlet?
- Néhány. Most már állandóan figyelik a rendszert - mondta Lucy. - Nehogy azt hidd, hogy csak mi csináljuk. Ide csak azért rendeltek ki minket, hogy konkrét nyomozómunkát is végezhessünk.
- Gyertek, kísérjetek el a rotundához. - Felálltam, mire ők is. - Marino már biztos visszaért a kocsihoz. - Megöleltem Janetet; citromillata volt a hajának. - Vigyázz magadra, és látogass meg gyakrabban - mondtam. - Számomra te családtag vagy. Isten a tudója, elkel nekem a segítség ehhez a lányhoz. - Fél karral átöleltem Lucy vállát.

Odakint a napon elég meleg volt ahhoz, hogy egy szál pulóverben se fázzam. Szívesen maradtam volna még. Rövid sétánk alatt láttam Lucyn, fél, hogy valaki észreveszi velem.
- Mint a régi szép időkben - sóhajtottam fel.
- Hogyhogy? - kérdezte.
- Hogy örülsz is meg nem is, hogy velem látnak.
- Ez nem igaz. Akkoriban büszke voltam rá.
- Most meg nem - mondtam némi éllel.
- Lehet, hogy talán azt szeretném, hogy te legyél büszke rá, hogy velem látnak - válaszolta. - Ezzel szemben fordítva működik a dolog. Így értettem.
- Én büszke vagyok rád, és az voltam olyankor is, mikor akkora felfordulásokat okoztál, hogy legszívesebben bezártalak volna a pincébe.
- Azt hiszem, ezt nevezik ifjúság elleni bűntettnek.
- Tévedsz, a te esetedet az esküdtek nagynéni elleni bűntettnek minősítették volna. Nekem elhiheted. - Örülök, hogy a jelek szerint kibékültetek Janettel. Örülök, hogy visszajött Aspenből, és hogy megint együtt vagytok.
Lucy megállt, és a napfénytől hunyorogva rám nézett. - Kösz, hogy így beszéltél vele. Ez neki sokat jelent. Főleg most.
- Igazat mondtam, ennyi az egész - feleltem. - Talán egyszer majd az ő családja is kimondja.
Már láttuk a kocsit. Marino ott ült benne, és szokás szerint pöfékelt.
Lucy odament a vezetőülés felőli ajtóhoz. - Hahó, Pete! - mondta. - Le kéne mosni ezt a tragacsot.
- Nem kéne - mordult fel Marino. Elnyomta a cigarettát, és kiszállt.
Körülpillantott. A látvány, ahogy önkéntelenül följebb rántja a nadrágját és szemügyre veszi a kocsit, soknak bizonyult: Lucy is, én is elnevettük magunkat, Marino pedig megpróbált nem mosolyogni. Titokban mindig élvezte, ha cukkoltuk. Évődtünk még egy kicsit, aztán

Lucy elindult visszafelé. Ezzel egy időben egy vadonatúj, sötétített üvegű, arany dukkózású Lexus gördült el mellettünk. Ugyanaz a kocsi volt, amelyik az országúton követett minket, de a csillogás miatt nem láttuk a vezetőt.
- Ez már kezd az idegeimre menni - nézett utána Marino.
- Talán le kellene futtatni a rendszámát - jegyeztem meg.
- Ezen már túl vagyok. - Marino indított. - Már megint lerohadt a ketyeréjük. - A járműnyilvántartó számítógépe elég gyakran romlott el.
Elindultunk fel a reaktorhoz. Marino ezúttal sem volt hajlandó betenni a lábát az épületbe. Otthagytam a parkolóban, és az ellenőrző helyiség üvegfala mögött ülő fiatalember közölte, hogy mehetek kísérő nélkül.
- Lent van az alagsorban - mondta, tekintetét a számítógépe monitorára függesztve.
Matthewst a mérőhelyiségben találtam, egy monitor előtt ült, amelyen egy fekete-fehér spektrum rajzolódott ki.
- Á, jó napot! - mondta, mikor észrevette, hogy ott állok mellette.
- Ha jól látom, szerencsénk van - állapítottam meg -, bár nem biztos, hogy jól látom. Nem jöttem korán?
- Nem, egyáltalán nem. Ezek a függőleges vonalak itt az érzékelt szignifikáns gammasugarak energiáit jelölik. Egy vonal egy energiaegység. De a legtöbb vonal, amit itt látunk, háttérsugárzás - mutatta a képernyőn. - Ezt teljesen még az ólomtéglák sem képesek kiszűrni.
Leültem mellé.
- Itt az látható, Scarpetta doktornő, hogy a maga által hozott minta lebomlás közben nem bocsát ki nagy energiájú gammasugarakat. Ha megnézi ezt az energiaspektrumot - mondta Matthews a képernyőt figyelve -, ez olyan, mintha 235-ös uránium lenne. - Megkopogtatta a grafikon egyik csúcsát.
- Értem. És ez mit jelent?
- Hogy komoly anyag - nézett rám Matthews.

- Ilyet használnak az atomerőművekben - mondtam.
- Pontosan. Ezt használjuk az üzemanyag-tablettákban és az uránrudakban. Bizonyára tudja, hogy az urániumnak csak nulla egész három tized százaléka 235-ös. A többi meddő.
- Igen. Az a 238-as urán - mondtam.
- És ez itt az.
- Mármint ha nem bocsát ki nagy energiájú gammasugárzást. Hogyan lehet ezt megállapítani ebből az energiaspektrumból?
- Úgy, hogy a germániumkristály 235-ös uránium jelenlétét jelzi. Mivel azonban a százaléka ennyire alacsony, ez azt jelzi, hogy a minta, amivel dolgunk van, döglött urán.
- Akkor ez egy reaktorban nem használható - gondolkodtam hangosan.
- Ahogy mondja - bólintott Matthews. - A minta nem tartalmaz hasadóanyagot. Nincs benne se stroncium, se cézium, se jód, se bárium. Azokat a PEM-mel is láthatta volna.
- Nem találtunk ilyen izotópokat - feleltem -, csak urániumot és lényegtelen elemeket, amilyenek általában megtalálhatók a cipőtalpakon.
Néztem az ijesztő EKG-görbének is beillő csúcsokat és völgyeket; Matthews jegyzetelt.
- Kinyomtassam magának? - kérdezte.
- Ha volna olyan szíves. Mire használják a kimerült urániumot?
- Általában semmire. - Kopogtatni kezdte a billentyűzetet.
- Ha nem atomerőműből származik, akkor honnan?
- Valószínűleg egy izotóp-szétválasztással foglalkozó intézményből.
- Például Tennessee-ből, Oak Ridge-ből?
- Ők már nem foglalkoznak ilyesmivel, bár évtizedeken át csinálták, és egészen biztosan van uránraktáruk. Ezzel szemben működik erőmű az ohiói Portsmouthban, és Kentuckyban, Paducah-ban is.

- Matthews doktor - mondtam. - A jelek szerint valaki a cipője talpán döglött uránt hurcolt a kocsimba. Tud nekem valamilyen logikus magyarázatot adni, hogy miképpen történhetett?
- Nem - mondta kifejezéstelen arccal. - Fogalmam sincs.
Az elektronmikroszkópon látott fűrészes szélű és gömbszerű alakzatokra gondolva újra próbálkoztam. - Miért olvaszt valaki 238-as uránt? Miért formázza?
Erre sem tudott válaszolni.
- Egyáltalán használható valamire a döglött urán? - kérdeztem ekkor.
- A nehézipar nem használ uránt fémformában - válaszolta. - Még az atomerőművek sem, mert azok uránrudakkal vagy tablettákkal dolgoznak, az viszont egy kerámia, uránium-oxid.
- Akkor talán úgy kellene föltennem a kérdést, hogy elméletileg mire használható a kimerült uránfém?
- Egy időben a védelmi minisztériumnak voltak elképzelései, hogy esetleg föl lehetne használni harckocsik páncélzatának bevonatához. Az is fölmerült, hogy puskagolyókhoz és más típusú lövedékekhez lehetne használni. Igen… Azt hiszem, ezenkívül csak egyetlen dologra jó: radioaktív anyag leárnyékolására.
- Miféle radioaktív anyagéra? - kérdeztem növekvő izgalommal. - Például kimerült radioaktív anyagokéra?
- Nem is volna rossz, ha ilyen egyszerűen megszabadulhatnánk az ország nukleáris hulladékától - felelte fanyarul Matthews. - Például eláshatnánk háromszáz méter mélyre Nevadában, aYucca-hegység alá, és akkor az U238-assal lehetne kibélelni a szállítótartályt.
- Tehát ha egy atomerőmű hulladékát elszállítják, bele kell tenni valamibe, és a döglött urán jobban árnyékol, mint az ólom.
Erre azt felelte, hogy pontosan erről beszél. Visszadta a mintát, én pedig írtam róla egy elismervényt, mert a döglött urán bizonyíték volt, és mint ilyenre, még szükség lehetett egy esetleges tárgyaláson. Ezért nem is

hagyhattam ott, noha tudtam, mit fog szólni hozzá Marino, mikor megint beteszem a csomagtartóba.
Ott járkált a kocsi körül, már a napszemüvegét is föltette.
- És most? - kérdezte.
- Kinyitná a csomagtartót?
Benyúlt a kocsiba, meghúzta a nyitókart. - Előre megmondom, hogy ez se az én körzetembe, se a kapitányság bizonyítékőrzőjébe nem kerül. Még ha én belemennék is, más egészen biztosan nem.
- Márpedig valahol tárolni kell - szögeztem le. - Van itt egy rekesz sör - mondtam.
- Hogy ne kelljen érte útközben megállni.
- Egyszer még bajba kerül. - Lecsuktam a jelzés nélküli rendőrautó csomagtartóját.
- És mi volna, ha maguk tárolnák az intézetben? - kérdezte Marino.
- Jó. - Beszálltam. - Megoldható.
- Mi derült ki? - kérdezte Marino, miközben indított.
Röviden összefoglaltam; ahol csak lehetett, átsiklottam a tudományos részeken.
- Azt akarja mondani, hogy valaki nukleáris hulladékot hurcolt a maga kocsijába? - hitetlenkedett Marino.
- A nyomok erre utalnak. Be kell ugranom Lucyhoz, még egyszer beszélnem kell vele.
- Miért? Mi köze neki ehhez?
- Nem tudom, hogy van-e - feleltem. Már elindult lefelé a hegyről. - De támadt egy vad ötletem.
- A frász jön rám a vad ötleteitől.
Janet idegesen reagált újbóli felbukkanásomra, látva, hogy Marino is ott áll mellettem.
- Csak nincs valami baj? - kérdezte, miközben beengedett minket.
- Jó volna, ha tudnál segíteni - mondtam rögtön a tárgyra térve. - Vagyis ha mindketten segítenétek.

Lucy egy nyitott füzettel az ölében az ágyon ült. Marinóra nézett. - Vezesd elő. De leszámlázzuk a konzultációt.
Marino a kandallóhoz ült, odahúztam mellé egy széket.
- Lehet azt tudni, hogy ez az illető, aki belemászott a CP&L számítógépébe, milyen adatokhoz fért még hozzá a fogyasztók számláján kívül? - kérdeztem.
- Nem állíthatnám, hogy mindent tudunk - válaszolta Lucy -, de ez a számlaügy biztos, és általában a fogyasztókra vonatkozó adatok is.
- És ez mit jelent? - kérdezte Marino.
- Azt, hogy ebbe beletartozik a fogyasztók számlázási címe, telefonszáma, átlagos fogyasztása, a külön szolgáltatások. Néhány fogyasztó a részvénymegosztási programban is benne van, ezenkívül…
- Beszéljük erről a részvénymegosztási programról - szakítottam félbe. - Abban én is benne vagyok. A villanyszámlám egy részéért minden hónapban CP&L részvényeket kapok, ilyenformán rendelkeznek bizonyos információkkal a pénzügyeimről, beleértve a bankszámlaszámomat és társadalombiztosítási számomat. - Gondolkodtam egy kicsit. - Lehet, hogy ezt a hackert ezek az adatok érdeklik?
- Elméletileg lehetséges - felelte Lucy -, mert nem szabad elfelejteni, hogy az olyan óriási adatbázisokat, mint amilyen a CP&L-é is, nem egy helyen tárolják, hanem különféle kapukon keresztül más rendszerekre is rá vannak kapcsolódva. Lehet, hogy a hackert ezért érdekli a pittsburghi gép.
- Neked talán jelent ez valamit - mondta Marino, aki mindig ideges lett, ha Lucy számítógépekről beszélt -, de én ebből egy mukkot sem értek.
- A kapukat úgy kell elképzelni, mint a főútvonalakat - magyarázta türelmesen Lucy. - Olyanok, mint például az I-95-ös. Ha tehát elindulsz az egyiken, elméletileg rajta vagy a hálózaton, és gyakorlatilag bárhova eljuthatsz.
- Például? - kérdezte Marino. - Mondj egy példát, amihez köthetem.

- Ha például én betörök a pittsburghi komputerbe, a következő állomásom az AT&T lesz.
- Az a számítógép a telefonhálózat kapuja? - kérdeztem.
- Az egyik. Feltételezésünk szerint az illető ezen keresztül próbál áramot és telefonálási időt lopni.
- Ez persze jelen pillanatban még csak elmélet - tette hozzá Janet. - Eddig még semmiből sem derült ki, hogy mi a célja. Az FBI szemszögéből nézve azonban ez mindenképp törvénysértés, és ez a lényeg.
- És azt tudjátok, hogy kik azok a fogyasztók, akiknek az adataihoz hozzáfért? - kérdeztem.
- Bármelyikéhez hozzáfér - válaszolta Lucy. - És több mülió fogyasztó van. Azt viszont tudjuk, hogy kiknek az adataiba nézett bele mélyebben is, és ezek nincsenek olyan sokan. És tudjuk, kikről van szó.
- Megtudhatnám esetleg én is? - kérdeztem.
Lucy és Janet összenézett.
- Minek? - nézett rám Marino. - Hova akar kilyukadni, doktornő?
- Oda, hogy az uránium az atomerőművek üzemanyaga, és a CP&L-nek két atomerőműve is van Virginiában, egy pedig Delaware-ben. Betörtek a számítógéprendszerükbe. Ted Eddings egy radioaktivitással kapcsolatos kérdéssel kereste föl az intézetet. Az otthoni számítógépében egy csomó Észak-Koreára vonatkozó anyag volt, és néhány feljegyzése arról tanúskodik, hogy gyanúja szerint a koreaiak az egyik atomreaktorukban megpróbálnak fegyvergyártásra alkalmas plutóniumot előállítani.
- És abban a pillanatban, ahogy letesszük magunkat Sandbridge-ben, felbukkan egy hívatlan látogató - vette át a szót Lucy. - Utána meg valaki felhasogatja a kerekeinket, Roche pedig megfenyeget téged. Ezek után Danny Webster Richmondba megy, ahol megölik, és a jelek szerint az uránt a gyilkosa hurcolta a kocsidba - nézett rám. - Mit akarsz megnézni?

Nem kértem a fogyasztók teljes névsorát, mivel abban gyakorlatilag egész Virginia benne lett volna, beleértve az intézetet és engem is. Azok a számlanyilvántartások érdekeltek, amelyekbe a hacker belenézett. Érdekes, de rövid névsort kaptam. Az öt név közül mindössze egy volt ismerős.
- Tudja valaki, ki az a Joshua Hayes? Suffolki postafiókja van - mondtam.
- Eddig csak annyi derült ki róla - válaszolta Janet -, hogy gazdálkodó.
- Értem. Aztán itt van Brett West, a CP&L egyik vezetője, már nem emlékszem a beosztására - mondtam a kinyomtatott lapot nézve.
- Alelnök, a termelési ügyek tartoznak hozzá - mondta Janet.
- Ott lakik nem messze magától, doktornő - szólalt meg Marino. - Egy olyan nagy villában, Windsor Farmsban.
- Csak lakott - igazította ki Janet. - Tavaly októberben megváltozott a számlázási címe. Williamsburgbe költözött.
Volt még két CP&L-vezető, akiknek az adatait alaposabban is szemügyre vette az illetéktelen felhasználó. Az egyik a vezérigazgató volt, a másik az elnök. Igazából azonban az ötödik név ijesztett meg.
- Green kapitány - néztem döbbenten Marinóra.
Elbizonytalanodva pillantott rám. - Fogalmam sincs, kiről beszél.
- Ott volt a régi hajógyárban, mikor felhoztam Eddings holttestét a víz alól. - A Haditengerészeti Nyomozó Szolgálatnál van.
- Vagy úgy. - Marino elkomorodott.
- Önmagában véve talán nem is olyan meglepő, hogy ezt az embert a cég legmagasabb rangú tisztviselői érdeklik, csak azt nem értem, hogy jön ide a hadiflotta - mondta Janet.
- Nem biztos, hogy szeretném tudni, mi a válasz erre a kérdésre - mondtam -, de ha fontos az, amit Lucy a kapuról mondott, akkor esetleg elképzelhető, hogy a hacker végső célja bizonyos emberek telefonhívásainak listája.
- Miért? - kérdezte Marino.

- Hogy lássa, kiket hívnak. - Szünetet tartottam.
- Egy riportert például érdekelhet az ilyesmi.
Felálltam és járkálni kezdtem; félelem kerülgetett. A megmérgezett Eddingsre gondoltam, a Black Talonra, az uránra, és eszembe jutott, hogy Joel Hand tanyája valahol Tidewaterben van.
- Ez a Dwain Shapiro nevű illető, akié az a fekete biblia volt, amit Eddings lakásán találtunk, állítólag úgy halt meg, hogy el akarták venni a kocsiját - jegyezte meg Marino. - Tudunk erről valami bővebbet?
- Egyelőre nem.
- Lehet, hogy Danny halála is valami ilyesminek a következménye - mondtam.
- Vagy a magáé is lehetett volna - mondta Janet.
- Főleg a kocsi típusa miatt. Ha ez bérgyilkosság volt, akkor a tettes talán nem is tudta, hogy doktor Scarpetta nem férfi. Lehet, hogy az illető nagyon lezser volt, és csak annyit tudott, hogy milyen kocsival jön.
Megálltam a kandallónál. Janet folytatta.
- Vagy az is lehet, hogy a gyilkos csak későn vette észre, hogy nem maga az, és akkor már nem volt visszaút.
- De miért engem? - kérdeztem. - Miért?
Lucy válaszolt. - Nyilván azt hiszik, hogy tudsz valamit.
- Kik hiszik?
- Mondjuk, az újcionisták. És ezért ölték meg Ted Eddingst is. Azt hitték, hogy tud valamit, vagy hogy le akar leplezni valamit.
Lucyra majd Janetre néztem, és egyre nyugtalanabb lettem.
- Az ég szerelmére - mondtam érzelmektől fűtötten -, mostantól ne tegyetek semmit ebben az ügyben, míg nem beszéltek Bentonnal vagy valakivel. A mindenségit! Nem akarom, hogy rólatok is azt higgyék, hogy tudtok valamit.

De tudtam, hogy nem fognak hallgatni rám - Lucy biztosan nem. Abban a pillanatban, ahogy becsukódik mögöttem az ajtó, megújult elszántsággal veti rá magát a billentyűzetre.
- Janet! - Benne volt minden reményem, hogy neki több esze lesz. - Ez a hacker minden valószínűség szerint olyan emberekkel áll kapcsolatban, akiket meg fognak ölni.
- Én ezt nem értem, doktornő - felelte.
Kocsiba ültünk Marinóval, és eljöttünk. Az arany Lexus, amelyet már kétszer láttunk aznap, egészen Richmondig követett minket. Marino vezetés közben egyre a tükörbe nézegetett. Izzadt és dühöngött, mert a járműnyilvántató számítógépe még mindig nem működött, és hiába ütötte be a rendszámot, mindig visszadobta. A mögöttünk jövő kocsit egy fehér férfi vezette sapkában, napszemüvegben.
- Nem érdekli, hogy látjuk-e - mondtam. - Ha érdekelné, nem követne minket ennyire feltűnően. Ez csak egy újabb megfélemlítési kísérlet.
- Hát akkor lássuk, ki félemlíti meg itt a másikat - mondta Marino, és lassított.
Megint a tükörre pillantott, még jobban lelassított; a másik kocsi mind közelebb ért. Marino hirtelen beletaposott a fékbe. Nem tudom, ki volt jobban meglepve, a követőnk vagy én, mikor a Lexus csikorgó kerekekkel, bőgő dudával belecsúszott Marino Fordjába.
- Hohó! - mondta Marino. - Úgy veszem észre, valaki hátulról belehajtott egy rendőrautóba.
Kiszállt, és ráérősen felpattintotta pisztolytokja fedelét. Hitetlenkedve néztem. Elővettem és a kabátzsebembe csúsztattam a pisztolyomat. Úgy éreztem, nekem is ki kell szállnom, mivel fogalmam sem volt, hogy mi lesz most. Marino fél szemmel a forgalmat figyelve elindult a Lexus vezetője felé, és közben mondott valamit az adóvevőjébe.
- Tartsa úgy a kezét, hogy lássam! - utasította a vezetőt harsány, parancsoló hangon Marino. - Adja ide a jogosítványát. Lassan!

Ekkorra már a kocsi másik oldalán álltam, az utasülés felőli ajtónál, és még mielőtt Marino belenézett a jogosítványba, már tudtam, ki a vétkes.
- Nocsak! Roche nyomozó - mondta hangosan Marino, hogy a forgalom zajában is hallani lehessen. - Furcsa, hogy épp magába botlunk. Illetve fordítva. - Elkomorodott az arca. - Szálljon ki! Gyerünk. Gyerünk! Van magánál lőfegyver?
- Az ülések között. Láthatja, ha van szeme - felelte fagyosan Roche.
Lassan kiszállt. Magasnak és karcsúnak hatott. Vászondzseki, katonai gyakorlónadrág, bakancs és nagy búvárkaróra volt rajta. Marino megfordította, és megint rászólt, hogy tartsa úgy a kezét, hogy lássa. Én csak álltam. Roche a napszemüvege mögül engem nézett, ajkán gunyoros mosoly ült.
- Akkor most árulja el nekem, nyomozók gyöngye, kinek a megbízásából szaglászik! - kérdezte Marino. - Csak nem Green kapitánnyal beszélget azon a rádión? Folyamatosan tájékoztatja, hogy merre járunk és mit csinálunk ma, és hogy mennyire összetojtuk magunkat, amikor észrevettük, hogy követ minket? Vagy csak azért csinálja ilyen ordítóan ügyetlenül, mert hülye, mint a segg?
Roche nem válaszolt, arcán megfeszültek az izmok.
- Dannyvel is ezt csinálta? Maga telefonált a vontatóknak a doktornő nevében, maga érdeklődött a kocsija felől. Aztán szépen leadta a drótot, csak épp aznap este nem a doktornő vezette a kocsit. És most egy srácnak hiányzik a fél koponyája, mert egy hülye zsoldos nem tudta, hogy a doktornő nem férfi, vagy talán orvos szakértőnek nézte Dannyt.
- Semmit sem tud bizonyítani - felelte ugyanazzal a gunyoros mosollyal Roche.
- Majd meglátjuk, mennyit tudok bizonyítani, ha megnézzük a mobilja részletes számláját. - Marino közelebb lépett Roche-hoz, hogy éreztesse vele fizikai fölényét. A hasa csaknem hozzáért. - És ha találok valamit, akkor nem csak a közlekedési kihágása miatt fog fájni a feje. Minimum

gyilkosságban való bűnrészességet varrok a nyakába, arra pedig minimum ötven évet kap. Addig pedig azt ajánlom - emelte figyelmeztetőleg Roche arca elé a mutatóujját -, nagy ívben kerüljön el. És azt sem ajánlom, hogy a doktornő közelébe kerüljön. Maga még nem tudja, milyen vagyok, mikor fölhúznak.

Marino megint fölemelte a rádióját, hogy megkérdezze, elindult-e már valaki a helyszínre, de még miközben beszélt, feltűnt egy járőrkocsi. Leállt mögöttünk az útpadkán, és a richmondi rendőrség egyik egyenruhás őrmestere szállt ki belőle. Egy rendőrnő. Határozott léptekkel, kezét feltűnés nélkül a pisztolya közelében tartva indult felénk.

- Jó napot, kapitány úr. - Állított a derékszíján lógó adóvevő hangerején. - Mi a probléma?

- Ez az ember egész nap követ, Schroeder őrmester - mondta Marino. - És sajnos mikor átfutott előttem egy fehér kutya, és kénytelen voltam fékezni, hátulról belém rohant.

- Ez ugyanaz a fehér kutya volt? - kérdezte az őrmester a leghalványabb mosoly nélkül.

- Nagyon hasonlított arra, amelyikkel már volt problémánk.

Játszották még egy ideig a világ legrégibb rendőrkomédiáját, mivel mikor két kocsi egymásba rohan, azt az esetek többségében az obiigát *fehér kutya* okozza: kiugrik a kocsi elé, aztán eltűnik egy időre, de csak addig, míg egy másik ügyetlen autós elé nem ugrik, és újabb balesetet nem okoz.

- Legalább egy lőfegyvere van a kocsiban - folytatta Marino a lehető legkomolyabb rendőrhangon. - Gondosan motozza meg, mielőtt beviszi.

- Legyen szíves, tegye szét a karját és a lábát.

- Rendőr vagyok! - csattant fel Roche.

- Akkor pontosan tudja, mit csinálok - felelte faképpel Schroeder őrmester.

Megmotozta Roche-t, és a bal lábszárán, a belső oldalon talált egy bokatokban hordott pisztolyt.
- Hát ez már tényleg nem rendes dolog - állapította meg Marino.
- Megkérem, hogy vegye ki a bokatokjából a pisztolyát - mondta az őrmester -, és helyezze a kocsijába.
Időközben talpig bőrben és teljes díszben befutott egy főnökhelyettes is, akit szemmel láthatólag nem vetett szét az öröm, hogy ki kellett szállnia egy helyszínre. De így szól az előírás: ha egy rendőrkapitány valamilyen rendőrségi ügybe keveredik, bármilyen csip-csup ügyecske is az, őt a helyszínre kell hívni. Szótlanul figyelte Roche-t, aki egy harmincnyolcas Coltot vett elő a fekete műanyag tokból, bezárta a kocsijába, és dühtől vörösen tűrte, hogy a kocsija hátuljához állítsák. Amíg az őrmester és a főnökhelyettes kihallgatta őt és Marinót, én a sérült Fordban vártam.
- Mi a helyzet? - kérdeztem a visszatérő Marinót.
- Vád alá helyezik a követési távolság be nem tartása miatt, és bíróság elé állítják. - Szemmel látható elégedettséggel csatolta be magát.
- Tényleg?
- Tényleg. Leszámítva a bíróságot. De legalább elrontottam a napját. Ennél jobb hír viszont, hogy most már van valami, amin elindulhatunk, és aminek a végén bevarrhatjuk a Mecklenburgba. Egy ilyen cuki fiú, mint ő, egészen biztos sok rajongóra talál ott.
- Tudta, hogy ő az, mielőtt belénk jött? - kérdeztem.
- Nem. Fogalmam sem volt. - Marino besorolt az országúti forgalomba.
- És mit mondott, mikor kikérdezték?
- Amire számítani lehetett. Hogy váratlanul fékeztem.
- Ez igaz is.
- Egyetlen szabály sem tiltja a váratlan fékezést.
- Na és azzal kapcsolatban mit mondott, hogy követett minket? Meg tudta magyarázni?

- Egész nap az ügyeit intézte, és ide-oda furikázott. Fogalma sincs, miről beszélünk.
- Értem. És az ügyei intézéséhez legalább két pisztoly kell.
- Inkább azt árulja el nekem, mi a fenéből telik neki ilyen kocsira - pillantott át rám Marino. - Valószínűleg feleannyit sem keres, mint én, egy ilyen Lexus meg majdnem ötven lepedő.
- Az a Colt sem egy olcsó darab, amit a bokatokjában hord - mondtam. - Valahonnan pénzelik.
- A spicliket mindig.
- Maga szerint spicli?
- Részben. Szerintem piszkos munkával foglalkozik, és elsősorban Green megbízásából.
A rádió váradan és harsány riadójelzése szakította félbe beszélgetésünket. Kiderült, hogy ami bekövetkezett, a legrosszabb félelmeinket is túlhaladta.
- Minden egységnek! - közölte a diszpécser. - Most kaptunk értesítést az állami rendőrségtől, miszerint az Old Point-i atomerőmű terroristák kezére került. Tűzharc tört ki, és áldozatok is vannak.
Szótlan döbbenettel hallgattam a közleményt.
- A rendőrfőnök elrendelte az A jelzésű rendkívüli állapot életbe léptetését. További értesítésig minden nappalos egység a helyén marad. Várják a további parancsokat. Minden egységparancsnok azonnal jelentkezzen a rendőrakadémián.
- Egy frászt! - mondta Marino a padlóig nyomva a gázt. - Először az intézetbe megyünk.

13

Az Old Point-i atomerőmű lerohanása gyors és véres művelet volt. Mialatt Marino keresztülszáguldott a városon, hitetlenkedve hallgattuk a jelentéseket. Szótlanul figyeltük a helyszínről tudósító, szinte hisztérikus állapotba kerül riportert, aki a szokásosnál legalább egy oktávval magasabb hangon számolt be a fejleményekről.

- Az Old Point-i atomerőművet terroristák foglalták el - ismételte. - Körülbelül háromnegyed órája legalább húsz, CP&L-alkalmazottnak öltözött ember érkezett egy busszal, és megrohamozta az irányítóközpont épületét. A feltételezések szerint legalább három ember vesztette életét. - Remegett a hangja, és helikopterkelepelés hallatszott. - Mindenütt rendőr- és tűzoltóautókat látok, de nem mennek közelebb. Uram az egekben, ez szörnyű…!

Az intézet elé érve Marino megállt a járdánál. Egy ideig képtelenek voltunk mozdulni, újra és újra végighallgattuk ugyanazt az információt. Valószerűtlennek hatott, mert itt, Richmondban, Old Pointtól százötven kilométerre gyönyörű idő volt. A forgalom a maga megszokott medrében zajlott, az emberek úgy jártak-keltek, mintha mi sem történt volna. Csak néztem magam elé, de fejemben közben sebesen pörögtek a kerekek, ahogy sorra vettem a teendőket.

- Jöjjön, doktornő. - Marino leállította a motort. - Menjünk be. Telefonálnom kell, el kell érnem valamelyik hadnagyomat. El kell rendelnem a mozgósítást, fel kell készülnünk arra az esetre, ha Richmond áram nélkül marad vagy valami még rosszabb történik.

Nekem is mozgósítanom kellen. Azzal kezdtem, hogy mindenkit a tanácsterembe hívtam, ahol bejelentettem az egész államra kiterjedő szükségállapotot.
- Minden körzet álljon készenlétben, és készüljön fel a katasztrófaelhárítási terv rá eső részének végrehajtására - szólítottam fel az egybegyűlteket. - Egy esetleges nukleáris katasztrófa minden körzetben érezteti a hatását. A legnagyobb veszély természetesen Tidewatert fenyegeti, és az a legkevésbé lefedett körzetünk. - Fielding doktor - fordultam helyettesemhez -, Tidewatert magára bízom. Amíg nem tudok ott lenni, maga intézkedik helyettem.
- Minden tőlem telhetőt megteszek - felelte bátran, noha egyetlen ép elméjű ember sem örült volna a helyében egy ilyen megbízatásnak.
- Amíg ez az állapot fennáll, nem fogom mindig tudni, hol leszek a következő percben. - Nyugtalan arcok néztek rám. - Ami az itteni dolgokat illeti, minden megy tovább, ahogy eddig, de Old Point-ból minden halottat ide szállítunk be, kezdve a lövöldözés áldozataival.
- És mi legyen a többi tidewateri esettel? - tudakolta Fielding.
- A rutineseteket a szokásos módon kezeljük. Tudomásom szerint van egy boncsegédünk arra az időre, amíg nem kapunk állandó embert.
- Elképzelhető, hogy a beszállított halottak sugárfertőzöttek lesznek? - kérdezte a gazdasági igazgató, aki mint mindig, most is a legrosszabbtól tartott.
- Eddig csak a lövöldözés áldozatairól tudunk - feleltem.
- Ők meg nem lehetnek.
- Nem.
- Na és később?
- Az enyhe sugárfertőzöttség nem okoz problémát - feleltem. - Csak lemossuk a halottakat, és megszabadulunk a szappanos víztől és a ruházatuktól. A nagy dózisú sugárfertőzöttség más lapra tartozik, főleg ha a holttestek erősen megégtek, ha mint Csernobilnál, beléjük égett a

kihulló anyag. Az ilyen halottakat különleges hűtőkocsikban kell elhelyezni, és a kocsik személyzete ólombélésű védőruhát visel majd.
- Elhamvasztjuk őket?
- Az volna a legjobb. Épp ez az egyik ok, amiért Richmondba kell hozni őket. Használhatjuk az anatómiai osztály krematóriumát.
Marino dugta be a fejét. - Doktornő! - Intett, hogy menjek ki.
Kimentem hozzá a folyosóra.
- Benton azt akarja, hogy azonnal menjünk Quanticóba - mondta.
- Hát *azonnal* nem megyünk - feleltem.
Visszanéztem a tárgyalóterem felé. Az ajtót nyitva hagytam, láttam, hogy Fielding taglal valamit, az egyik orvos pedig ideges és savanyú képpel hallgatja.
- Itt van az útitáskája? - kérdezte Marino. Tudta, hogy mindig tartok egy becsomagolt táskát az intézetben.
- Tényleg muszáj? - sóhajtottam fel.
- Nem mondanám, ha nem volna az.
- Akkor csak negyed órát várjon, míg befejezem a megbeszélést.
Amennyire futotta tőlem, igyekeztem végét vetni a tanácstalanságnak és a félelemnek, és közöltem az orvosokkal, hogy néhány napig távol leszek, mert Quanticóba rendeltek. A csipogómon keresztül elérhetnek. Ezután lementünk, és Marinóval az én kocsimba ültünk, mert az övét már el is vitték, hogy kikalapálják a Roche által benyomott lökhárítót. Bekapcsolt rádióval száguldottunk észak felé a 95-ösön. Ekkorra már annyiszor hallottuk, mi történt, hogy legalább olyan jól tudtuk, mint a riporterek.
Az utóbbi két órában senki sem halt meg Old Pointban, legalábbis nem tudtunk róla, és a terroristák tizenkét embert el is engedtek. A híradások szerint ezek a szerencsések kettesével-hármasával távozhattak. Mentőorvosok, rendőrök és FBI-ügynökök fogadták, vizsgálták és faggatták ki őket.

Csaknem öt óra volt már, mire Quanticóba értünk. A lőtereken álcázóöltözékes tengerészgyalogosok lövöldöztek hevesen a gyorsan leszálló szürkületben. Teherautókon és a lőtér homokzsákjai mögött szorongtak, és mikor odaértünk az egyik csoportjukhoz, amely az út szélén állt, szomorúan láttam, mennyire fiatalok. A hirtelen a fák fölé tornyosuló sárgásbarna épületekhez érve bekanyarodtam. Az épületegyüttes korántsem látszik katonai létesítménynek, olyannyira nem, hogy ha nem ágaskodna a tetején antennaerdő, egyetemnek is beillene. A hozzá vezető út derekán kapu tartóztatja fel az érkezőt, gumipukkasztók vicsorognak a hívatlan vendégekre.

A fülkéből egy fegyveres őr lépett elő. Ránk mosolygott, mert nem voltunk idegenek errefelé, és intett, hogy mehetünk. A Jefferson, a legnagyobb épület parkolójában állítottam le a kocsit. Ez a tömb afféle belvárosa az Akadémiának. Van benne postahivatal, fedett lőtér, étterem és ajándékbolt, az emeleteken lakószobák, köztük hírszerzők és védett tanúk számára fenntartott lakrészek.

A fegyvertisztító helyiségben sárgásbarna és sötétkék ruhás újoncok ápolták fegyverüket. Úgy rémlett, mintha egész életemben éreztem volna ezeknek az oldószereknek a szagát, és bármikor fel tudtam idézni magamban a fegyvercsöveken kirobbanó sűrített levegő hangját. Életem története összefonódott ezzel a hellyel. Alig volt olyan szöglete, amely ne ébresztett volna valamilyen emléket bennem, mert voltam itt már szerelmes, és mert a legborzalmasabb eseteim kapcsán jártam ebben az épületben. Tanítottam tantermeiben, és konzultációkra jöttem, és akaratom ellenére az itteniek kezére játszottam az unokahúgomat.

- Csak a magas ég a tudója, mibe rohanunk bele - mondta Marino, mikor beszálltunk a liftbe.

- Majd csak araszolgatunk, nem rohanunk - feleltem, miközben a két összecsukódó ajtószárny elzárta előlünk az FBI-sapkás új ügynökök látványát.

A legalsó szintre ereszkedtünk, amely egy régebbi korban Hoover bombabiztos óvóhelyeként épült. A veszélyes bűnözők pszichológiai profiljának felvázolásával foglalkozó csoport - a profilosok, ahogy a hétköznapi szóhasználat nevezte őket - tizennyolc méterrel a föld alatt dolgozott. A rémségeket, amelyekkel foglalkozott, még egy ablak sem enyhítette. Őszintén megvallva, sose értettem, hogyan bírja ki itt Wesley évről évre, mivel ha én egy napnál hosszabb időt voltam kénytelen itt tölteni, már megőrültem. Muszáj volt sétálnom egyet, vagy vezetni egy kicsit. Ki kellett szabadulnom.

- Araszolgatunk? - visszhangozta Marino. Megállt a lift. - Ezen a helyzeten már az se segít. Lekéstük a nagyfilmet. Akkor értünk a startvonalhoz, mikor már lefújták a versenyt.

- Nem fújták le - válaszoltam.

Elmentünk a recepciós élőn, és befordultunk az egység vezetőjének szobájához vezető folyosóra.

- Hát reméljük, hogy nem egy nagy durranás lesz a vége - mondta Marino. - A franc essen bele. Bárcsak hamarabb kiszagoltuk volna. - Hosszú, dühös léptekkel törtetett.

- Nem tudhattuk előre, Marino. Ezt nem lehetett kitalálni.

- Akkor is valahogy hamarabb kellett volna szagot fognunk. Például Sandbridge-ben, mikor azt a bizarr telefonhívást kapta, utána meg jött mindenféle más.

- Az ég áldja meg, Marino! Egy telefonhívásból rá kellett volna jönnünk, hogy terroristák egy atomerőmű elfoglalására készülnek?

Wesleynek új titkárnője volt, és nem jutott eszembe a neve.

- Jó napot! - köszöntem. - Bent van?

- Mit mondhatok, ki keresi? - kérdezte mosolyogva.

Megmondtuk, és türelmesen kivártuk, míg telefonon jelenti. Nem beszélgettek sokáig.

- Fáradjanak be - nézett ránk a titkárnő.

Wesley jöttünkre felállt az asztalától. Szürke, halszálkamintás öltöny és fekete-szürke csíkos nyakkendő volt rajta.
- Átmehetünk a tárgyalóba - mondta.
- Minek? - kérdezte Marino. - Várasz még valakit?
- Igen - felelte Wesley.
Én csak álltam, és nem néztem rá az illendőnél hosszabban.
Wesley meggondolta magát. - Tudjátok mit? Itt is maradhatunk. Egy pillanat. - Az ajtóhoz ment. - Emily! Tudna nekünk egy széket keríteni?
Tudott. Elhelyezkedtünk. Wesley jelenlegi állapotában láthatólag csak nehezen tudott egy dologra összpontosítani és döntéseket hozni. Tudtam, milyen, amikor túl van terhelve. Ismertem, milyen az, mikor kijön a sodrából.
- Tudjátok, miről van szó - jelentette ki, mintha tudtuk volna.
- Csak annyit tudunk, amennyit más - feleltem. - Legalább százszor hallottuk ugyanazt a hírt a rádióban.
- Mi volna, ha esetleg mindjárt az elején kezdenénk? - kérdezte Marino.
- A CP&L-nek van egy körzeti irodája Suffolkban - kezdte Wesley. - Ma délután legalább húszán indultak el onnan busszal, azzal, hogy az Old Point-i bemutató irányítóterembe mennek továbbképzésre. Mind férfi, fehér, harminc-negyven éves, és alkalmazottaknak adták ki magukat, de természetesen nem azok. Sikerült bejutniuk a főépületbe, ahol az irányítóterem van.
- Fegyveresen? - kérdeztem.
- Igen. Mikor keresztül kellett menniük a főépület röntgengépein és a többi érzékelőn, félautomata fegyvereket kaptak elő. Mint tudjátok, áldozatok is vannak. Értesüléseink szerint legalább három ottani alkalmazott halt meg, köztük egy atomfizikus, aki véletlenül pont aznap látogatott oda, és épp a legszerencsétlenebb pillanatban.
- Mit követelnek? - kérdeztem, és közben azon gondolkodtam, mennyit tudhat Wesley, és mióta. - Közölték, hogy mit akarnak?

A szemembe nézett. - Épp ez a legidegesítőbb. Nem tudjuk, mit akarnak.
- De elengedtek embereket - mondta Marino.
- Tudom. És ez is idegesít - ismételte Wesley. - Terroristák ilyet nem nagyon tesznek. - Megszólalt a telefonja. - Ez valami más. - Fölvette a kagylót. - Igen. Jó. Küldje be.
Lynwood Sessions, a haditengerészet kétcsillagos tábornoka egyenruhában érkezett, és mindegyikünkkel kezet fogott. Negyvenöt körüli, fekete bőrű férfi volt, meglehetősen jóképű. Szertartásosan leült, maga mellé állította vastag aktatáskáját. Nem vette le a zubbonyát, még egy gombját sem gombolta ki.
- Köszönöm, hogy eljött, tábornok úr - kezdte Wesley.
- Bárcsak kellemesebb okom volna rá - felelte Sessions. Lehajolt, és egy dossziét meg egy jegyzettömböt vett elő.
- Ezzel mind így vagyunk - mondta Wesley. - Bemutatom Pete Marino kapitányt a richmondiaktól, és Kay Scarpetta doktornőt, Virginia vezető igazságügyi orvos szakértőjét. - Rám nézett, elkapta a tekintetemet. - A munkatársaink. Sőt Scarpetta doktornő mint orvos szakértő néhány olyan eseten dolgozik, amelyek érzésünk szerint valamilyen formában kapcsolatba hozhatók a ma történtekkel.
Sessions bólintott, de nem szólt.
Wesley felém és Marino felé fordult. - Elmondom, mi az, amit a közvetlen problémán kívül tudunk még. Van okunk feltételezni, hogy a régi hajógyárban álló hajók közül néhányat olyan országoknak adtak el, amelyek nem tarthatnának ilyeneket. Többek között Iránnak, Iraknak, Líbiának, Észak-Koreának és Algériának.
- Miféle hajókat? - kérdezte Marino.
- Főleg tengeralattjárókat. Azt is gyanítjuk, hogy a hajógyár olyan helyekről vásárol hajókat, mint például Oroszország, és továbbadja őket.
- És ezt velünk eddig miért nem közölték? - kérdeztem.

Wesley gondolkodott egy kicsit. - Nem volt bizonyítékunk.
- Ted Eddings a régi hajógyár vizébe fulladt bele - mondtam. - Egy tengeralattjáró közelében.
Senki sem válaszolt.
Végül a tábornok szólalt meg. - Eddings riporter volt. Engem úgy tájékoztattak, hogy minden valószínűség szerint polgárháborús emléktárgyakat keresett.
- És Danny mivel foglalkozott? - kérdeztem fagyosan, mert már kezdtem unni ezt a dolgot. - Történelmi vasúti alagutakat kutatott fel Richmondban?
- Hogy Danny Webster mivel foglalatoskodott, azt nem könnyű megállapítani. Értesüléseim szerint azonban a chesapeake-i rendőrség egy szuronyt talált a kocsija csomagtartójában, amelyről megállapították, hogy azzal hasogatták fel az önök autógumijait.
Hosszan néztem rá. - Nem tudom, honnan származnak az információi, de ha ez igaz, akkor gyanítom, hogy a bizonyítékot Roche nyomozó szolgáltatta be.
- Igen, tudomásom szerint ő.
- Meggyőződésem, hogy ebben a szobában mindenki megbízható - mondtam, továbbra is Sessions szemébe nézve. - Törvény által megszabott feladatom, hogy nukleáris katasztrófa esetén gondoskodjak az áldozatokról. Old Pointban már így is több van a kelleténél. - Kivártam egy sort. - Tábornok úr! Azt hiszem, az igazság feltárására keresve se találhatnánk alkalmasabb időpontot.
Megint csönd támadt.
A tábornok törte meg. - A HRF-et egy ideje nyugtalanítja a hajógyár.
- Mi a fene az a HRF? - kérdezte Marino.
- Haditengerészeti Rendszerfelügyelet - felelte Sessions. - Ők a felelősek azért, hogy az ilyen hajógyárak, mint a szóban forgó, betartsák az előírásokat.

- Eddings faxgépébe be volt programozva a HRF rövidítés - mondtam. - Kapcsolatban álltak?
- Kérdezősködött - felelte a tábornok. - Tudtunk Eddingsről, de nem tudtunk válaszolni a kérdéseire. Ugyanúgy nem tudtunk, ahogy önnek sem, Scarpetta doktornő, mikor elküldte nekünk azt a faxot, amelyben a kilétünk felől érdeklődött. - Semmit sem lehetett leolvasni az arcáról. - Nyilván megérti.
- És mi az a VUHSZ Memphisben? - kérdeztem.
- Ez is egy faxnak a száma, amelyet önhöz hasonlóan Eddings is hívott - felelte Sessions. - Védelmi Újrahasznosítási Szolgálat. Ők foglalkoznak a fölösleges készletek eladásával, amit azonban a HRF-nek jóvá kell hagynia.
- Kezd összeállni - mondtam. - Már értem, miért lépett kapcsolatba Eddings ezekkel az emberekkel. Azt akarta kideríteni, mi folyik a régi hajógyárban, meg akarta írni, hogy milyen megdöbbentő módon szegik meg a haditengerészet előírásait. Ehhez gyűjtött anyagot.
- Tulajdonképpen mik ezek az előírások? - kérdezte Marino. - Mik azok a szabályok, amikhez a hajógyárnak tartania kell magát?
- Mondok egy példát - válaszolta Sessions tábornok. - Ha Jacksonville-nek szüksége van a *Saratogá*-ra vagy valamelyik másik repülőgép-hordozóra, akkor a HRF gondoskodik arról, hogy a hajón végzett munkák megfeleljenek a haditengerészeti előírásoknak.
- Például milyen értelemben?
- Például a városnak rendelkeznie kell ötmillióval, ami fedezi a javítási költségeket, és kell lennie évi kétmilliójának a fenntartásra. A kikötőnek legalább kilenc méter mélynek kell lennie. Mikor aztán a hajó lehorgonyoz, a HRF valamelyik embere, általában egy civil, havonta egyszer megjelenik, és ellenőrzi a hajó javítási munkálatait.
- És ez a régi hajógyárban is így van? - kérdeztem.
- Ami azt illeti, jelen pillanatban nem vagyunk biztosak benne, hogy az illető civil ellátja-e a feladatát - mondta a szemembe nézve Sessions.

Wesley is megszólalt. - És ez a probléma. Mindenütt civilek vannak, és akadnak köztük olyanok, akik a nemzetbiztonságra fittyet hányva, a legnagyobb lelki nyugalommal hajlandók bármit áruba bocsátani. A régi hajógyár is egy polgári cégé. Az a feladata, hogy városoknak vagy bontóknak adja el a hajókat.
- Van ott most egy tengeralattjáró, az *Exploiter* - mondtam. - Azzal mi a helyzet? Ez az, amelyik mellől Eddingst kihalásztuk.
- Ballisztikus rakétákkal fölszerelt Zulu V. osztályú tengeralattjáró, 1955 és 1957 között épült - felelte a tábornok. - A hatvanas évek óta minden amerikai tengeralattjáró nukleáris meghajtású.
- Eszerint ez egy régi tengeralattjáró - állapította meg Marino. - Nem nukleáris.
- A meghajtása nem az, a rakétáira és a torpedóira viszont olyan robbanófejet szerelhet, amilyet csak akar.
- Azt akarja mondani, hogy azt a tengeralattjárót fel lehet újítani és át lehet alakítani úgy, hogy nukleáris fegyverek kilövésére is alkalmas legyen? - Egyre határozottabban bontakozott ki az ijesztő rémkép.
- Scarpetta doktornő - mondta kissé közelebb hajolva a tábornok. - Feltételezésünk szerint azt a tengeralattjárót nem az Egyesült Államokban újítanák és fegyvereznék föl. Mindössze arra van szükség, hogy elindítsák és kivigyék valahova a tengerre, ahol aztán ráteszi a kezét egy olyan hatalom, amelynek nem volna szabad. A többit már a célországban is el lehet végezni. Van azonban valami, amire Irak vagy Algéria nem képes a határain belül, és ez az atomfegyver készítésére alkalmas plutónium előállítása.
- És akkor honnan akarják behozni? - kérdezte Marino. - Ilyesmit nem találnak egy atomerőműben, és ha ezek a terroristák másképp gondolják, akkor ezek egy rakás bunkó.
- Old Pointban plutóniumot szerezni rendkívül nehéz, ha ugyan nem lehetetlen - erősítettem meg.

- Egy olyan anarchista, mint Joel Hand nem törődik azzal, hogy mennyire nehéz lehet - mondta Wesley.
- Egyébként pedig lehetséges - tette hozzá Wesley. - Körülbelül két hónappal azután, hogy új fűtőelemeket helyeznek a reaktorba, van lehetőség plutónium előállítására.
- Milyen gyakran cserélik a fűtőelemeket? - kérdezte Marino.
- Old Pointban tizenöt havonta cserélik a fűtőelemek egyharmad részét. Ez nyolcvan fűtőelem-köteg, vagyis körülbelül három atombomba. Csak le kell állítaniuk a reaktorokat, és kiemelhetik a fűtőelemeket.
- Akkor Handnek ismernie kellett az ütemtervet - mondtam.
- Igen.
Eszembe jutottak a CP&L vezetőinek telefonbeszélgetés-nyilvántartásai, amelyekhez valaki illetéktelenül hozzáférkőzött.
- Tehát lefizettek valakit - mondtam.
- Sejtjük is, hogy kit. Az egyik magas beosztású vezetőt - felelte Sessions. - Egy olyan embert, akinek döntő szava volt abban, hogy a CP&L kirendeltségét Hand birtoka közelében telepítsék.
- Joshua Hayes birtokára?
- Igen.
- Hogy az a…! - sziszegte Marino. - Akkor Hand már évek óta készült erre, és az is biztos, hogy valahonnan dől hozzá a pénz.
- Egyik sem kérdéses - bólintott a tábornok. - Az ilyesmi évekig tartó előkészítést igényel, és valakinek biztosítania kell hozzá az anyagi fedezetet.
- Nem szabad elfelejteni, hogy egy ilyen fanatikus, mint Hand, úgy érzi, hogy a harca örök időkre meghatározó jelentőségű vallásháború - mondta Wesley. - Ráér türelmes lenni.
- Tábornok úr! - néztem Sessionsra. - Ha a tengeralattjárót, amelyikről beszélünk, valamelyik távoli kikötőbe irányítják, a HRF tud arról?
- Feltétlenül.
- Hogyan? - kérdezte Marino.

- Sokféle módon - felelte Sessions. - Például amikor a hajókat a hajótemetőbe viszik, a rakéta- és torpedóvető csöveiket kívülről acéllemezekkel fedik le. És a tengelyt is lehegesztik belül, és ezáltal rögzítik a propellert. Ezenkívül természetesen minden fegyverzetet és kommunikációs eszközt eltávolítanak róla.
- Ez azt jelenti, hogy ezeknek az előírásoknak a megszegése legalább részben kívülről is észlelhető - mondtam. - Ha elég közel megy valaki a hajóhoz, láthatja.
Sessions elgondolkodva nézett rám: pontosan értette, mire gondolok. - Igen, láthatja.
- Ha tehát valaki lemerül egy tengeralattjáró mellett, láthatja, ha a torpedóvető csövek nincsenek lezárva. Esetleg még azt is meg tudja állapítani, hogy a hajócsavar nincs lehegesztve.
- Igen - mondta a tábornok. - Ezeket megállapíthatja.
- Ezért merült hát le Ted Eddings.
- Tartok tőle - szólalt meg Wesley. - A búvárok megtalálták a fényképezőgépét, és megnéztük a benne lévő filmet. Mindössze három felvétel volt rajta, mindhárom eléggé elmosódott, és az *Exploiter* hajócsavarjáról készült.
- És hol van most a tengeralattjáró? - kérdeztem.
Sessions nem felelt rögtön. - Fogalmazzunk talán úgy, hogy szorosan a nyomában vagyunk.
- Tehát eltűnt.
- Körülbelül abban az időpontban, mikor az atomerőművet megtámadták, kifutott.
Végignéztem a jelenlevőkön. - Én már tudom, miért érezte úgy Eddings, hogy nagyon fel kell készülnie az élete megvédésére.
- Valaki csapdába csalta - vélekedett Marino. - Nem lehet az utolsó pillanatban rögtönözve ciángázzal megmérgezni valakit.
- Előre megfontoltan gyilkolta meg valaki, akiben megbízott - mondta Wesley. - Akárkinek nem árulta volna el, hogy hova készül aznap éjjel.

Eddings faxának egy másik beprogramozott címe ötlött fel bennem: KPT. Jelenthetett kapitányt is. Meg is említettem Green kapitány nevét.
- Ehhez a történethez Eddingsnek szüksége volt legalább egy emberre, aki belülről informálta - szögezte le Wesley. - Valaki információkat szivárogtatott ki neki, és gyanítom, hogy ez ugyanaz az ember volt, aki csapdába csalta, vagy legalábbis segített benne. - Rám nézett. - Eddings telefonszámlájából pedig kiderült, hogy az utóbbi néhány hónapban telefonon és faxon nagyon sokszor kommunikált Greennel. A jelek szerint valamikor ősszel kezdődhetett a dolog, mikor Eddings írt egy teljesen ártalmatlan riportot a hajótemetőről.
- Akkor kezdett mélyebbre ásni - mondtam.
- A kíváncsisága nekünk is segített - jegyezte meg a tábornok. - Mi is nekifogtunk mélyebbre ásni. Nem is hinnék, milyen hosszú ideje vizsgáljuk ezt a dolgot. - Halványan elmosolyodott. - Doktornő, maga bizonyos alkalmakkor nem volt olyan egyedül, mint gondolta.
- Őszintén remélem, hogy köszönetét mond a nevemben Jerodnak és Ki Soo-nak - mondtam, feltételezve, hogy mindketten tengerészgyalogosok.
Wesley válaszolt a tábornok helyett. - Majd én megteszem. De alkalomadtán megteheted személyesen is, ha ellátogatsz a túszmentőkhöz.
Áttértem egy látszólag egészen más témára. - Tábornok úr! Ha valamelyik veszteglő hajón esetleg gondot okoznak a patkányok, tudomást szerez ön arról?
- A patkányok minden hajón gondot okoznak - felelte.
- A ciánt többek között arra is használják, hogy elpusztítsák a hajótestben élő rágcsálókat - mondtam. - A hajótemetőben jelentős készletek lehetnek belőle.
- Mint jeleztem, Green kapitány nekünk is komoly gondokat okoz. - Ezúttal is pontosan tudta, mire gondolok.
- Az újcionisták embere? - kérdeztem.

- Igen - válaszolt ismét a tábornok helyett Wesley. - Feltételezésem szerint Green az összekötő az újcionisták és a katonai intézmények között, és a hajótemető is az utóbbiak közé számítható. Roche csak a fullajtára. Ő végzi a piszkos munkát, ő zaklat embereket, ő szaglászik és spicliskedik.
- Nem ő ölte meg Dannyt - mondtam.
- Dannyt egy pszichopata ölte meg, aki külsőre nem nagyon rí ki az átlagemberek közül. Ezért nem tűnt fel senkinek, mikor a Hill Cafe előtt ácsorgott. Érzésem szerint fehér férfi, harminc-negyven éves, ért a vadászathoz és általában a fegyverekhez.
- Nekem ez tök úgy hangzik, mint azoknak a fazonoknak a személyleírása, akik megszállták Old Pointot - mondta Marino.
- Nekem is - bólintott Wesley. - Danny meggyilkolása, akár ő volt a kijelölt áldozat, akár nem, vadászfeladat volt, mint például prérikutyát lőni. A tettes valószínűleg ugyanott vásárolta a negyvenötös Siget, ahol a Black Talonokat.
- Én úgy tudtam, hogy az a Sig egy rendőré volt - emlékeztette a tábornok.
- Így is van - bólintott Wesley. - Elveszett az utcán, aztán valahol valaki eladta.
- Hand valamelyik hívének - fűzte hozzá Marino. - Valami olyasfajta trógernek, mint amelyik Marylandben elintézte azt a Shapiro nevű tagot.
- Pontosan.
- A nagy kérdés most az, hogy mi az, amit szerintük maga tud - nézett rám Sessions tábornok.
- Sokat törtem rajta a fejem, de nem jutottam semmire - feleltem.
- Próbálj úgy gondolkozni, ahogyan ők - mondta Wesley. - Mi az, amit szerintük csak te tudhatsz, más nem?
- Talán azt hiszik, hogy nálam van a könyv - válaszoltam, mivel semmi más nem jutott eszembe -, és az számukra szent.

- Mi van abban a könyvben, amit nem szeretnének mások tudomására hozni? - kérdezte Sessions.
- Szerintem leginkább annak a tervnek a leleplezésétől tarthattak, amelyet most megvalósítottak - mondtam.
- Ez nyilvánvaló. Ha valaki tudomást szerzett volna róla, nem tudták volna keresztülvinni. - Wesley szemében ezernyi gondolat villant, ahogy rám nézett. - És mit tud Mant doktor?
- Még nem beszéltem vele, nem veszi föl a telefont. Rengeteg üzenetet hagytam már neki.
- Nem találod ezt nagyon furcsának?
- De nagyon is. Ennek ellenére nem hiszem, hogy baja esett volna, mert arról már tudnánk. Szerintem fél.
Wesley megmagyarázta a tábornoknak. - Mant doktor a tidewateri körzet törvényszéki orvos szakértője.
- Talán el kellene mennie hozzá - mondta felém fordulva Sessions.
- Tekintettel a körülményekre, ez most nem a legmegfelelőbb időpont - feleltem.
- Épp ellenkezőleg - vetette ellen Sessions. - Szerintem épp ez a legmegfelelőbb időpont.
- Lehet, hogy igaza van - mondta Wesley. - Tulajdonképpen az az egyetlen reményünk, hogy valamiképpen ki tudjuk puhatolni ezeknek az embereknek a szándékait. Lehet, hogy Mant tud valamit, ami segít ebben. Talán ezért lapul.
Sessions kihúzta magát ültében. - Én azt mondom, keressük meg. Először is tartani lehet attól, hogy mialatt mi itt beszélgetünk, ugyanez odaát is megtörténik. Ezt mi már Bentonnal megtárgyaltuk. Tehát így is, úgy is van teendő odaát. Valaki átrepül, és kész - feltéve, hogy a British Airways ilyen rövid idő alatt talál rá megoldást. - Fanyarul elmosolyodott. - Ha nem, azt hiszem, elég, ha felhívom a Pentagont.
- Kay - fordult felém Wesley, miközben Marino dühösen villogtatta a szemét -, nem tudhatjuk, hogy Európában nem történik-e épp ezekben a

percekben valami hasonló, mint Old Pointban, mivel ami itt történt, az nem egyik napról a másikra történt. Félünk, hogy több helyen is hasonló akcióra kerül sor.
- Azt akarod mondani, hogy ezek a tébolyodott újcionisták Angliába is befészkelték magukat? - Marino kérdezett, aki már majd' szétrobbant a dühtől.
- Erről egyelőre nincs tudomásunk, de sajnos rengetegen vannak, akik a helyükbe lépnek - felelte Wesley.
- Akkor megmondom, mi az én véleményem. - Marino vádló pillantást vetett rám. - Atomkatasztrófa lóg a fejünk fölött. Nem gondolja, hogy inkább itt kellene ücsörögnie?
- Én is ezt mondom.
A tábornok éles elméjűen megjegyezte: - Ha segít, remélhetőleg nem kell itt ücsörögnie, mert nem lesz semmi teendője.
- Ezt is megértem - feleltem. - Nálam erősebben senki sem hisz a megelőzésben.
- Meg tudod oldani? - kérdezte Wesley.
- Az intézetet már mozgósítottam, felkészültünk minden lehetséges fejleményre. Tudják, mi a teendőjük. Ha bármilyen módon segíthetek, megteszem.
Marinót nem lehetett ilyen könnyen lecsillapítani. - Ez veszélyes. - Wesleyre villantotta a szemét. - Nem küldheted ki csak úgy a doktornőt mindenféle repterekre meg az ég tudja, miféle helyekre, mikor azt se tudjuk, kik vannak odaát, és mit akarnak.
- Igazad van, Pete - mondta Wesley. - Nem is ezt fogjuk csinálni.

14

Este hazamentem csomagolni, az útlevelem amúgy is a széfben volt. Ideges kezekkel pakoltam, vártam, hogy megszólaljon a csipogóm. Fielding óránként hívogatott, hogy mik a legfrisebb fejlemények, és hogy közölje aggodalmait. Legjobb tudomásunk szerint az Old Point-i áldozatok még mindig ott hevertek, ahol a fegyveresek hagyták őket, és nem tudtuk, hogy az erőmű hány alkalmazottját tartják fogva odabent.
A házam előtt álló rendőrautó őrizete mellett is nyugtalanul aludtam. Ötkor az ébresztőóra riasztott fel. Másfél órával később egy Learjet várt a henricói Millionaire reptéren, ahol a környék leggazdagabb üzletemberei tartják a helikoptereiket és vállalataik gépeit. Wesleyvel udvariasan, de visszafogottan üdvözöltük egymást. Alig tudtam elhinni, hogy kettesben repülünk a tengerentúlra. Mielőtt azonban még egyáltalán fölmerült, hogy nekem is át kellene repülnöm Londonba, már eldöntötték, hogy Wesley fölkeresi az ottani követséget, Sessions tábornok pedig nem tudott a velünk kapcsolatos szóbeszédről. Én legalábbis elhatároztam, hogy így szemlélem az adott helyzetet, amelynek kialakításához nem volt közöm.
- Nem vagyok biztos az indokaidban - mondtam Wesleynek, mikor a gép, akár egy szárnyra kapott versenyautó, fölemelkedett velünk. - És ez itt meg micsoda? - néztem körül. - Mióta használ az Iroda Learjeteket? Vagy ezt is a Pentagon intézte el?
- Azt használjuk, amire szükségünk van - felelte. - A CP&L a válság megoldása érdekében mindenét rendelkezésünkre bocsátja, és ez a Learjét az övék.

A karcsú, fehér gép dióbarna és szürkéskék bőrülésekkel volt berendezve, de annyira zúgott, hogy kiabálnunk kellett.
- Nem idegesítő, hogy az övéket kell használnunk? - kérdeztem.
- A CP&L ugyanolyan ártatlan ebben a históriában, mint mi, és egy-kettőt leszámítva, az emberei tudomásunk szerint nem tehetnek a történtekről. Sőt: elsősorban ők az áldozatok.
Előrenézett a pilótafülkére, amelyben két jó felépítésű, öltönyös férfi ült. - A pilóták egyébként túszmentők - folytatta -, és mielőtt felszálltunk, az utolsó csavarig ellenőriztünk mindent. Ne izgulj. Ami pedig a dolognak azt az részét illeti, hogy most itt ülök melletted - nézett rám -, megismétlem: az ügy mostantól operatív jellegű. A túszmentőkön a sor. Rám csak akkor lesz szükség, ha a terroristák kapcsolatba lépnek velünk, amikor már legalább annyit tudunk, hogy kikkel van dolgunk. De nézetem szerint erre csak néhány nap múlva kerül sor.
- Ezt meg honnan tudod? - Kávét töltöttem neki.
Átvette a csészét, összeért a kezünk. - Onnan, hogy most van dolguk. Ezeknek a fűtőelem-kötegek kellenek.
- Lezárták a reaktorokat?
- A cég szerint rögtön az erőmű lerohanása után. Ezek tudják, miért mentek oda, és jelenleg nem érnek rá tárgyalgatni.
- Húszan vannak.
- A busszal körülbelül ennyien érkeztek. Azt viszont, hogy jelenleg hányan vannak, nem tudjuk.
- Mikorra volt beütemezve ez a továbbképzés? - kérdeztem.
- A cég szerint december elején döntötték el, hogy február végén lesz.
- Akkor átütemezték. - A történtek fényében nem lepett meg.
- Igen - mondta Wesley. - Két nappal Eddings halála előtt hirtelen előrehozták.
- Kétségbeesett kísérletnek látszik ez, Benton.

- És vakmerőbbnek és nem annyira előkészítettnek. Ez jó is, meg rossz is.
- És mi lesz a túszokkal? A tapasztalataid szerint elképzelhető, hogy őket is elengedik?
- Nem ismerek minden terroristát - felelte Wesley az ablakon kinézve; a puha oldalfényben komornak hatott az arca.
- Istenem! - sóhajtottam. - Ha ezek megpróbálják megszerezni a fűtőanyagot, akkor itt országos katasztrófa fenyeget. Csak tudnám, hogyan képzelik. Azok a fűtőelem-kötegek több tonnát nyomnak, és olyan erős a radioaktivitásuk, hogy aki a közelükbe megy, azonnal meghal. És hogyan akarják elszállítani Old Pointból?
- Az erőmű víz mellé települt, az kell a reaktorok hűtéséhez. A közelben pedig, a Jamesen figyelünk egy uszályt, amelyről gyanítjuk, hogy az övék.
Eszembe jutott Marino, aki azt mondta, hogy az újcionisták telepére folyamatosan érkeznek hatalmas ládák. - Nem foglaljuk le?
- Nem. Amíg a túszok odabent vannak, nem foglalunk le se uszályt, se tengeralattjárót, se semmit. - Wesley belekortyolt a kávéba. A szemhatár sápadt aranyszínre váltott.
- Eszerint a legjobb megoldás még az, ha hagyjuk, hogy vigyék, amit akarnak, csak ne öljenek meg több embert - mondtam, bár nem hittem ebben a végkifejletben.
- Nem. A legjobb eset az, ha ott kapjuk el őket, ahol vannak - felelte Wesley. - Más se hiányzik, mint hogy egy erősen radioaktív anyaggal telepakolt hajóval kifussanak a virginiai folyókra vagy a tengerre. Akkor mit csinálunk velük? Fenyegetőzünk, hogy elsüllyesztjük őket? Szerintem egyébként a túszokat is magukkal vinnék. - Szünetet tartott. - Végül pedig lelövik mindet.
Elképzeltem azokat a szerencsétleneket, akiknek idegszálain minden lélegzetvételükkor végigfut a félelem; ismerem a félelem testi-lelki

jegyeit. Forrt bennem a gyűlölet ezek ellen az emberek ellen, akik újcionistáknak nevezték magukat. Ökölbe szorult a kezem.
Wesley lenézett a kezemre, látta, hogy elfehérednek az ízületeim, olyan erővel szorongatom a karfát, és azt hitte, félek a repüléstől. - Már csak néhány perc - nyugtatott. - Már ereszkedünk.
A Kennedyn szálltunk le, egy kisbusz várt ránk a betonon, két kisportolt, öltönyös férfi ült bennük. Nem kérdeztem Wesleyt, kik, mert már tudtam. Az egyik bekísért minket a British Airways pultjához, amely volt szíves az Iroda segítségére sietni - vagy talán a Pentagonéra -, és biztosított számunkra két helyet a Londonba induló Concorde-on. A pultnál feltűnés nélkül megmutattuk a papírjainkat, és kijelentettük, hogy nincs nálunk fegyver. A védelmünkre kirendelt ügynök átjött velünk a várócsarnokba, és mikor legközelebb odapillantottam rá, a külföldi újságok standját böngészte.
Wesleyvel a nagy ablakhoz ültünk, ahonnan ráláttunk a szuperszonikus Concorde-ra: óriási, fehér gémként állt a betonon, az oldalához csatlakozó vastag csövön keresztül most töltötték fel üzemanyaggal. Inkább rakétára hasonlított, mint az általam addig látott utasszállító gépekre. Úgy vettem észre, utasai túlnyomó többségére már nem gyakorol mély benyomást - ahogy más se nagyon. Süteményeket és gyümölcsöt fogyasztottak, egyik-másikuk már Bloody Maryt és mimózát - pezsgőt narancslével - kevert magának.
Alig-alig beszélgettünk, és miközben filmbeli kémek és detektívek módjára újságot tartottunk magunk elé, a nyüzsgést figyeltük. Láttam Wesleyn, hogy elsősorban a középnyugatiakat nézi meg alaposabban, én viszont inkább azokat, akik hasonlítottak ránk, mert még nem felejtettem el, milyen elegánsnak és udvariasnak mutatkozott Joel Hand a tárgyaláson. Ha ekkor leül mellém, és én nem ismerem, feltételezem, hogy gyakrabban jár ebbe a várócsarnokba, mint mi.
- Látsz valamit? - Wesley leeresztette az újságot.

- Nem tudom. - Izgatott voltam. - Mondd csak: kettesben vagyunk, vagy még itt van a barátod?
Mosolygott a szeme.
- Nem tudom, mi olyan vicces ebben - mondtam bosszúsan.
- Szóval azt hiszed, hogy az angol titkosszolgálat máris körülöttünk ólálkodik? Vagy valamilyen más titkosügynök?
- Szerintem az az öltönyös férfi, aki idekísért minket, a British Airways különleges szolgálatának az embere.
- Hadd válaszoljak erre úgy, Kay, hogy ha nem vagyunk egyedül, én nem fogom neked megmondani.
Egy pillanattal hosszabb ideig néztünk egymásra. Még sose utaztunk együtt külföldre, és ez az út sem indult jó előjelekkel. Wesleyn sötétkék öltöny volt, annyira sötét, hogy csaknem fekete, hozzá a szokásos fehér ing és mértéktartó nyakkendő. Én is mértéktartóan öltöztem, s mindketten föltettük a szemüvegünket. Olyanok voltunk, mint két ügyvéd. Ahogy végignéztem a váróban ülő-álló nőkön, rádöbbentem, hogy csak egyvalaminek nem látszom: feleségnek.
Papír zörrent: Wesley összehajtogatta a londoni *Times*-t, és az órájára pillantott. - Azt hiszem, ez nekünk szól. - Fölemelkedett; a hangszóró a kettes járat utasait szólította.
A Concorde két részének kétoldalt elhelyezett bőrüléseiben száz ember ült. A padlót szürke szőnyeg borította. Az űrhajót idéző ablakok olyan aprók voltak, hogy nem lehetett rajtuk kilátni. Az utaskísérők britek és jellegzetesen udvariasak voltak. Talán tudták is, hogy az FBI, a hadiflotta, a CIA vagy valamilyen hasonló szervezet emberei vagyunk, de ezt semmiféle módon nem jelezték. Csak az érdekelte őket, mit óhajtunk inni. Whiskyt rendeltem.
- Nem korai még egy kicsit? - kérdezte Wesley.
- Londonban nem - feleltem. - Ott öt órával előbbre tartanak.

- Kösz, hogy mondod, majd előreállítom az órámat - mondta, mintha soha életében nem járt volna még külföldön. - Én egy sört kérek - mondta az utaskísérőnek.
- Most, hogy a megfelelő időzónában vagyunk, könnyebben csúszik az ital - mondtam önkéntelenül is némi éllel.
Wesley felém fordult, és a szemembe nézett. - Úgy hallom, dühös vagy.
- Látod? Ezért vagy profilos, mert rájössz ezekre a dolgokra.
Wesley feltűnés nélkül körülnézett, de előttünk válaszfal volt, a szomszédos ülésen senki, és hogy mögöttünk ki ült, szinte nem is érdekelt.
- Mi volna, ha értelmesen beszélgetnénk? - kérdezte Wesley.
- Nehéz értelmesen beszélni, Benton, ha te mindig csak a történések után akarsz beszélgetni.
- Ezt nem egészen értem. Nem látom az összefüggést.
Úgy döntöttem, rámutatok. - Mindenki tudta, hogy válsz, csak én nem. Lucytól kellett megtudnom. A kollégáitól hallotta. Én csupán annyit szeretnék, ha a változatosság kedvéért egyszer nekem is lenne valami közöm a kapcsolatunkhoz.
- Jézusom. Szeretném, ha egy kicsit higgadtabb lennél - mondta Wesley.
- Feleannyira se szeretnéd, mint én.
- Azért nem szóltam neked, mert nem akartam, hogy befolyásolj.
Suttogva beszéltünk, és annyira közel hajoltunk egymáshoz, hogy összeért a vállunk. A gyászos körülmények ellenére is élesen érzékeltem minden mozdulatát, és hogy milyen érzéseket vált ki belőlem. Éreztem zakója és kedvenc arcvize illatát.
- A házasságommal kapcsolatos döntések nem tartoznak rád - mondta. Megérkezett az innivalónk. - Tudom, hogy megérted.
Nem szoktam hozzá, hogy ebben a napszakban whiskyt igyak: gyors és erős volt a hatása. Azonnal elkezdtem kiengedni, lehunyt szemmel hallgattam a hajtóművek felerősödő dübörgését; a sugárhajtású gép

megemelte az orrát, és mennydörögve a levegőbe emelkedett. Attól kezdve a lenti világ egy halvány szemhatárra fogyatkozott - már olyankor, mikor egyáltalán ki tudtam venni valamit az ablakon át. A hajtóművek hangosak maradtak, továbbra is egymás közvetlen közelségében folytattuk érzelmektől fűtött párbeszédünket.
- Én tudom, mit érzek irántad - mondta Wesley. - Már régóta tudom.
- Ehhez nincs jogod - feleltem. - Ehhez sose volt jogod.
- Na és neked? Neked jogod volt azt tenni, amit tettél? Vagy egyedül voltam abban a szobában?
- Én legalább nem vagyok férjnél, és nem is élek együtt senkivel - mondtam. - De igazad van: nem kellett volna.
Kortyolgatta a sört. Egyikünket sem érdekeltek a falatszendvicsek és különféle kaviárok, amelyek sejtésem szerint csak egy ínyencek szájíze szerint készült hosszú menü bevezetői voltak. Egy ideig hallgattunk, lapozgattuk a képeslapokat és az újságokat; útitársaink szinte kivétel nélkül ugyanezt tették. Feltűnt, hogy itt a Concorde-on alig-alig beszélgetnek egymással az emberek, amiből arra következtettem, hogy gazdagnak, híresnek vagy előkelőnek lenni nagyon unalmas lehet.
- Akkor ezt a témát megtárgyaltuk - szólalt meg Wesley közelebb hajolva; épp spárgát vettem magamnak.
- Miféle témát? - Letettem a villámat, mivel balkezes vagyok, és Wesley akadályozott a mozgásban.
- Tudod, milyet. Hogy mit kellene tennünk, és mit nem. - Karja a mellemhez súrlódott, aztán ott is maradt, mintha az iménti beszélgetésünket elsodorta volna a kétszeres hangsebesség.
- Igen.
- Mi igen? – kérdezte Wesley. - Hogy érted azt, hogy igen?
- Arra mondtam igent, amit az előbb mondtál. - Valahányszor lélegzetet vettem, hozzáért a testem. - A megoldásról.
- Akkor ennél maradunk - mondta.

- Persze hogy ennél. - Nem voltam egészen biztos abban, hogy miben állapodtunk meg. - Azért valamit még tegyünk hozzá. Ha egyszer elválsz, és még kíváncsiak vagyunk egymásra, akkor újra kezdjük.
- Pontosan. Ez a legértelmesebb megoldás.
- Addig pedig kollégák és barátok maradunk.
- Én is éppen így gondoltam - mondta Wesley.

Fél hatkor már a Park Lane-en suhantunk. Egy Rover hátsó ülésén ültünk, mindketten hallgattunk; a londoni rendőrség egyik embere vezetett. Sötét volt, néztem London fényeit. Teljesen elvesztettem a tájékozódási érzékemet, de nagyon felélénkültem. A Hyde Park sötétség széles tengerének tűnt, kanyargó útjai mentén elmázolt fényfoltoknak a lámpák.
A lakás, amelyben megszálltunk, a Dorchester Hotel közvetlen közelében volt. A patinás nagyszálló előtt pakisztániak gyűltek össze, hevesen tüntettek Londonba látogató miniszterelnökük ellen. A rohamrendőrök és a kutyások nagy számban képviseltették magukat, de a mi sofőrünket láthatólag nem érdekelte a dolog.
- Van egy portás - mondta egy viszonylag újnak látszó, magas épület elé gördülve. - Csak menjenek oda, mondják meg, kicsodák, és ő majd beszállásolja magukat. Segítsek bevinni a bőröndöket?
Wesley kinyitotta az ajtót. - Köszönjük, de elbírunk velük.
Bementük a kis előcsarnokba, ahol egy idősebb, éber férfi mosolygott ránk barátságosan politúrozott íróasztala mögül.
- Ó, nagyszerű. Már vártam önöket.
Felállt, és átvette a bőröndjeinket. - Csak jöjjenek utánam a lifthez.
Beszálltunk, fölmentünk az ötödikre, ahol egy nagy ablakos, élénk textilekkel és afrikai műtárgyakkal berendezett négyszobás lakásba vezetett minket. A szobám kényelmesnek látszott, a fürdőszoba jellegzetes angol kádjába bele lehetett volna fulladni, a vécét lánccal kellett lehúzni. A bútorok Viktória korabeliek voltak, a parkettet kopott

török szőnyegek takarták. Odamentem az ablakhoz, a legerősebb fokozatra állítottam a fűtést, aztán eloltottam a lámpát, úgy néztem az elsuhanó autókat és a park szélben hajladozó fáit.
Wesley szobája a közlekedőfolyosó túlsó végén volt. Nem hallottam, hogy jön, csak amikor megszólalt.
- Kay! - Megállt az ajtóban; jég koccant halkan. - Nem tudom, kié ez a lakás, de remek a whiskyje. Mondták, hogy szolgáljuk ki magunkat.
Bejött, két öblös poharat állított az ablakpárkányra.
- Le akarsz itatni? - kérdeztem.
- Arra eddig sose volt szükség.
Ott állt mellettem. Kortyolgattunk, egymáshoz dőlve néztünk ki az ablakon. Sokáig csak halk, kurta mondatokkal beszélgettünk, aztán Wesley végigsimított a hajamon, megcsókolta a fülemet és az államat. Én is megérintettem; egymás iránti szerelmünk úgy mélyült, ahogy csókjaink és simogatásaink.
- Annyira hiányoztál - suttogta, miközben meglazultak és lesiklottak ruhadarabjaink.
Szeretkeztünk, mert nem tudtuk legyőzni önmagunkat. Ez volt az egyetlen mentségünk, bár tudtam, hogy ezt egyetlen bíróság sem fogadná el. Rettentő nehéz volt egymástól távol; egész éjjel szomjaztuk egymást. Hajnaltájt elszenderedtem, s mire fölébredtem, Wesley már elment - mintha csak álmodtam volna. Feküdtem a pehelypaplan alatt, lassú, lírai képek úsztak el lelki szemeim előtt. Fények táncoltak a szemhéjam alatt, és úgy éreztem, mintha ringatnának, mintha kislány volnék újra, és apám nem halt volna meg egy olyan betegségben, amelynek mibenlétét akkor még nem értettem.
Sose tudtam túltenni magam rajta. Azt hiszem, a férfiakhoz is valójában azért vonzódom, mert ő itt hagyott. Tánc volt a vele való együttlét, melynek lépéseit sose tanultam, aztán egyszer csak ott álltam egymagam a némaságban egy üres szobában - szinte egész magánéletemben. Rádöbbentem, mennyire egyformák is vagyunk Lucy

meg én: mindketten titokban szeretünk, és nem beszélünk a fájdalomról.
Felöltöztem, s kimentem az összekötő-folyosóra. Wesley a nappaliban kávézott, és kibámult az ablakon; felhősnek ígérkezett a nap. Öltönyben és nyakkendőben volt, és nem látszott fáradtnak.
- Még meleg a kávé - mondta. - Hozzak?
- Köszönöm, majd én. - Átléptem a konyhába. - Régóta fent vagy?
- Egy ideje.
Nagyon erős kávét főzött. Felötlött bennem, mennyire nem tudom, milyen is Wesley otthon. Sok közös kedvtelésünk volt, de nem főztünk együtt soha, nem voltunk kettesben se nyaralni, se sportolni. Visszamentem a nappaliba, a csészémet és a csészealjat az ablakpárkányra tettem, mert látni akartam a parkot.
- Hogy vagy? - Elkapta a tekintetemet.
- Jól. Es te?
- Nem látszol valami üdének.
- Te mindig tudod, mivel kedveskedj.
- Csak azt akartam mondani, hogy kialvatlannak látszol.
- Gyakorlatilag nem aludtam, és ennek te vagy az oka.
Elmosolyodott. - Meg az időeltolódás.
- Az az eltolódás, amit maga okoz, Wesley ügynök, sokkal rosszabb.
A forgalom már erős zúgással áramlott, időnként a brit szirénák furcsa kakofóniája hatolt át rajta. A hideg, reggeli fényben élénk léptekkel igyekeztek a gyalogosok a járdán; akadt néhány kocogó is. Wesley felállt.
- Hamarosan indulnunk kell. - Megmasszírozta és megcsókolta a nyakszirtemet. - Be kellene kapnunk valamit. Hosszú nap áll előttünk.
- Én nem szeretek így élni, Benton - mondtam, miközben bezárta az ajtót.
Elindultunk a Park Lane-en, elmentünk a Dorchester Hotel előtt, ahol még mindig kitartott egy maroknyi pakisztáni. A Mount Streeten

sétáltunk le a South Audleyra, ahol találtunk egy már nyitva lévő kis éttermet, Richoux-nak nevezték. Olyan gyönyörű francia süteményeik és bonbonosdobozaik voltak, hogy műtárgynak is beillettek volna. A kis asztaloknál öltönyös vendégek olvasgatták az újságokat. Friss narancslevet ittam, megéheztem tőle. Filippínó pincérnőnk nem is nagyon értette, hogy mígWesley csak pirítóst rendel, én szalonnás-gombás rántottát és paradicsomot kérek.

- Megfelezik? - kérdezte.

- Nem, köszönöm. - Elmosolyodtam.

Tíz felé járt, mikor a South Audleyn továbbmenve kiértünk a Grosvenor Square-re. Itt áll az amerikai nagykövetség - az ötvenes évek építészetének szerencsétlen gránittömbje -, tetején a büszkén őrködő bronzsassal. A biztonsági szabályok rendkívül szigorúak voltak, mindenütt komor őrök álltak. Bemutattuk az igazolványainkat és az útlevelünket, és lefényképeztek minket. Végül felkísértek az első emeletre, ott fogadott minket Chuck Olson, az FBI legmagasabb rangú nagy-britanniai képviselője. Sarokirodájából tökéletes rálátás nyílt a vízumért és zöld kártyáért sorban állókra. Szürke öltönyös, köpcös figura volt, katonásan kurtára nyírt haja csaknem olyan ezüstös, mint Wesleyé.

- Részemről a szerencse - mondta, mikor kezet fogtunk. - Foglaljanak helyet. Megkínálhatom önöket egy kávéval?

Egy kanapéra telepedtünk Wesleyvel az íróasztallal szemben, amely egy jegyzettömböt és néhány dossziét leszámítva üres volt. Olson feje fölött egy parafa táblán rajzok voltak kitűzve - a gyerekei művei lehettek -, a fölött pedig az igazságügy-minisztérium óriási jelvénye. A könyvektől és a dicsérő oklevelektől eltekintve az iroda egy olyan, sokat dolgozó emberről tanúskodott, aki se a feladatától, se önmagától nincs elragadtatva.

- Azt hiszem, Chuck - kezdte Wesley -, már tudja, hogy Scarpetta doktornő a mi orvos szakértő tanácsadónk. Amennyire lehetett,

elrendezte az ügyeit Virginiában, de könnyen előfordulhat, hogy hamarosan hazarendelik.
- Isten ments! - kiáltott fel Olson, mivel egy angliai vagy európai atomkatasztrófa esetén fennállt a lehetősége, hogy a segítségemet kérik az áldozatokról történő gondoskodáshoz.
- Hálás volnék, ha valamivel világosabb képet festene nekünk az aggodalmairól - mondta Wesley.
- Azt hiszem, nyilvánvalóak - nézett rám Olson. - Anglia egyharmad részében nukleáris energia szolgáltatja az áramot. Nyugtalanít bennünket egy hasonló terrorista akció lehetősége. Az az igazság, hogy nem tudjuk, nem terveztek-e még egy hasonlót ugyanezek emberek.
- Az újcionisták bázisa Virginia - mondtam. - Arra céloz, hogy esetleg nemzetközi kapcsolatokkal is rendelkeznek?
- Itt nem ők a főszereplők - felelte Olson. - Nem nekik kell a plutónium.
- Hanem?
- Líbiának.
- Azt hiszem, erről egy ideje tud már a világ.
- És most megtörtént - mondta Wesley. - Old Pointban.
- Önök kétségkívül tudják - folytatta Olson -, hogy Kadhafi már nagyon régóta szeretne nukleáris fegyverhez jutni, de eddig minden igyekezete kudarcot vallott. Összeköttetésbe lépett a virginiai újcionistákkal, és nyilván vannak más szélsőséges csoportok is, amelyeket fel tud használni. Sok arab is él nálunk.
- Honnan tudja, hogy Líbia áll a dolog mögött? - kérdeztem.
Wesley válaszolt. - Először is végignéztük a nyilvántartást, kikkel beszélt Joel Hand telefonon, és az elmúlt két évben igen gyakran hívta Tripolit és Bengázit.
- De azt nem tudod, hogy Kadhafi tervez-e itt, Londonban is valamit - mondtam.
- Mi itt attól félünk, hogy nagyon érzékeny ponton találna el minket - mondta Olson. - London afféle ugródeszka Európa, Amerika és a

Közel-Kelet felé. Gigantikus pénzügyi központ. Önmagában véve az, hogy Libia tüzet lop Amerikából, még nem jelenti, hogy az Egyesült Államok a végcél.
- Miféle tüzet? - kérdeztem.
- Amit a mitológiai Prométheusz. A tűz nálunk a plutónium fedőneve.
- Értem - mondtam. - Végigfut a hideg a hátamon, ha belegondolok. Mondja meg, mit tehetek.
- Ki kell deríteni, miféle gondolkodás áll emögött, mind a szándékot, mind a mostani és az esetleg várható történéseket illetően - válaszolta Olson. - Jobban meg kell értenünk ezeknek a terroristáknak a gondolkodásmódját, és ez nyilvánvalóan Wesley asztala. A magáé az információszerzés. Tudomásom szerint van itt egy kollégája, aki hasznosnak bizonyulhat.
- Remélhetőleg - feleltem. - Mindenképp szeretnék beszélni vele.
- Mennyire veszélyes ez az ügy? - kérdezte Wesley Olsont. - Nem kellene egy kísérő a doktornő mellé?
Olson furcsa pillantást vett rám, mintha felmérné az erőmet, mint egy tárgyét vagy egy szorítóba lépő ökölvívóét.
- Nem - felelte végül. - Véleményem szerint a doktornő teljes biztonságban van. Természetesen ha ön másképp gondolja…
- Nem tudom. - Wesley is rám nézett. - Talán mégiscsak kellene mellé valaki.
- Erre semmi szükség - mondtam. - Senki sem tudja, hogy Londonban vagyok. Ezen túlmenően Mant doktor már így is vonakodik, ha ugyan nem tört ki rajta a halálfélelem, és ha nem egyedül keresem föl, egészen biztosan nem lesz hajlandó megnyílni. És akkor teljesen fölöslegesen tettük meg ezt az utat.
- Rendben van - mondta vonakodva Wesley. - De csak úgy, ha mindig tudjuk, hol vagy. És ha el akarjuk csípni a gépet, legkésőbb négyre vissza kell érnünk ide.

- Ha elakadnék, felhívlak. Maguk itt lesznek? - kérdeztem Olsonra nézve.
- Ha nem, a titkárnőm tudni fogja, hol vagyunk - válaszolta.
Lementem az előcsarnokba, ahol egy szökőkút csobogott hangosan, és az Egyesült Államok volt nagyköveteinek fényképeivel díszített falak között egy bronz Lincoln trónolt. Odakint a hideg, nyirkos utcán leintettem egy taxit, és megadtam a sofőrnek a címet: nem volt messze az Eaton Square-i Belgraviától.
Mant anyja Ebury Mewsben lakott egy több lakásra osztott kis, kétemeletes házban. A fehér épület tetején vörös kéménytoldalékok ágaskodtak magasra a sokszínű zsindely fölött, az ablakmélyedések sárga nárciszokkal, kikericcsel és borostyánnal voltak tele. Fölmentem az első emeletre, bekopogtattam, de aki ajtót nyitott, az nem a tidewateri kollégám volt. Egy idősebb asszony nézett rám ugyanolyan értetlenül, ahogyan én őrá.
- Bocsásson meg - mondtam. - Úgy látom, már eladták a lakást.
- Tévedés - szögezte le határozottan az asszony. - Ez a lakás nem eladó.
- Philip Mant doktort keresem - folytattam. - Ezek szerint rossz helyen.
- Vagy úgy - mondta az asszony. - Philip a bátyám. - Kedvesen elmosolyodott. - Épp most indult munkába. Elkerülték egymást.
- Munkába? - visszhangoztam.
- Igen, mindig ilyentájt indul, hogy elkerülje a csúcsforgalmat, bár nem hinném, hogy ez egyáltalán lehetséges. - Hirtelen elhallgatott, rádöbbent, hogy egy vadidegen áll előtte. - Megmondhatom neki, ki kereste?
- Dr. Kay Scarpetta vagy. Nagyon fontos ügyben szeretnék beszélni vele.
- Hát persze! - Az asszony arcán örömteli meglepetés tükröződött. - Már mesélt magáról. Rettentően kedveli magát, borzasztóan fog örülni, ha megtudja, hogy itt járt. Mi szél hozta Londonba?

- Sose hagyom ki, ha van lehetőségem idejönni. Meg tudná mondani, hol találom?
- Természetesen. A Horseferry Roadon, a westminsteri halottasházban.
- Elbizonytalanodott. - Nem mondta magának?
- De. - Rámosolyogtam. - És nagyon örülök neki.
Nem voltam biztos benne, hogy miről beszélek, de úgy vettem észre, ő is nagyon örül.
- Ne szóljon neki, hogy odamegyek - mondtam. - Szeretném meglepni.
- Ó, ez nagyszerű. Odalesz az örömtől.
Megint fogtam egy taxit, és útközben elgondolkodtam az asszony szavain. Bármi oka volt is Mant-nek erre, kissé dühös voltam rá.
- A halottkémi hivatalba megy, hölgyem? - kérdezte a sofőr. - Mert az itt van - mutatott a nyitott ablakon át egy takaros épületre.
- Nem, a halottasházba - feleltem.
- Értem. Hát az is itt van. Még az a jobbik eset, ha a saját lábán megy be - mondta rekedtes nevetéssel.
Egy londoni viszonylatban kicsinek számító ház előtt állította le a kocsit; kifizettem. A gránitszegélyű téglaépületet rozsdaszínre festett kovácsoltvas kerítés veszi körül, tetején furcsa mellvéd fut végig. A bejárat melletti táblán olvasható felirat szerint a halottasház több mint százéves. Arra gondoltam, milyen keserves mesterség lehetett akkoriban az igazságügyi orvostan: magán az emberen kívül nem sok minden mesélt a történtekről. Kíváncsi lettem volna, hogy régebben vajon kevesebbet hazudtak-e az emberek.
Az előcsarnok nem túlságosan tágas, de az elegáns berendezés ugyanolyan, mint bármely más cég hasonló rendeltetésű helyiségéé. A bejárattal szemben folyosó húzódik, és mivel nem láttam senkit, el is indultam rajta. Alig tettem néhány lépést, mikor egy nő lépett ki az egyik szobából, karjai közt óriási könyveket cipelve.
- Bocsásson meg - szólt rám meglepetten -, de ide hátra nem szabad jönni.

- Mant doktort keresem - mondtam.
A nőn laza, hosszú ruha és szvetter volt, és skót kiejtéssel beszélt. - Mit szabad mondanom neki, ki keresi? - kérdezte udvariasan.
Megmutattam neki az igazolványomat.
- Vagy úgy. Értem. Bizonyára várja magát.
- Nem hinném - válaszoltam.
- Értem. - A másik karjára helyezte a könyveket. Láttam, hogy fogalma sincs, mit tegyen.
- Mant doktor egy időben kollégám volt az Államokban - mondtam. - Szeretném meglepni, úgyhogy örülnék, ha csak megmondaná, hol találom.
- Jaj, istenem… E percben azt hiszem, a bűzteremben. Itt, ezen az ajtón át - mutatta a fejével. - Balra vannak az öltözők, ott mindent talál, amire szüksége van, aztán bemegy a bal oldali ajtón, és ott van mögötte. Odatalál? - mosolygott rám a nő.
- Köszönöm - feleltem.
Az öltözőben maszkot, kesztyűt és cipővédőt vettem, és köpenyt kanyarítottam magam köré, hogy a ruhám ne vegye át a szagot. Egy csempézett helyiségbe léptem, amelyben hat rozsdamentes asztal állt, az egyik oldalon pedig egy faltól falig érő hűtő. Az orvosok kék öltözéket viseltek. Westminster aznap sok dolgot adott nekik, épp csak egy-egy pillantást vetettek rám, mikor elléptem mellettük. A következő helyiségben megtaláltam Mant doktort. Gumicsizmában állt egy zsámolyon, úgy munkálkodott egy erősen oszló állapotban lévő holttesten, amely becslésen szerint jó ideig ázhatott a vízben. Rettenetes bűz terjengett. Becsuktam magam mögött az ajtót.
- Mant doktor! - szólítottam meg.
Hátranézett, és úgy tűnt, egy pillanatig se azt nem tudja, ki vagyok, se azt, hogy hol van. Aztán egyszerűen csak döbbentnek látszott.
- Scarpetta doktornő! Nahát! Nem hiszek a szememnek! - Nehézkes mozdulattal lépett le a zsámolyról; nem volt kis ember. - Annyira

meglepett, hogy alig találok szavakat - hebegte; ijedten meg-megrebbent a szeme.
- Én is meg vagyok lepve - mondtam rosszkedvűen.
- Ezt igazán meg tudom érteni. Jöjjön, nem kell nekünk itt beszélgetnünk e mellett a rémes vízi hulla mellett. Tegnap délután halászták ki a Temzéből. Úgy látom, leszúrták, de még nem tudjuk, ki ő. Menjünk talán az előtérbe - mondta idegesen.
Mant doktort, ezt kedves, idős úriembert nem lehetett nem szeretni. Sűrű, ősz haja, bozontos szemöldöke és kék szeme volt. Elkísért a zuhanyozóig, ahol fertőtlenítettük a lábunkat, lehúztuk és egy tárolóedénybe tettük a kesztyűnket és a maszkunkat. Kimentünk a váróba, amely hátul egy parkolóra nyílt. Mint Londonban mindennek, a helyiségbe ivódott füstszagnak is hosszú története volt.
- Megkínálhatom valamilyen frissítővel? - kérdezte Mant. Elővett egy csomag Playerst. - Tudom, hogy már nem dohányzik, úgyhogy azzal nem kínálom.
- Nincs szükségem semmire, csak néhány válaszra - feleltem.
Kissé remegő kézzel gyújtott rá.
- Az ég szerelmére, Mant doktor! Mit keres maga itt? - kezdtem. - Maga állítólag azért jött Londonba, mert haláleset történt a családjában.
- Történt is. Véletlenül.
- Véletlenül? Ezt hogy értsem?
- Scarpetta doktornő… Én már amúgy is eltökéltem, hogy kilépek, és mikor anyám váratlanul meghalt, az csak meggyorsította a dolgot.
- Eszerint nem áll szándékában visszajönni - kérdeztem; mellbe vágtak a szavai.
- Igazán sajnálom, de nem. Nem megyek vissza. - Finom mozdulattal lepöccintette a hamut.
- Legalább szólhatott volna, hogy keríthessek valakit a posztjára. Többször is kerestem telefonon.

- Azért nem szóltam, és azért nem hívtam vissza, mert nem akartam, hogy megtudják.
- Kik? - Mintha megállt volna a levegőben a szó. - Kikről beszél, Mant doktor?
- Fogalmam sincs, kik ezek, ők viszont minden kétséget kizáróan tudják, hogy ki vagyok én. - Roppant tárgyilagosnak hatott, ahogy ült ott keresztbe vetett lábbal, cigarettázva, öve fölött gömbölyödő pocakkal. - Épp ez az, ami miatt félek. Pontosan meg tudom mondani, mikor kezdődött. Október tizenharmadikán. Nem tudom, emlékszik-e az esetre.
Fogalmam sem volt, miről beszél.
- A haditengerészetnél végezték a boncolást, mert a haláleset az ő norfolki hajógyárukban történt.
- Arról a férfiról van szó, akit a szárazdokkban agyonnyomott egy konténer? - Halványan földerengtek a történtek.
- Pontosan.
- Igen… Az a haditengerészet ügye volt, nem a miénk. - Már kezdtem sejteni, hová fog kilyukadni. - Mi közünk nekünk ehhez?
- A mentők elkövetettek egy hibát - felelte Mant. - Ahelyett, hogy annak rendje s módja szerint a portsmouthi Haditengerészeti Kórházba szállították volna a holttestet, hozzám hozták. Danny még új ember, nem tudta, hogy tévedés történt, nekifogott vérmintát venni, kitölteni a papírokat, tette, amit ilyenkor kell, és eközben az elhunyt holmija közt talált egy roppant szokatlan dolgot.
Eszembe jutott, hogy Mant doktor nem tud Danny haláláról.
- A halottal együtt behoztak egy vászontáskát is - folytatta. - A mentősök egyszerűen a halottra helyezték, és az egészet letakarták egy lepellel. Talán nem nagy dolog, de ha ez nem így történik, nem bukkanunk erre a nyomra.
- Minek a nyomára?

- Annak a szerencsétlennek a táskájában volt egy fölöttébb baljós könyv, amelyről később kiderítettem, hogy egy szekta bibliája. Az újcionistáké. Elképesztő könyv, rettenetes, részletesen ír kínzásokról, halálról meg hasonló dolgokról. Rendkívül felzaklatott.
- *Hand könyve?* Ez a címe? - kérdeztem.
- Tényleg… - Felvillant a szeme. - Igen, ez.
- Fekete bőrkötésben?
- Úgy emlékszem. És rá volt nyomtatva egy név, de furcsa módon nem az elhunyté. Valamilyen Shapiro vagy ilyesmi.
- Dwain Shapiro.
- Igen! Eszerint már tud a dologról.
– A könyvről tudok, de erről az illetőről, akinél találták, nem.
Mant doktor elgondolkodva végigsimított az arcán. - Azt hiszem, Catlettnek hívták.
- Lehet, hogy ő ölte meg Dwain Shapirót, és úgy került hozzá a könyv.
Mant széttárta a karját. - Mikor rájöttem, hogy az elhunyt a haditengerészet hatáskörébe tartozik, Dannyvel átszállíttattam Portsmouthba. Természetesen az elhunyt holmijával együtt.
- Danny viszont megtartotta a könyvet - mondtam.
- Sajnos. - Mant előrehajolt, és elnyomta cigarettáját a dohányzóasztalon fekvő hamutartóban.
- És miért?
- Valamiért be kellett mennem a szobájába, és észrevettem. Megkérdeztem, hogy az ég szerelmére, minek ez neki. Erre azt felelte, hogy mivel a könyvön nem a halott neve olvasható, ezért lehetséges, hogy talán véletlenül hozták be a helyszínről, és hogy esetleg az a vászontáska is másvalakié. - Mant hallgatott egy sort. - Tudja, Danny még kezdő, és szerintem az esetében egyszerűen csak egy jóindulatú tévedés történt.

- Nem járt akkoriban valamilyen újságíró vagy riporter maguk felé? - kérdeztem. - Nem tudakozódott valaki a hajógyárban szerencsétlenül járt emberről?
- De igen. Eddings. Erre emlékszem, mert feltűnően érdeklődött a részletek iránt, nem is nagyon értettem. Tudomásom szerint egy sort sem írt róla.
- Elképzelhető, hogy Danny beszélt vele?
Mant elgondolkodott, a semmibe révedt. - Rémlik, mintha láttam volna beszélgetni őket. De szerintem Dannynek több esze van annál, mint hogy konkrétumokat mondott volna neki.
- Nem lehet, hogy odaadta a könyvet Eddings-nek, mert az azt mondta, hogy az újcionistákról akar írni?
- Ezt konkrétan nem tudom, viszont a könyvet többé nem láttam. Feltételeztem, hogy Danny átadta a tengerészeknek. Hiányzik nekem az a gyerek. Egyébként mi van vele? Hogy van a térde? Bicebócának neveztem. - Fölnevetett.
Nem válaszoltam a kérdésére. Még csak el se mosolyodtam.
- Azt mondja meg, hogy ezek után mi történt. Mitől ijedt meg?
- Furcsa dolgoktól. Bosszantó dolgoktól. Úgy éreztem, követnek. A helyettesem, mint maga is tudja, egyik percről a másikra szó nélkül kilépett. Egyik nap meg, mikor kimentem a parkolóba a kocsimhoz, csupa vér volt a szélvédője. Be is vizsgáltattam a laborban. Marhavér volt.
- Gondolom, ismeri Roche nyomozót?
- Sajnos. Egyáltalán nem kedvelem.
- Tudakozódott magánál?
- Be-benézett. Persze nem a boncolásokra, azt nem bírja gyomorral.
- És mire volt kíváncsi?
- Erre a hajógyári balesetre. Arról kérdezősködött.
- Nem kereste az elhunyt holmiját? A vászontáskát, amelyet véletlenül hoztak be a halottal?

Mant próbálta felidézni. - Most, hogy így ösztökéli ezt az én szánalmas memóriámat, rémlik, mintha kérdezősködött volna a táska felől. Ha jól emlékszem, Dannyhez küldtem.
- Danny minden valószínűség szerint nem adta oda neki - mondtam. - Legalábbis a könyvet biztosan nem, mert az azóta előkerült,
Nem mondtam meg, hogyan, mert nem akartam felzaklatni.
- Rettenetesen fontos lehet valakinek az az átkozott könyv - dünnyögte.
Megvártam, míg megint rágyújt.
- Miért nem mondta meg nekem? - kérdeztem. - Miért szaladt el így szó nélkül?
- Őszintén megvallva, nem akartam magát is belerángatni. És ez az egész olyan, mint egy lázálom. - Elhallgatott. Láttam rajta, érzi, hogy mióta eljött Virginiából, más bajok is történtek. - Scarpetta doktornő… Én már nem vagyok fiatal. Én csak szeretnék még egy ideig nyugodtan dolgozni, mielőtt nyugdíjba megyek.
Nem akartam tovább kritizálni, mert megértettem. Lelkem mélyén nem vetettem a szemére, hogy elmenekült, mivel ezzel minden valószínűség szerint az életét mentette meg. A dolog ironikus vonása az volt, hogy semmi fontosat nem tudott, és ha meggyilkolták volna, ok nélkül tették volna - ahogy Danny esetében is.
Beszámoltam neki a történtekről. Igyekeztem nem gondolni a térdrögzítőre, amely vörös volt, akár a kiontott vér, igyekeztem nem gondolni a vértől csatakos hajba tapadt levelekre és szemétre. Danny ragyogó mosolyát próbáltam felidézni, és tudtam, sose felejtem el azt a kis fehér zacskót, amelyet a kávéházból vitt magával ott a dombon, ahol fél éjszakán át ugatott a kutya. Lelki szemeim előtt mindig ott lesz majd, milyen szomorú és ijedt szemmel segédkezett a Ted Eddings körüli teendőkben. Ekkor már tudtam, hogy ismerte. Akaratlanul vezették egymást az erőszakos halál felé.
- Jóságos Isten… Szegény fiú. - Mant mindössze ennyit tudott mondani.

Zsebkendőt emelt a szeméhez, és még akkor is sírt, mikor elköszöntem tőle.

15

Wesley meg én aznap este visszarepültünk New Yorkba. Korábban érkeztünk, mert nagyon erős hátszelünk volt. A vámosokon túljutva fölvettük a csomagjainkat. A reptér előtt ugyanaz a kocsi fogadott, amelyik kihozott; elvitt miket a magánreptérre, ahol a Learjet még mindig várt ránk.

Hirtelen fölmelegedett az idő, lógott az eső lába, gigantikus fekete felhők között repültünk; hangos roppanással és villanással tört ki a vihar. Még felszállás előtt röviden tájékoztattak a dolgok aktuális állapotáról. Nem lepett meg, hogy a rendőrség és a mentők mellett az Iroda is kiépítette magának a helyszínen a maga előőrsét.

Fellélegeztem, mikor közölték, hogy Lucyt visszarendelték a terepről, és megint biztonságos helyen, az MKK-ban, a Mérnöki Kutatási Központban dolgozik. Wesley csak az Akadémiára érkezve árulta el, hogy a túszmentőkkel együtt Lucyt is kivezénylik az erőműhöz, és nem sokáig lesz Quanticóban.

- Erről szó sem lehet! - mondtam olyan hangsúllyal, mint egy anya, aki nem engedi el a lányát.

- Sajnos ebbe nincs beleszólásod - felelte Wesley.

Segített bevinni a bőröndömet a Jefferson halljába, ahol - szombat este lévén - alig néhányan lézengtek. Épp csak odaintettünk a pultnál ülő lányoknak, és folytattuk a vitánkat.

- Az ég szerelmére! - mondtam. - Még a fenekén a tojáshéj. Nem lehet csak úgy belökni egy atomkatasztrófával fenyegető helyzetbe!

- Nem lökjük bele semmibe. - Wesley kinyitotta az üvegajtót. - Nekünk csak az elméleti tudása kell. Nem fog lövöldözni, és nem fog helikopterből kiugrálni.
- És most hol van? - kérdeztem a liftbe lépve.
- Remélem, ágyban.
- Tényleg. - Az órámra néztem. - Mindjárt éjfél. Azt hittem, már holnap van, és mindjárt föl kell kelni.
- Tudom. Engem is megkavart.
Találkozott a tekintetünk; elfordítottam a szemem. - Azt hiszem, most úgy kell termünk, mintha semmi sem történt volna - mondtam némi éllel, mivel egészen addig nem beszéltünk a kettőnk között esett dolgokról.
Kiléptünk a folyosóra, Wesley egy számtáblán beütötte a kódot. Nyílt a zár, majd az üvegajtó.
- És az mire volna jó? - kérdezte Wesley, miközben megint beütött egy kódot, és megint kinyitott egy üvegajtót.
- Csak azt áruld el, mit akarsz csinálni - mondtam.
Már a biztonsági szárnyon jártunk, ott szoktam aludni Quanticóban, ha a munka vagy a veszély úgy diktálta. Wesley bevitte a bőröndömet a hálóba, én addig behúztam a nappali nagy ablakának függönyét; kényelmesen, de egyszerűen berendezett szoba volt. Hallva, hogy Wesley nem reagál, eszembe jutott, hogy talán nem okos dolog bizalmas beszélgetéseket folytatni itt, ahol tudomásom szerint legalább a telefonokat biztosan lehallgatják. Kimentem vele a folyosóra, és megismételtem a kérdésemet.
- Légy türelemmel - válaszolta. Szomorúnak látszott, de talán csak ki volt merülve. - Nézd, Kay, nekem haza kell mennem. Reggel Marcia Gradeckivel és Lord szenátorral gépre szállunk, és megpróbáljuk a levegőből felmérni a helyzetet.
Gradecki az Államok igazságügy-minisztere volt, Frank Lord a kongresszus igazságügyi bizottsága elnöke és régi barátom.

- Szeretnék veletek menni. Úgy veszem észre, összességében többet tudsz erről az egészről, mint bárki. Talán meg tudod értetni velük, mennyire fontos ezeknek az őrülteknek az a könyv. Hogy képesek érte ölni. Vagy meghalni.
Wesley felsóhajtott, és megdörzsölte a szemét.
- És meg kell beszélnünk - folytattam -, mit csináljunk a sugárfertőzéses halottakkal, ha ezek a hülye barmok, isten ments, felrobbantják a reaktort.
Wesley a szemembe nézett. - Csak próbálkozhatunk - mondta; tudtam, hogy nem csak a válság-helyzetről beszél.
- Épp ezen vagyok, Benton. - Bementem a lakrészembe.
Leszóltam a telefonközpontba, kértem, hogy csengessék Lucy szobáját. Abból, hogy nem vette föl, már tudtam, hol lehet: az MKK-ban. Ott nem hívhattam fel, mert nem tudtam, hogy a futballpályányi alapterületű épület melyik részén lehet. Fölvettem a kabátomat, és átsétáltam, mert nem tudtam úgy lefeküdni, hogy ne lássam.
Az MKK őrkapuja nem esik messze az Akadémiáétól, és az FBI-osok legnagyobb része akkorra már jól ismert. Az őrt láthatólag meglepte felbukkanásom, ki is jött megkérdezni, hogy mi járatban vagyok.
- Azt hiszem, az unokahúgom bent van még - kezdtem magyarázni.
- Igen, asszonyom, láttam bemenni.
- Beszélhetnék vele valamilyen módon?
- Hm. - Az őr a homlokát ráncolta. - Nem sejti, melyik részen lehet?
- Talán a számítógépteremben.
Odaszólt, de eredménytelenül. - Fontos ügy? - nézett rám.
- Igen - feleltem hálásan.
Arca elé emelte a rádióját.
- Negyvenkettes a bázisnak - mondta.
- Hallom, negyvenkettes.
- Tudna engem tíz-huszonöt az MKK-kapunál?
- Tizes-négyes.

Megvártuk a másik őrt, aki bement a kis őrházba, kollégája pedig bevezetett az épületbe. Egy ideig hosszú, fehér folyosókon barangoltunk, próbáltunk be-benyitni a műhelyekbe és a laboratóriumokba, ahol Lucy megfordulhatott, de mind zárva volt. Negyed óra is eltelt, mire szerencsével jártunk. Az őr benyitott egy tágas terembe, amely a tudományos tevékenységek valóságos mesebirodalma volt.

Középen ott állt Lucy, kezén adatátviteli kesztyűvel, fején VV-sisakkal, amely a padlón kígyózó hosszú, vastag, fekete kábelekre volt csatlakoztatva.

- Innentől megtalálja? - kérdezte az őr.

- Igen. Nagyon köszönöm.

Számítógépek, monitorok, különféle eszközök és nagy videoernyők körül szorgoskodó fehér köpenyes, overallos kutatók vették körül Lucyt, akik mind látták, hogy belépek, csak ő nem. Ő valójában nem itt volt, hanem egy másik helyen, amelyet a szeme előtt lévő katódsugárcső vetített elé. Virtuális valóságban járkált, sejtésem szerint valahol az Old Point-i atomerőműben.

- Ráközelítek - mondta, és megnyomott egy gombot a kesztyű felső részén.

A videoernyőn látható kép hirtelen megnagyobbodott, és láthatóvá vált egy emberalak - Lucy -, aki most megtorpant egy meredek lépcső előtt.

- A franc egye meg! Vissza az egész! - mondta türelmetlenül. - Ez így soha az életben nem fog menni.

- Szerintem menni fog - mondta egy fiatal férfi egy nagy, fekete dobozt figyelve. - Csak nem könnyű.

Lucy állított egy-két szabályzón. - Nem tudom, Jim, hogy ez most tényleg nagy felbontás-e, vagy velem van probléma.

- Szerintem veled.

- Mintha kezdenék szédelegni - mondta Lucy; a képernyőn úgy láttam, valamiféle szállítószalagok és óriási turbinák között jár.

- Megnézem az algoritmust.
- Azt hiszem, csak át kellene tenni C-be ezt a programrészt - mondta Lucy -, a késleltetést pedig átállítani harmincnégyről háromszáz milliomod másodpercre.
- Lehet. Kikapcsoltuk az átviteli frekvenciákat - mondta valaki. - Át kell állítani az időzítési hurkokat.
- Nem kellene ezzel most ennyit cicózni - hangzott egy harmadik vélemény. - Egyébként itt a nagynénéd, Lucy.
Lucy egy pillanatra megmerevedett, de aztán úgy folytatta, mintha meg se hallotta volna. - A C-kódot még reggel előtt megnézem. Észnél kell lennünk, különben Toto beszorul vagy lezuhan a lépcsőn.
Toto - csak erre tudtam következtetni - egy videoszemmel fölszerelt, különös buborékfej volt, amelyet egy legfeljebb nyolcvan-kilencven centiméter magas, szögletes acéltestre applikáltak. Lábai hemyótalpak, karjai fogók - mindent együtt véve egy kis eleven tank benyomását tette rám. Néhány lépésnyire állt gazdájától, aki most levette a sisakját.
- Át kell állítanunk a kesztyű bioszabályzóit - mondta Lucy, miközben lehúzta kezéről. - A mutatóujjamat használtam előremenetre, és a középsőt a hátramenethez, nem pedig fordítva. Éles helyzetben nem keverhetek össze ilyesmit.
- Nem probléma - mondta Jim. Odalépett Lucy-hoz, és kivette a kezéből a kesztyűt.
Lucy végre észrevette, hogy ott állok az ajtónál; rettenetesen fel volt pörögve.
- Te meg hogy jöttél be? - Egy csöppet sem volt barátságos.
- Az egyik őrrel.
- Még szerencse, hogy ismernek.
- Benton mondta, hogy visszarendeltek, mert kellesz a túszmentőknek.
Lucy körülnézett a kollégáin, akik rendületlenül folytatták munkájukat.
- A legtöbbjük már ott van.
- Old Pointban - mondtam.

- Ott vannak a búvárok, a mesterlövészek, meg menetkész helikopterek a közelben. De az egésznek semmi haszna, ha nem tudunk legalább egyvalakit bejuttatni.
- Aki nyilván nem te leszel - mondtam, és eltökéltem, hogy ha mégis, hát szétszedem az egész FBI-t.
- Bizonyos értelemben én leszek - válaszolta Lucy. - Én fogom irányítani Totót. Jim! - kiáltott. - Ha már úgyis benne vagy, tegyél hozzá egy repülőparancsot is!
- Szóval Totónak szárnyai is lesznek - élcelődött valaki. - Nagyon helyes. Elkel nekünk egy agyafúrt őrangyal.
- Van fogalmad róla, mennyire veszélyes emberek ezek, Lucy? - Akaratlanul is kicsúszott számon a kérdés.
Rám nézett, és felsóhajtott. - Mégis mit gondolsz, Kay néni? Babázó kislánynak nézel?
- Nem tehetek róla, de borzasztóan ideges vagyok.
- Ahogy mindenki, aki csak itt van - felelte kimerültén Lucy. - Nézd, nekem most dolgoznom kell. - Az órájára pillantott, és nagyot fújt. - Akarod, hogy gyorsan elhadarjam a tervet, hogy legalább nagyjából tudd, miről van szó?
- Légy szíves.
- Na szóval. - Leült a padlóra, én meg mellé; hátunkat a falnak döntöttük. - Normális körülmények között egy ilyen robotot, mint Toto, rádión keresztül irányítanak, az viszont egy ilyen csupa beton, csupa acél erőműben nem megy. Kitaláltam valamit, ami szerintem jobb. Lényegében arról van szó, hogy Toto dobra csévélve egy száloptikás vezetéket visz magával, és ahogy közlekedik, úgy teríti le maga után, mint csiga a nyomát.
- És hol akarjátok közlekedtetni? Bent az erőműben?
- Ezt most próbáljuk kiötölni – mondta Lucy -, de sok függ attól, hogyan alakulnak a dolgok. Csinálhatjuk titokban, gyűjthetünk például információt, de csinálhatjuk nyíltan is, például ha a terroristák telefont

akarnak, amiben egyébként benne vagyunk. Totónak bármely pillanatban bárhol bevethetőnek kell lennie.
- Kivéve a lépcsőket.
- Azokkal is elbír. Egyesekkel jobban, másokkal kevésbé.
- És a száloptikával látsz majd? - kérdeztem.
- Közvetlenül az adatátviteli kesztyűre lesz kapcsolva. - Lucy mindkét kezét fölemelte. - Úgy fogok mozogni, mintha én lennék ott Toto helyett. A virtuális valóság lehetővé teszi, hogy távolból legyek jelen, és így azonnal tudok reagálni az érzékelői jelzéseire.
- Janet is visszajött veled? - kérdeztem.
- Csak lezárja az ügyet Charlottesville-ben.
- Hogyhogy lezárja?
- Rájöttünk, ki tört be a CP&L számítógépébe - magyarázta Lucy. - Egy nő, egy végzős atomfizikus.
- Hogy hívják?
- Valamilyen Lorennek. - Lucy a tenyerével megdörzsölte az arcát. - Istenem… Nem lett volna szabad leülnöm. Az a helyzet, hogy a cybertérben könnyen elszédül az ember, ha sokáig marad benne. Az utóbbi időben tiszta tengeribeteg vagyok tőle. Huhh! - Pattintott néhányat. - McComb! Loren McComb.
- Mennyi idős? - kérdeztem, mert eszembe jutott, hogy Cleta szerint Eddings barátnőjét is Lorennek hívják.
- Huszonhat-huszonnyolc.
- Hová valósi?
- Angliába, de voltaképp dél-afrikai. Fekete.
- Eddings anyja szerint ez magyarázza a gyönge jellemét.
- Tessék? - nézett rám elképedten Lucy.
- Kapcsolatban áll az új cionistákkal? - kérdeztem.
- Az Interneten jött össze velük. Roppant militáns és kormányellenes. Szerintem ezek tisztára átmosták az agyát.

- Lucy! Szerintem ez a nő nemcsak Eddings barátnője volt, hanem a hírforrása is, és érzésem szerint végül ő segített az új cionistáknak eltenni láb alól Eddingst. Talán épp Green kapitánynak.
- Úgy érted, először Eddingsnek segített, aztán meg ezeknek?
- Talán úgy látta, hogy nincs más lehetősége. Ha ő látta el Eddingst olyan információkkal, amelyek árthattak Hand ügyének, akkor esetleg meggyőzték vagy megfenyegették, hogy inkább az ő kezükre játsszon.
Az Eddings hűtőszekrényében talált Cristal Champagne-ra gondoltam: talán a barátnőjével akart szilveszterezni, és ahhoz vette.
- És miben tudhatott segíteni nekik ez a nő? - kérdezte Lucy.
- Bizonyára ismerte Eddings lakásriasztójának a kódját, talán még a páncélszekrénye kombinációját is. - Egy még riasztóbb gondolat ötlött fel bennem. - Lehet, hogy aznap éjjel, mikor Eddings meghalt, ez a nő is ott volt a csónakban. Azt se lehet kizárni, hogy ő mérgezte meg. Végül is tudós.
- A fene egye meg!
- Gondolom, kihallgattad.
- Janet hallgatja ki. McComb azt állítja, hogy körülbelül másfél éve egyik nap a világhálón barangolt, és egy bulletin boardon talált egy felhívást. Állítólag egy producer tette közzé azzal, hogy egy filmen dolgozik, amelyben terroristák elfoglalnak egy atomerőművet, és atomfegyver előállítására alkalmas plutóniumhoz jutnak meg minden. Azt írta, hogy kellene valaki, aki tanácsokat ad neki a technikai részletekben, és hajlandó megfizetni.
- És mondta, hogy mi a neve ennek az állítólagos producernek? - kérdeztem.
- Az illető csak „Alias”-nak nevezi magát, mintha arra utalna, hogy híres ember. McComb ráharapott, és akkor kezdődött a kapcsolatuk. McComb részleteket küldözgetett neki mindenféle diplomamunkákból, amelyekhez hozzáfért, mert ő is a diplomamunkáján dolgozott. Lényegében véve minden elképzelhető módszert leírt vagy átadott

ennek az Alias nevű baromnak, hogy elfoglalhassa Old Pointot, és a fütőelem-kötegeket elszállíthassa az araboknak.
- Konténerekben?
- Igen. Tonnaszám lopja a döglött uránt Oak Ridge-ből. Elküldi Irakba, Algériába, akárhová, ahol százhuszonöt tonnás konténereket készítenek belőle. Ezeket szépen hajóra teszik, visszahozzák és tárolják, míg el nem érkezik a nagy nap. A nő részletesen leírta azt is, hogyan alakul át a reaktorban az urán plutóniummá. - Lucy rám pillantott. - Azt állítja, meg sem fordult a fejében, hogy valós dologról lehet szó.
- És az valósnak tűnt neki, mikor betört a CP&L számítógépébe?
- Erre nem tud magyarázatot adni.
- Pedig lehet rá - mondtam. - Eddingst minden telefonbeszélgetés érdekelte, amelyeket bizonyos emberek folytattak arab országokkal. És a pittsburghi kapun keresztül jutott a lajstromhoz.
- Nem gondolod, hogy ő is tudta, hogy az újcionisták nem nagyon fogják értékelni, ha megtudják, miben segít a barátjának, aki történetesen újságíró?
- Szerintem nem érdekelte - feleltem dühösen. - Szerintem élvezte ezt a kettősügynök-szerepet. A veszélyt. Jelentős tényezőnek érezte magát, ami még sose fordult elő vele a maga csöndes tudományos világában. Azt hiszem, akkor döbbenhetett rá, hogy valós helyzetbe csöppent, mikor Eddings a HRF, Green kapitány meg még ki tudja, ki mindenki körül kezdett szimatolni, akik révén az újcionisták megtudták, hogy tanácsadójuk, Loren McComb az egész küldetésüket veszélybe sodorja.
- Ha a tervük Eddings fülébe jut, sose tudják keresztülvinni - mondta Lucy.
- Pontosan. Ha bármelyikünk idejében fölfedezi, akkor ez nem történik meg. - Egy fehér köpenyes nőt figyeltem, aki most úgy manőverezett Toto karjaival, hogy az fölemeljen egy ládát. - Azt áruld el nekem - mondtam -, hogyan viselkedett McComb, mikor Janet kihallgatta.
- Távolságtartóan. Abszolút érzelmek nélkül.

- Hand emberei nagyon ügyesek.
- Azoknak kell lenniük, ha egyik pillanatról a másikra rá tudnak venni valakit, hogy ölje meg a barátját, akinek egészen addig segített. - Lucy is a robotot figyelte; nem látszott elégedettnek.
- Nem tudom, hol tartja az Iroda ezt a McComb-ot, de remélem, olyan helyen, ahol nem találják meg az újcionisták.
- El van különítve - felelte Lucy. Toto hirtelen megtorpant, és a láda nagy puffanással a padlóra esett. - Hányasra állítottátok a vállízület fordulatszámát?
- Nyolcasra.
- Vegyétek vissza ötösre. A jó mindenségit. - Megint megdörzsölte az arcát. - Már csak ez hiányzott.
- Hát akkor én most itt hagylak, és visszamegyek a Jeffersonba - mondtam, és felálltam.
Furcsa tekintetet vetett rám. - Most is a biztonsági szinten laksz, ugye?
- Ott.
- Nem hinném, hogy számítana, de Loren McComb is ott van.
Nemcsak ott volt, hanem a tőszomszédom is, csak ő nem jöhetett ki. Mikor lefekvés után egy darabig még olvasgattam, áthallatszott a tévéje. Hallottam, mikor vált csatornát, majd fölismertem a Star Trek jellegzetes hangjait: egy régi epizódot ismételtek.
Csak néhány méter választott el tőle, de nem tudott róla. Szinte láttam magam előtt, amint egy üvegben sósavat és ciánt elegyít, majd a légsűrítő szívószelepéhez irányítja a gázt. A hosszú, fekete cső hevesen megvonaglik a vízben, aztán már csak a folyó lusta áramlása mozgatja.
- Erről álmodj - mondtam neki, noha nem hallotta szavaimat. - Míg csak élsz, erről álmodj minden egyes éjszaka. - Dühösen eloltottam a lámpát.

16

Másnap kora reggelre sűrű köd szállt a környékre, és Quantico a szokásosnál csöndesebb volt. Egyetlen lövés sem hallatszott a lőterek felől, mintha csak elaludtak volna a tengerészgyalogosok. Mikor a kétszárnyú üvegajtót belökve beléptem a liftek előterébe, hallottam, hogy a lakrészem mellett csukódik egy ajtó; biztonsági zárak csettentek. Megnyomtam a „Le” gombot, és odanéztem. Két szolid kosztümös FBI-os nő fogott közre kétfelől egy fekete nőt, aki úgy bámult az arcomba, mintha ismertük volna egymást. Loren McComb. Dacos, fekete szeme volt, szinte sötött belőle a büszkeség, mintha az lenne éltető ereje, s ami szinte minden mozdulatát hangsúlyossá tette.

- Jó reggelt - mondtam közömbösen.

- Jó reggelt, Scarpetta doktornő - viszonozta komoran az üdvözlést az egyik ügynöknő. Mind a négyen beszálltunk a liftbe.

Egyikünk sem szólt. Éreztem a testszagát ennek a nőnek, aki megtanította Joel Handet bombát készíteni. Edzőcipő és szűk, kifakult farmernadrág volt rajta, és hosszú, bő blúz, de ezekben is jól mutatott formás teste, amely minden bizonnyal segített rávenni Eddingst a végzetes ballépésre. Ott álltam mellettük, és néztem a csalétkül használt arcot. McComb gyakran megnedvesítette az ajkát, és csak az ajtót nézte. Úgy éreztem, sose érünk le. Sűrű volt a csend, mint odakint a köd.

A földszintre érve előreengedtem őket, aztán csak néztem, hogyan vezeti el a folyosón a két ügynök a foglyát: egy ujjal sem értek hozzá. Nem kellett, mert szükség esetén ugyanilyen könnyen meg tudták fogni. Mentek McComb mellett, aztán egyszer csak megálltak vele egy lezárt átjárónál - millió van belőlük, a hétköznapi szóhasználat

„egéralagútnak” nevezi őket. Meglepett, mikor a nő megint visszanézett rám. Barátságtalan tekintettel viszonoztam. A nő továbbindult, egy lépéssel közelebb került vezekléséhez - reméltem, hosszú lesz.
Bementem a kávézóba, amelynek falain az Államok tagállamainak zászlói függnek. Wesley egy sarokban várt, a Rhode Island-i lobogó alatt.
- Az előbb találkoztam Loren McComb-mal - mondtam, letéve a tálcámat.
Az órájára pillantott. - Kihallgatják. Estig is eltarthat.
- Szerinted tud valami használhatót mondani?
Közelebb csúsztatta a sót és a borsot. - Nem. Ahhoz már késő - felelte egyszerűen.
Rántottát ettem pirítóssal, s mialatt a kávémat ittam, az Akadémia új ügynökeit és rendőreit figyeltem. Omlettet és ropogós ostyapalacsintákat ettek, néhányan szalonnás-kolbászos szendvicseket, nekem meg az jutott eszembe, milyen unalmas is megöregedni.
- Mennünk kell. - Fölemeltem a tálcámat. Néha nem érdemes enni.
- Én még eszem, főnökasszony. - Wesley a kanalával játszadozott.
- Rozslepényt eszel, és már csak egy falat van belőle.
- És ha eszem még egyet?
- Nem eszel.
- Gondolkodom.
- Mondd. - Kiváncsi voltam, mire gondol.
- Mennyire fontos ez a *Hand könyve?* - kérdezte.
- Nagyon. A bajok egy része azzal kezdődött, hogy Danny elvett egy ilyen könyvet, és minden valószínűség szerint odaadta Eddingsnek.
- Szerinted miért ilyen fontos?
- Te vagy a profilos, ezt tudnod kell. Elárulja nekünk, hogyan fognak viselkedni. Ez a könyv kiszámíthatóvá teszi a lépéseiket.
- Ijesztő gondolat - mondta.

Kilenc óra volt, mire a lőterek mentén elértünk egy félhektáros, füves területre, nem messze a túszmentők öltözőépületétől, amelyet épp az olyan műveletek előtt használnak, mint amilyenre készültünk. Ezen a reggelen egyiküket sem lehetett látni, mert Whit, a pilótánk kivételével már mind ott voltak Old Pointban. Fekete harci öltözékben, kisportoltan, jellemző szótlansággal állt egy kék-fehér Bell 222-es előtt. Ezt a kétmotoros helikoptert is a CP&L adta kölcsön.
- Whit - biccentett Wesley.
- Jó reggelt - köszöntem.
Beszálltunk. A négyüléses belső tér egy kisebbfajta merev szárnyú repülőgép utasterére emlékeztetett, és a másodpilóta már buzgón tanulmányozta a térképet. Lord szenátor teljesen belemerült abba, amit olvasott, vele szemben a miniszter is iratokat böngészett. Őket Washingtonban vették föl, és ők se úgy néztek ki, mintha sokat aludtak volna az utóbbi néhány napban.
- Hogy van, Kay? - A szenátor nem pillantott föl.
Sötétkék öltöny, merev gallérú fehér ing és vörös nyakkendő volt rajta. Kézelőjében a szenátus emblémájával díszített gomb. Marcia Gradecki egyszerű kék kosztümben jött, nyakában gyöngysorral. Félelmetes nő volt, és a maga erőteljes, dinamikus módján szép arcú. Virginiában kezdte ugyan a pályafutását, de korábban még sose találkoztunk.
Wesley bemutatott minket egymásnak. Fölemelkedtünk a makulátlanul kék égbe. Sárga iskolabuszók fölött repültünk el, amelyek ebben a napszakban üresen közlekedtek, aztán az épületek hamarosan vadászlesekkel tűzdelt láposoknak és szélesen elterülő erdőknek engedték át a tájat. A nap sugarai ösvényeket vágtak a lomb közt, és mikor követni kezdtük a Jamest, tükörképünk nesztelenül siklott utánunk a vízen.
- Egy perc múlva átrepülünk Governor’s Landing fölött - mondta Wesley. Nem volt szükség fejhallgatóra, csak a pilóták használták. - Az is a CP&L-é, és ott lakik Brett West, a termelési alelnök. Van ott egy

háza, kilencszázezer dollárba került. - Már látszik is. Ott. - Kivárt, mert mindenki lenézett. - Az a nagy, amelyik mögött úszómedence és kosárlabdapálya van.
A környéken sok hatalmas villát lehetett látni, medencéjük is volt - és fájdalmasan fiatal növényzetük. Volt golfpálya is és vitorlásklub. Megtudtuk, hogy West is tart ott egy hajót, de jelenleg nincs a kikötőben.
- És akkor hol van ez a West? - kérdezte a miniszter, miközben pilótánk északnak vette az irányt, arrafelé, ahol a Chickahominy a Jamesbe fut.
- Még nem tudjuk - felelte Wesley még mindig lefelé nézve.
- Feltételezem, hogy maga szerint ő is benne van - szólalt meg a szenátor.
- Kétségkívül. Sőt mikor a CP&L elhatározta, hogy létrehoz egy suffolki kerületi irodát, egy olyan területre építették, amelyet egy Joshua Hayes nevű gazdálkodótól vásároltak.
- West adatait is megnézték a számítógépben - szóltam közbe.
- Mármint a hacker - mondta Gradecki.
- Igen.
- Akit maguk őrizetbe vettek.
- Igen - felelte Wesley. - Az eddigi tények szerint Ted Eddings barátnője volt. Eddings így keveredett az ügybe, és végül megölték. Meggyőződésem, hogy West a kezdet kezdetétől Joel Hand tettestársa. Már látni is a körzeti irodát. - Mutatta. - És mit tesz Isten, Hand tanyájának tőszomszédságában - tette hozzá gunyorosan.
A körzeti iroda lényegében véve egy tágas parkolónak bizonyult, benzinkutakat és különféle rendeltetésű teherautókat lehetett látni rajta, meg egy előre gyártott elemekből emelt épületet, amelynek tetején a CP&L betűk vöröslöttek. Ahogy megkerültük és túljutottunk egy facsoporton, hirtelen egy húszhektáros beszögellés vált láthatóvá, amelyet három oldalról a Nansemond folyó ölelt körül. Itt élt Joel Hand

birtoka magas vaskerítése mögött, amelyben a szóbeszéd szerint áram keringett.
A birtokon számos kisebb épület állt. Hand háza eléggé viharvertnek látszott, és verandáján magas, fehér oszlopok ágaskodtak. Minket azonban nem az épületek nyugtalanítottak, hanem a raktárféléknek látszó nagy faépítmények, amelyek ott sorakoztak egy tekintélyes méretű saját rakparthoz vezető sínpár mellett. A vízen óriási úszódaruk ringtak.
- Ezek nem szokványos csűrök - állapította meg a miniszter. - Mit szállítanak innen?
- Vagy ide - fűzte hozzá Lord szenátor.
Emlékezetükbe idéztem, mit hurcolt be Danny gyilkosa a Mercedesembe. - Lehet, hogy itt tárolják a konténereket - mondtam. - Ezek az épületek elég nagyok, és a konténerek mozgatásához daru, vonat és kamion is kell.
- Ezek után elég valószínű, hogy Danny Webster halálához közük van az új cionistáknak - mondta rám nézve és gyöngysorát babrálva a miniszter asszony.
- Vagy legalábbis egy olyan emberhez, aki bejáratos azokba a raktárakba, ahol a konténereket őrzik - feleltem. - Mikroszkopikus, kimerült uránrészecskék itt bárhol lehetnek. Ez is arra utal, hogy a konténereket valóban kimerült uránnal bélelték.
- Tehát lehetséges, hogy ez az illető nem tudta, hogy uránt hurcol a cipőtalpán - mondta Lord.
- Kétségkívül lehetséges.
- Akkor át kell kutatnunk ezt a területet, és majd kiderül, mit találunk.
- Ezt fogjuk tenni, szenátor úr - mondta Wesley. - Mihelyt tehetjük.
- Frank! - nézett a szenátorra a miniszter. - Eddig még semmit sem tudunk bizonyítani. Nincs indokunk a házkutatásra. Az újcionisták nem vállaltak felelősséget a reaktor lerohanásáért.

- Én is tudom, hogy mennek ezek a dolgok, de ez akkor is nevetséges - mondta lefelé nézve Lord. - Úgy veszem észre, sehol senki, csak kutyák. Magyarázza meg nekem, hogy ha nincsenek itt, akkor hol vannak? Hova lettek? Szerintem mindnyájan pontosan tudjuk.
Lent, egy kennelben dobermannok ugráltak fölfelé és ugatták a köröző helikoptert.
- Jézusom… - suttogta Wesley. - Eszembe se jutott, hogy ezek mind bent lehetnek az erőműben.
Nekem se jutott addig eszembe, de most egy rettenetesen ijesztő gondolat kezdett megformálódni bennem.
- Abból a feltételezésből indultunk ki - folytatta Wesley -, hogy az újcionisták létszáma az utóbbi években változatlan maradt. De lehet, hogy nem. Lehet, hogy itt csak azok voltak, akik a közvetlen támadásra készültek.
- És köztük Joel Hand. - Wesleyre néztem.
- Tudjuk, hogy itt lakik - mondta Wesley. - Szerintem nagyon is valószínű, hogy ő is ott ült a buszón. Ott van az erőműben a többiekkel. Ő a vezetőjük.
- Nem - igazítottam ki. - Az istenük.
Hosszan hallgattunk.
Végül Gradecki szólal meg. - Az a baj, hogy elmebeteg.
- Ellenkezőleg - mondtam. - A probléma az, hogy nem elmebeteg, hanem gonosz. Ez sokkal rosszabb.
- És bármit tesz is odabent, a fanatizmusa mindenre rányomja a bélyegét - tette hozzá Wesley. - Ha Hand odabent van - mondta lassan -, akkor a veszély sokkal nagyobb, mint hogy ellopnak egy hajórakományra való futőelem-köteget. Bármely pillanatban öngyilkos akcióra határozhatják el magukat.
- Nem egészen értem, miért mondja ezt - mondta Gradecki, aki szemmel láthatólag még a puszta lehetőség gondolatától is irtózott. - A céljuk teljesen egyértelmű.

Eszembe jutott *Hand könyve*, s hogy mennyire nehéz avatatlanokkal megértetni, mire képes egy ilyen könyv írója. Kivénhedt, szürke tartály- és teherhajók fölött repültünk el, a haditengerészet „halott flottája” fölött. A Jamesen horgonyoztak. Messziről olyan hatást keltettek, mintha Virginia ostrom alatt állna - és így is volt.
- Ezt még sose láttam - suttogta döbbenten a miniszter asszony.
- Pedig nem ártott volna - mondta epésen Lord szenátor. - Maguk, demokraták a felelősek azért, hogy a hadiflotta hajóinak felét kivonták a forgalomból. Már tartani sincs hol őket. Szanaszét vannak szórva, csak kísértetei egykori önmaguknak, és ha arról van szó, hogy nagy hirtelen tengerbíró hajók kellenek, egy hajítófát sem érnek. Mire kipofozzák ezeket a rozoga teknőket, a Perzsa-öböl ugyanolyan messzeségbe tűnik, mint a legutóbbi itteni háború.
- Meghallgattam az álláspontját, Frank - mondta a miniszter asszony -, de azt hiszem, jelenleg sürgősebb dolgunk is akad.
Wesley föltette a fejhallgatóját, és friss helyzetjelentést kért. Hosszú ideig hallgatta, közben merev tekintettel nézte Jamestownt és a jamestowni kompot. Nyugtalan arccal vette le a fejhallgatót.
- Néhány perc múlva Old Pointnál leszünk. A terroristák még mindig nem hajlandók érintkezésbe lépni velünk, és még mindig nem tudjuk, hány áldozat van odabent.
- Helikoptereket hallok - mondtam.
Füleltünk: a rotorok keltette robaj teljesen egyértelmű volt. Wesley megint föltette a fejhallgatót.
- A jó mindenit! Tudtommal az irányítás lezárta ezt a légteret! - Hallgatta, mit válaszolnak. - Szó sem lehet róla. Senki sem kaphat engedélyt rá, hogy két kilométernél közelebb… - A szavába vághattak, mert elhallgatott. - Jó. Értem. - Egyre dühösebb lett. - Jézusom! - kiáltott fel a hirtelen fölerősödő dübörgésben.

Két Huey és két Black Hawk viharzott el mellettünk. Wesley kioldotta a biztonsági övét, mintha készülne valahova. Indulatosan felpattant, átment a fülke másik oldalára, és kinézett.
- Szenátor úr - mondta háttal Lordnak, fojtott dühvel -, nem kellett volna kihívnia a Nemzeti Gárdát. Ez egy roppant kényes művelet, és semmiképp nem engedhetjük, hogy bármiféle módon is beleavatkozzanak a tervünkbe, vagy behatoljanak a lezárt légtérbe. Hadd emlékeztessem, hogy ez az ügy a rendőrség hatáskörébe tartozik, nem a katonaságéba. Ez az Egyesült Államok…
A szenátor nem hagyta, hogy befejezze. - Tökéletesen egyetértek magával. Nem én hívtam ide őket.
- Akkor ki? - kérdezte Gradecki, aki végső soron Wesley legmagasabb rangú felettese volt.
- Gondolom, a kormányzó - válaszolta Lord. Ismertem már annyira, hogy lássam rajta, ő is dühös. - Nem képes másra gondolni, csak a következő választásra, azért csinál ilyen hülyeséget. Hívják föl nekem most rögtön.
Föltette a fejhallgatót, és mikor néhány perccel később kapcsolták neki a kormányzót, nem érdekelte, ki hallja még rajtuk kívül a beszélgetésüket.
- Az ég szerelmére, Dick! Magának elment a józan esze? - kiáltott rá a nemzetközösség legmagasabb rangú hivatalnokára. - Ne, ne is magyarázza! - csattant fel. - Maga belezavar abba, amit itt csinálunk, és ha ez emberéletekbe kerül, nyugodt lehet, közhírré teszem, ki a felelős.
Egy ideig hallgatta a kormányzót; ijesztő volt az arca. A kormányzó visszarendelte a Nemzeti Gárdát, intézkedését Lord csípős megjegyzésekkel kísérte. A Nemzeti Gárda óriási helikopterei le se szálltak, hanem magasabbra emelkedtek, új alakzatba rendeződtek, és elrepültek Old Point fölött, amelyet most már mi is láttunk: magas betonlétesítményei éles körvonalakkal rajzolódtak ki a tiszta, kék ég előterében.

- Elnézésüket kérem - mondta a szenátor, aki mindenekfelett úriember volt.
Odalent tízesével-húszasával csoportosultak a rendőrautók, a fegyveres szolgálatok kocsijai, a mentő- és tűzoltóautók, a tévés közvetítőkocsik és az újságírók autói; itt is, ott is tányérantennák virítottak. Az autók körül kisebb-nagyobb csoportokban álldogáltak az emberek, mintha csak kiruccantak volna egy kicsit ezen a verőfényes, friss napon. Wesley közölte, hogy ez az akció külső támogatói számára kijelölt terület, egyben a külső zóna irányítóközpontja.
- Jó nyolcszáz méterre van az erőműtől és a főépülettől. Az ott van - mutatta Wesley.
- A vezérlő is a főépületben van? - kérdeztem.
- Igen. Abban a kétemeletes, homokszínű épületben. Véleményünk szerint abban vannak, legalábbis a többségük, a túszokkal együtt.
- Ha a reaktorokkal akarnak valamit csinálni, ha például le akarják zárni őket, akkor ott kell lenniük. És ezt, mint tudjuk, már meg is tették - mondta Lord.
- És most mi lesz? - kérdezte a miniszter asszony.
- Vannak tartalék villanytelepek, úgyhogy senki sem marad áram nélkül, és magának az erőműnek is van saját vésztartaléka - felelte Lord szenátor, aki közismerten sokat kardoskodott az atomenergia mellett.
Az erőmű mindkét oldalán egy-egy széles vízi út húzódott, az egyik a közeli James-folyótól érkezett, a másik egy mesterséges tóba torkollt. Hektárnyi részeken csak trafóházakat, villanyvezetékeket és autókkal teli parkolókat lehetett látni; a kocsik a túszok és a segítségükre érkező emberek járművei voltak. Fentről úgy látszott, nincs olyan útvonal, amelyet követve észrevétlenül meg lehetne közelíteni a főépületet, mivel az erőmű a többi atomerőműhöz hasonlóan a legszigorúbb biztonsági előírások szem előtt tartásával épült. Ezek lényege az illetéktelenek kizárása, akiknek körébe sajnálatos módon most mi is belekerültünk. A tetőn át történő behatoláshoz például betonba és fémbe

kellett volna nyílásokat vágni, ami nemigen lehetséges észrevétlenül. Úgy sejtettem, Wesley egy vízről indítandó akciót tervez, mivel a túszmentők búvárai észrevétlenül lemerülhettek a folyóba vagy a tóba, ahol a víz alatt egészen közel juthattak az épület valamelyik oldaláig. Becslésem szerint húszméternyire meg tudták közelíteni azt a kaput, amelyen át a terroristák behatoltak, de hogy azt a húsz métert hogyan tudják észrevétlenül áthidalni, még csak elképzelni sem tudtam.
Wesley nem beszélt semmiféle tervről, mivel a miniszter asszony és a szenátor szövetségesünk, sőt barátunk volt, ugyanakkor azonban politikus is. Sem az FBI-nak, sem a rendőrségnek nem hiányzott, hogy Washington beleártsa magát a dolgukba. Már az is épp elég volt, amit a kormányzó művelt.
- Ott, az a nagy, fehér rádióskocsi a főépülettel szemben - mutatta Wesley. - Az a belső zónánk harcálláspontja.
- Azt hittem, az a híradósok kocsija - jegyezte meg Gradecki.
- Azon keresztül próbálunk meg kapcsolatot kiépíteni Handdel és a legényeivel.
- Hogyan?
- Mindenekelőtt úgy, hogy beszélek velük - felelte Wesley.
- Hát eddig még nem beszéltek velük? - kérdezte a szenátor.
- Eddig nem álltak szóba velünk.

A Bell a maga robajló módján lassan leereszkedett. Az út másik oldala, a látogatók számára kijelölt terület felől újságírók, tévések indultak a leszállóhely irányába. Felkaptuk az úti- és az aktatáskánkat, és a forgó rotor keltette erős szélben kiszálltunk. Szótlanul, élénk léptekkel mentünk egymás mellett Wesleyvel. Ahogy hátrapillantottam, láttam, hogy Lord szenátort mikrofonokat nyújtogató emberek fogják körül, országunk legnagyobb hatalmú minisztere pedig szívhez szóló szólamokat ad elő.

Bementünk a látogatók épületébe, a kíváncsiskodók és az iskolások épülésére szolgáló számos monitor közé. Ezúttal a helyi és az állami rendőrség osztozott a termen. Üdítőt ittak, szendvicseket és falatkákat ettek az állványokra helyezett részletes és áttekintő térképek mellett.
- Hol talállak meg? - kérdezte Wesley.
- A kollégáim mellett a helyem. Rémlett, mintha láttam volna fentről a hűtőkocsinkat.
Körülpillantott, és a férfimosdó nyíló majd bevágódó ajtaján állapodott meg a tekintete. Marino lépett ki, följebb rántotta magán a nadrágját. Nem számítottam rá, hogy itt találom. Úgy gondoltam, ha semmi más nem, a sugárzástól való félelme otthon tartja.
- Iszom egy kávét - mondta Wesley. - Még valaki?
- Hozzál kettőt.
- Köszönöm - feleltem, majd Marinóra néztem. - Álmomban se hittem volna, hogy itt összefutok magával.
- Látja ezeket a palikat, akik itt mászkálnak? - mondta. - Benne vagyunk az akciócsoportban. Minden körzettől van itt valaki, aki haza tud szólni, és elmondhatja, hogy áll a bál. A lényeg, hogy a főgóré iderugdosott. Nem repesek az örömtől. Egyébként láttam odakint a maga régi kedves ismerősét, Steels rendőrfőnök urat. Maga viszont biztosan örül, ha közlöm, hogy Roche-t fizetés nélkül felfüggesztették.
Nem válaszoltam, mert Roche egyelőre nem érdekelt.
- Gondolom, ettől egy kicsivel jobban érzi magát - folytatta Marino.
Merev gallérja verítékben úszott, és valahányszor megmozdult, megcsörrentek mestersége derékszíjon hordott kellékei.
- Amíg itt vagyok - folytatta ismét -, ha csak egy mód van rá, a fél szemem magán lesz, de módfelett hálás volnék, ha nem sétálna oda valamelyik idióta puskatávcsövének hajszálkeresztje elé. - Nagy, vaskos kezével hátrasimította fekete haját.
- Én is hálás lennék, ha maga sem tenné. Meg kell néznem a kollégáimat - mondtam. - Nem látta őket?

– De, láttam Fieldinget abban a nagy lakókocsiban, amit a ravatalozó küldött magának. Tojást sütött a konyhában, mintha csak kempingezne vagy mi. És van egy hűtőkocsi is.
- Akkor jó. Azt tudom, hol van.
- Ha gondolja, odakísérhetem - vetette oda Marino, mintha nem is nagyon érdekelné a válasz.
- Örülök, hogy itt van - mondtam, mert tudtam, bármit mond is, részben miattam jött ide.
Wesley megérkezett, a kezében tartott kávéspoharakon egy fánkokkal megrakott papírtálcát egyensúlyozott. Marino vett magának, én meg kinéztem az ablakon. Napsütéses, de hideg idő volt.
- Benton! - mondtam. - Hol van Lucy?
Nem válaszolt, és ennyi is elég volt. Bekövetkezett, amitől legjobban tartottam.
- Mindnyájunknak megvan a magunk dolga, Kay. - Wesley szeme barátságos volt, de a hangsúlya minden kétséget kizárt.
- Persze. - Letettem a kávét, mert már így is eléggé feszültek voltak az idegeim. - Megyek, körülnézek.
- Várjon! - szólalt meg Marino, és beleharapott második fánkjába.
- Boldogulok.
- Tudom - felelte tele szájjal -, de azért nem árt, ha én is ott vagyok.
- Vigyázni kell kint - mondta Wesley. - Minden ablakban van valaki, bármelyik pillanatban bármire rálőhetnek.
- Hol vannak a túszmentők? - kérdeztem.
- Olyan helyen, ahol nem láthatod őket.
- Ne beszélj velem rébuszokban, nem vagyok olyan kedvemben.
Határozott léptekkel elindultam; Marino jött utánam. Mivel színét se láttam se terroristáknak, se áldozatoknak, gyakorlatnak rémlett az egész szituáció. A tűzoltóautók, a hűtőkocsik és a mentőautók egy színlelt vészhelyzet kellékeinek hatottak, és még a nagy, fehér lakókocsiban a katasztrófakészleteket rendezgető Fielding látványa sem döbbentett rá a

helyzet valós voltára. Éppen egy Virginiai Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet feliratú, kék katonaládát nyitott fel, amelyben a tizennyolcas tűktől kezdve az elhunytak holmijának tárolására tervezett sárga tasakokig minden volt.
Fielding úgy nézett rám, mintha elejétől fogva ott álltam volna mellette.
- Nem sejti véletlenül, hol vannak a karók?
- Külön ládában lesznek, a bárdok, feszítővasak és drótkötelek között.
- Azt se tudom, hogy azok merre vannak.
- És hol vannak a sárga hullazsákok? - futtattam körül a tekintetemet a lakókocsiban feltomyozott ládákon és dobozokon.
- Ha jól tudom, azokat az SZKÜ hozza - felelte Fielding; a Szövetségi Katasztrófaelhárítási Ügynökségről beszélt.
- Ők merre vannak? - kérdeztem, mert a különféle társintézmények több száz emberrel képviseltették magukat.
- Ha innen kilép, közvetlenül tőlünk balra meglátja a Fort Lee-belieket, a sírnyilvántartókat. Az SZKÜ hozott ólombélésű öltözékeket is.
- Imádkozzunk, hogy ne legyen szükség rájuk - mondtam.
Fielding Marinóra nézett. - Mi hír a túszokról? Lehet már tudni, hányan vannak bent?
- Nem nagyon - válaszolta Marino -, mert nem tudjuk pontosan, hány alkalmazott tartózkodott az épületben. De a támadás idején nagyon kis létszámú műszak volt bent, a terroristák nyilván ezt is belekalkulálták. Harminckét embert elengedtek, becslésünk szerint tízen-tizenketten maradtak. Nem tudjuk, hány él még közülük.
- Jézus. - Fielding dühösen megcsóválta a fejét. - Ha rajtam múlna, én az összes ilyen mocskot a helyszínen agyonlövetném.
- Ezen én nem fogok összeveszni magával - mondta Marino.
- Egyelőre ötvenről tudunk gondoskodni - fordult felém Fielding. - Annak a kocsinak, amink itt van, meg a richmondi halottasháznak ez a maximum. Richmond már így is tele van. Mozgósítottuk a Virginia Kórházat is, hogy álljanak készenlétben, ha tárolótér kell.

- A fogorvosokat és a radiológusokat is mozgósították? - kérdeztem.
- Igen. Jenkinst, Vernert, Silverberget és Rollinst. Ugrásra készek.
Szalonnás rántotta illata csapta meg az orrom. Nem tudtam eldönteni, hogy éhes vagyok-e vagy émelygek. - Ha szükségük van rám, rádión elérnek. - Kinyitottam a lakókocsi ajtaját.
- Ne rohanjon ennyire - panaszkodott Marino, mikor már kint voltunk.
- Járt a mobil parancsnokságon? - kérdeztem. - Abban a nagy kék-fehér rádióskocsiban. Láttam a helikopterből.
- Nem hiszem, hogy oda kéne mennünk.
- Én odamegyek.
- Az már a belső zóna, doktornő.
- Ott vannak a túszmentők - feleltem.
- Legalább szóljunk előtte Bentonnak. Tudom, hogy Lucyt keresi, de az ég szerelmére, használja a fejét!
- Használom a fejem, és megkeresem Lucyt. - Percről percre jobban haragudtam Wesleyre.
Marino a karomra tette a kezét, és megállított. Hunyorogva méregettük egymást az erős napsütésben. - Hallgasson rám, doktornő. Ez most nem magánügy. Senkit sem érdekel, hogy Lucy az unokahúga. Lucy ugyanolyan FBI-ügynök, mint a többi, Wesleynek pedig nem kötelessége, hogy Lucy minden mozdulatáról beszámoljon magának.
Nem válaszoltam, de Marino nem is igényelte.
- Ne legyen dühös rá. - Gyöngéden megfogta a karomat. - Legyek őszinte? Én sem örülök ennek. Nem bírnám ki, ha történne valami Lucyval. Nem tudom, mit csinálok, ha bármelyiküket is baj éri. Ezenkívül úgy félek, mint még soha ebben a mocskos életben. De nekem itt dolgom van, és el is fogom végezni.
- Lucy a belső zónában van - mondtam.
Marino nem felelt azonnal. - Jöjjön, doktornő. Beszéljünk Wesleyvel.

De nem nyílt rá módunk, mert mikor bementünk a látogatók épületébe, éppen telefonált. Megfeszültek az izmai, ahogy állt, a hangja halálosan higgadt volt.
- Ne csináljanak semmit, amíg oda nem érek, és nagyon fontos, hogy tudják, hogy elindultam - mondta tagoltan. - Nem, nem, nem. Azt ne. Használják a hangszórót, szólítsanak föl mindenkit, hogy ne jöjjenek közelebb. - Odapillantott ránk. - Csak figyeljenek. Mondják meg nekik, hogy valaki pillanatokon belül elindul feléjük egy tusztelefonnal. Ennyi.
Letette a kagylót, és egyenesen az ajtó felé indult. Követtük.
- Mi a franc van? - kérdezte Marino.
- Kommunikálni akarnak.
- Hogyan? Levélben?
- Leordítottak az egyik ablakból - válaszolta Wesley. - Nagyon idegesek.
Gyors léptekkel igyekeztünk a helikopter felé, de már nem volt ott, elvitte a minisztert és a szenátort.
- Ezek szerint nincs telefonjuk? - Ez nagyon meglepett.
- Lekapcsoltuk az épület összes telefonját - mondta Wesley. - Csak tőlünk kaphatnak működő telefont, de eddig a percig nem kérték. Most meg egyszer csak eszükbe jutott.
- Szóval baj van - állapítottam meg.
- Én is erre tippelek - mondta kifulladtan Marino.
Wesley nem felelt, de éreztem, hogy nyugtalan, pedig szinte semmi sem hozta ki a sodrából. A keskeny út kocsik és segíteni összesereglett emberek között vezetett, a homokszín épület most valahogy nagyobbnak rémlett. A mobil harcálláspont a füvön állt, kőhajításnyira a főépülettől, csillogott a napsütésben.
Semmi kétségem nem volt afelől, hogy az újcionisták már célba vettek, és ha úgy tartja kedvük, egyenként lelődözhetnek minket. Az ablakok, amelyek mögött sejtettük őket, nyitva voltak, de senkit sem láttunk.

Előrekerültünk a rádióskocsi elejéhez, ahol öt-hat civil ruhás rendőrtől és ügynöktől körülvéve, ott állt Lucy. A látványtól kis híján elállt a szívverésem. Fekete gyakorlóban volt, a lábán bakancs, és ugyanúgy kábelek kígyóztak el tőle, mint az MKK-ban, csak ezúttal két kesztyűt viselt. Toto ébren várakozott a földön, vastag nyakához egy olyan hosszú, dobra tekercselt száloptikát csatlakoztattak, amely első pillanatra akár Észak-Carolináig is elegendőnek látszott.

- Le kéne ragasztani a kagylót - mondta Lucy a körülötte lévőknek, akiket a szeme előtt lévő képernyő miatt nem látott.

- Kinél van szalag?

- Pillanat.

Egy fekete ejtőernyős öltözékes férfi benyúlt egy nagy szerszámosládába, és odadobott valamilyen tekercset az egyik férfinak. Az illető több darabot letépett, és rögzítette velük a kagylót a robot markolói által szilárdan tartott telefonkészülékhez.

- Lucy - szólította meg unokahúgomat Wesley. - Benton Wesley vagyok. Itt vagyok.

- Szia. - Lucy hangján érezhető volt idegessége.

- Amint eljuttatjátok hozzájuk a telefont, beszélek velük - mondta Wesley. - Csak azért mondom, hogy tudjátok, mit csinálok.

- Készen vagyunk? - kérdezte Lucy; fogalma sem volt róla, hogy én is ott vagyok.

- Kezdjük - mondta feszült hangon Wesley.

Lucy megnyomta a kesztyűje egyik gombját. Toto halk surrogással életre kelt, kupolás fejének egyetlen szeme a hossztengelye mentén elfordult, mint mikor egy felvevőgép lencséjét élesre állítják. Lucy újabb gombnyomására a fej fordult el, mindenki szótlan izgalommal figyelte, hogyan mozdul hirtelen unokahúgom teremtménye. A robot, markolói között a telefonnal, elindult gumiból készült hernyótalpán; a száloptika és a telefonkábel folyamatosan tekeredett lefelé a dobokról.

Lucy úgy irányította Toto haladását, mintha egy néma zenekart vezényelne: kinyújtott, finoman mozgatott karokkal. A robot egyenletes tempóban gördült végig az úton, át a murvával felhintett részen, majd a füvön, mígnem olyan messze ért, hogy az egyik ügynök távcsöveket osztott ki. Toto ekkor már egy járdán haladva odaért a főépület üvegajtaja előtti négy lépcsőfokhoz, s ott megállt. Lucy mély lélegzetet vett. Megnyomott egy másik gombot, mire a markolók meghosszabbodtak, előrenyúltak, és lassan letették a telefont a második lépcsőfokra. Toto elhátrált, megfordult, Lucy pedig elindította visszafelé.

Még alig távolodott el a főépülettől a robot, mikor nyílt az üvegajtó, és egy pulóveres-nadrágos, szakállas férfi pattant ki rajta: fölkapta és bevitte a készüléket.

- Szép volt, Lucy - mondta Wesley. Érződött a hangján, hogy nagy kő esett le a szívéről. - Na gyerünk, telefonáljatok! - Már nem hozzánk beszélt, hanem a terroristákhoz. - Lucy - tette hozzá -, ha végeztél, húzódj vissza.

- Igen. - Lucy kar- és kézmozdulatai a kisebb-nagyobb döccenőkön keresztül visszavezéreltékTotót.

Bementünk a mobil harcálláspontba: Wesley, Marino meg én. Lakókocsi volt, kékkel és szürkével kárpitozott, az ülések között asztalok álltak. Volt egy kis konyhája és zuhanyozója is, a színezett üvegű ablakokon csak kinézni lehetett, be nem. Rádió és számítógép állt célszerűen elrendezve az egyik sarokban, fölöttük öt tévé lehalkítva, az országos adókra és a CNN-re hangolva. Az egyik asztalon sürgetően, követelőzően megszólalt egy vörös telefon. Wesley odaugrott és felkapta.

- Wesley - mondta az ablakon kinézve, és megnyomott két gombot, amellyel magnóra vette és egyben kihangosította a beszélgetést.

- Küldjenek egy orvost. - Fehér, délies férfihang volt, erősen zihált.

- Rendben van, de ennél többet kell tudnunk.

- Ne szórakozzon itt velem! - kiabálta a férfi.
- Nézze - Wesley tökéletesen higgadt volt -, mi nem szórakozunk magával, de többet kell tudnunk.
- Belezuhant a medencébe, és valamiféle kómába esett.
- Ki?
- Mi a francot számít az, hogy ki?
Wesley hallgatott.
- Ez itt meghal nekünk, és mi bedrótoztuk ezt az egész kócerájt! Érti, amit mondok? Ha nem csinálnak valamit most rögtön, felrobbantjuk magukkal együtt!
Tudtuk, kiről beszél, ezért Wesley nem is kérdezett rá még egyszer. Valami történt Joel Handdel. Gondolni sem akartam rá, mit művelnek a hívei, ha meghal.
- Folytassa - mondta Wesley.
- Nem tud úszni.
- Ha jól értem, valaki majdnem vízbe fúlt.
- Nézze, ez a víz radioaktív, tele van ezekkel a rohadt fűtőelemekkel. Fölfogta már?
- Szóval az egyik reaktorban történt.
A férfi megint ordítani kezdett. - Fogja már be a lepcses kérdezőjét, és küldjenek valakit, aki segít. Ha ő meghal, mindenki meghal. Fölfogta? - Ebben a pillanatban lövés hallatszott: a telefon hangszórójából és a főépületből egyszerre.
Mindenki kővé dermedt, aztán valaki felzokogott a vonal túlsó végén, a háttérben. Azt hittem, menten kiugrik a szívem.
- Ha még egy percig váratnak - hallatszott ismét a férfi izgatott hangja -, megint kinyírunk egyet.
Mielőtt bárki visszatarthatott volna, odaléptem a telefonhoz. - Orvos vagyok. Pontosan tudnom kell, mi történt, mikor az illető beleesett a reaktor medencéjébe.

Csend. - Én csak azt tudom, hogy kis híján belefulladt. Megpróbáltuk kipréselni belőle a vizet, de már eszméletlen volt.
- Nyelt vizet?
- Nem tudom. Lehet. Jött ki valamennyi a szájából. - A férfi egyre idegesebb lett. - Ha nem csinál valamit, hölgyem, de rögtön, én sivataggá változtatom ezt az egész rohadt Virginiát.
- Segítek - mondtam -, de ahhoz még föl kell tennem néhány kérdést. Milyen állapotban van az illető?
- Mondtam már. Kipukkadt. Valami kómaszerűségbe esett.
- Hol van a beteg?
- Itt a szobában. Mellettünk. - Ijedtség érződött a hangon. - Bármit csinálunk vele, nem reagál semmire.
- Sok jeget és orvosi felszerelést viszek - mondtam. - Ha nem kapok segítséget, többször kell fordulnom.
- Nem ajánlom magának, hogy FBI-os legyen - emelte föl a hangját megint a férfi.
- Orvos vagyok, sok egészségügyissei jöttem ide - feleltem. - Én segítek maguknak, de csak akkor, ha nem gorombáskodnak velem.
Csend. - Jól van. De egyedül jöjjön.
- A robot segít cipelni az eszközeimet. Ugyanaz a robot, amelyik a telefont vitte maguknak.
A férfi letette, letettem én is. Wesley és Marino úgy nézett rám, mintha megöltem volna valakit.
- Szó sem lehet róla! - mondta Wesley. - Jézusom, Kay! Elment az eszed?
- Be nem teszi oda a lábát! Ha kell, le is csukatom! - heveskedett Marino.
- Mennem kell - mondtam egyszerűen. - Az az ember meghal.
- Épp ezért nem mehetsz be! - kiáltott rám Wesley.
- Vizet nyelt a reaktormedencében, akut sugár-betegsége van - mondtam. - Nem lehet megmenteni. Hamarosan meghal, és azt hiszem,

mindannyian tudjuk, hogy ez mivel jár. A hívei valószínűleg felrobbantják az erőművet. - Egyenként a szemébe néztem Wesleynek, Marinónak és a túszmentők parancsnokának. - Hát nem értik? Én olvastam a könyvüket. Ezeknek Hand a messiásuk, ezek nem sétálnak el csak úgy, ha meghal. Ha Hand meghal, ez az egész akció öngyilkos akcióvá változik. Ahogy megjósoltad. - Megint Wesley szemébe néztem.
- Ebben nem lehetünk biztosak - felelte.
- Te vállalod ezt a kockázatot?
- És mi van, ha a pofa magához tér? - kérdezte Marino. - Megismeri magát, és megmondja a haverjainak, hogy ki maga. Akkor mi lesz?
- Nem fog magához térni.
Wesley kifelé nézett. A rádióskocsiban nem volt túlságosan meleg, Wesley azonban úgy izzadt, mintha kánikula lett volna. Az inge átnedvesedett, állandóan törölgette a homlokát. Nem tudta, mit tegyen.
- Nézd - mondtam. - Megmenteni nem tudom Joel Handet, de el tudom hitetni velük, hogy nem halt meg.
Csak néztek rám.
- Tessék? - kérdezte Marino.
- Bármely pillanatban meghalhat! - mondtam kétségbeesetten. - Azonnal be kell mennem. Időt kell nyernem, hogy ti is bejöhessetek.
- Mi nem mehetünk be - mondta Wesley.
- Ha én bent vagyok, akkor talán mégis - feleltem. - Használhatjuk a robotot. Valahogy bejuttatjuk, és ha bent van, megsiketítheti és elvakíthatja őket annyi időre, míg az embereid bejutnak. Tudom, hogy vannak ilyen eszközeitek.
Wesley komor volt, Marino kétségbeesett. Megértettem az érzéseiket, de tudtam, mi a teendő. Kimentem a legközelebbi mentőautóhoz, adtak mindent, amire szükségem volt, jeget is szereztek, aztán elindultam. Toto kísért, Lucy irányította. A robot huszonöt kiló jeget hordozott, én egy nagy orvosi ládát cipeltem. Úgy lépdeltem az erőmű bejárata felé,

mintha ez a nap is ugyanolyan volna, mint a többi, és látogatásom teljesen szokványos. Nem gondoltam azokra az emberekre, akik eközben puskájuk távcsövén keresztül figyeltek. Nem voltam hajlandó robbanóanyagokra gondolni, se teherhajóra, amely atombomba gyártásához készül alapanyagot szállítani Líbiának.
Azonnal kinyílt előttem az ajtó. A szakállas férfi, aki beengedett, nagyon hasonlított arra, aki néhány perce bevette a telefont.
- Jöjjön! - mordult rám. A vállán géppisztoly lógott.
- Hozza a jeget - mondtam.
Lenézett a robotra, a markolókban szorongatott öt zsákra. Láthatólag húzódozott tőle, mintha Toto nem is gép, hanem pitbull lenne, amely minden pillanatban rátámadhat. Kinyújtotta kezét a jégért, Lucy pedig az üvegszál optikán keresztül utasította robotját, hogy engedje el a zsákokat. Becsukódott mögöttünk az ajtó. Az előtér romokban hevert, a röntgenkészülék és más érzékelőberendezések helyükből kitépve, szitává lőve. Vércseppek, vonszolási nyomok. Mikor a folyosószöglethez érve bekanyarodtunk, megcsapott a halottak szaga, és már láttam is a lemészárolt őröket: kísérteties, véres halomba hordva hevertek a kőpadlón.
Epeként gyülemlett torkomba félelem. Benyitottunk egy vörös ajtón. A gépek robajába a csontom is belerezgett, egy szavát sem hallottam a férfinak. Az övén függő nagy, fekete pisztolyt megpillantva Danny jutott eszembe, és a negyvenötös, amellyel oly hidegen kioltották az életét. Vörösre festett lépcsősorokon mentünk fel, nem néztem le, nehogy elszédüljek. A férfi egy keskeny fémjárdán egy figyelmeztetésekkel telemázolt, roppant vastag ajtóhoz vezetett, és beütött egy számkombinációt. A jég már csöpögött.
- Azt tegye, amit mondanak. - Alig értettem a férfi szavát. Az irányítóterembe léptünk. - Megértette? - Fegyverével hátba bökött.
- Meg - feleltem.

Tiz-tizenkét ember lehetett odabent, pulóverben, zakóban, nadrágban, félautomata fegyverekkel és géppisztolyokkal fölfegyverkezetten. Nagyon idegesek és dühösek voltak, és nem is látszottak törődni a fal tövében ülő tíz emberrel. A túszok keze elől volt összekötve, fejükre párnahuzatokat húztak. A szemek számára vágott lyukakban rettegés csillogott. A szájuknak vágott nyílás nyáltól volt nedves, és gyorsan, zihálva lélegeztek. Itt is láttam a padlón véres vonszolási nyomokat, de ezek frissek voltak, és egy pult mögé vezettek, ahova a legutolsó áldozatot lökték. Arra gondoltam, hány holttestet találok még - feltéve, ha az enyém nem lesz köztük.

- Erre! - mordult rám a kísérőm.

Joel Hand hanyatt, falfehéren egy letépett ablakfüggönnyel betakarva hevert a padlón. Csurom víz volt, és ivott is a medence vizéből. Tudtam, bármit csinálok is, ebbe belehal. Megismertem a haját, arcát, telt ajkát: olyan volt, mint mikor a bíróságon láttam, csak most testesebbnek és idősebbnek tűnt.

- Mióta hever így? - kérdeztem a férfitól, aki bevezetett.

- Úgy másfél órája - felelte.

Cigarettázott, és fel-alá járkált. Nem nézett a szemembe. Egyik ideges kezét a felém fordított fegyver csövén tartotta. Letettem az orvosi táskát, aztán megfordultam és ránéztem.

- Ne fordítsa felém - mondtam.

- Kuss. - A férfi megtorpant, és úgy nézett rám, mint aki menten betöri a koponyámat.

- Én azért vagyok itt, mert maga hívott. Segíteni jöttem. - Álltam üvegszerű szeme tekintetét, és az én szavam is nagyon komolyan hangzott. - Ha nem akarja, hogy segítsek, akkor tessék, lőjön le, vagy hagyjon elmenni. Ezen az emberen egyikkel sem segít. Azért jöttem, hogy megmentsem az életét, és semmi szükség rá, hogy eközben a rohadt puskája elvonja a figyelmemet.

Nem tudta, mit válaszoljon. Nekitámaszkodott az egyik vezérlőpultnak, amelyen annyi kijelzőt és szabályzót zsúfoltak össze, amennyi egy űrhajó irányításához is elegendő. A falra szerelt képernyők tanúsága szerint mindkét reaktort lezárták. A kijelzők hálóján egyes szakaszok vörös fénnyel hívták föl a figyelmet számomra felfoghatatlan problémákra.
- Ne kapd föl a vizet, Wooten - szólt a férfira az egyik társa, és ő is rágyújtott.
- Nyissuk ki a jégzsákokat - mondtam. - Jó volna, ha akadna itt egy kád, de az nincs. Azon a vezérlőpulton látok néhány könyvet, és ott, annál a faxnál van egy nagy halom papír. Hozzanak ide minden ilyesmit, amivel körül tudom építeni.
Vastag kézikönyveket hoztak, rizsmaszám papírt, de még aktatáskákat is, amelyek feltételezésem szerint a foglyul ejtett alkalmazottak táskái lehettek. Téglalap alakú keretet építettem belőlük Hand köré, mintha a kertemben akarnék virágágyást készíteni, majd a huszonöt kiló jéggel beterítettem, csak az arcát és az egyik karját hagytam szabadon.
- Ez mire jó? - A Wootennek szólított férfi közelebb lépett. Olyan volt a hangja, mintha valahonnan Nyugatról származott volna.
- Nagy sugárdózist kapott, ami tönkreteszi a szervezetét - feleltem. - Az egyetlen módja, amivel ez a folyamat megállítható, az, ha az egész testműködését lelassítjuk.
Kinyitottam az orvosi táskámat, kivettem egy injekciós tűt, beszúrtam a haldokló vezér karjába, és ragtapasszal rögzítettem. Bekötöttem egy infúziót: egyszerű, ártalmatlan, fiziológiás sóoldatot, amely se ilyen, se olyan irányban nem befolyásolhatta Hand állapotát. Hand teste hűlni kezdett a több centiméternyi jégréteg alatt. Csöpögött az infúzió.
Hand már alig élt. Dobogó szívvel néztem körül izzadó emberein, akik istenségként tisztelték. Az egyik már levetette a pulóverét, az alsóinge szinte szürke volt, szélei foszladoztak a sokévi mosástól. Sokuk szakállas volt, mások napok óta nem borotválkoztak. Felötlött bennem,

hogy hol lehetnek az asszonyaik és a gyerekeik, és eszembe jutott az uszály, és hogy mi folyhat most az erőmű más részeiben.
- Bocsánatot kérek - hallatszott egy remegő hang, amiből kiviláglott, hogy a túszok között legalább egy nő is van. - Ki kell mennem.
- Kísérd ki, Mullen! Semmi szükség rá, hogy ide szarjanak.
- Bocsánat, de nekem is kellene - szólalt meg egy másik túsz, egy férfi.
- Nekem is.
- Jól van. Egyenként - mondta Mullen; fiatal, óriási ember volt.
Már tudtam legalább egyvalamit, amiről az FBI-nak nem volt tudomása: az új cionistáknak nem állt szándékukban több túszt elengedni. Azért húztak csuklyát a foglyaik fejére, mert könnyebb arc nélküli embereket megölni. Elővettem egy sóoldatos fiolát, és úgy injektáltam ötven milligrammot az infúziós vezetékbe, mintha valamilyen csodaszer volna.
- Hogy van? - kérdezte harsányan az egyik férfi, miközben újabb túszt vezettek ki a mosdóba.
- Pillanatnyilag sikerült stabilizálni - hazudtam.
- Mikor fog magához térni? - kérdezte egy másik.
Megint kitapintottam Hand pulzusát: annyira gyönge volt, hogy alig sikerült. A férfi hirtelen letérdelt mellém, tapogatni kezdte Hand nyakát, ujjait a jég közé fúrva kitapintotta a szívét, majd dühösen és riadtan kapta föl a fejét.
- Nem érzek semmit! - rikoltotta vörös arccal.
- Nem is szabad éreznie - mondtam. - Most az a legfontosabb, hogy lehűtve tartsuk, mert így csökkenthetjük a roncsoló hatást, amit a sugárzás okoz a véredényekben és a belső szervekben. Jelenleg nagy adag dietilén-triamin-penta-etánsav oldatot kap, és nagyon is él.
Felállt, és ujjával a TEC-9-es ravaszán közelebb lépett hozzám; vadul villogott a szeme. - Honnan tudjuk, hogy nem csak szórakozik itt velünk, és nem ront még tovább az állapotán?

- Sehonnan. - Nem látszott rajtam félelem, mert már idejövetelemkor belenyugodtam, hogy ez lesz a halálom napja, és nem féltem tőle. - Kénytelenek elhinni, hogy tudom, mit csinálok. Erősen lelassítottam az anyagcseréjét. És nem fog egyhamar magához térni. Egyszerűen csak igyekszem életben tartani.
Elfordította a tekintetét.
- Állítsd le magad, Bear!
- Ne piszkáld a doktornőt!
Továbbra is ott térdeltem Hand mellett. Csöpögött az infúzió, az olvadó jég lassanként átszivárgón a rögtönzött fal alatt, a víz szétterült a padlón. Időről időre ellenőriztem Hand életjeleit, és jegyzeteket készítettem. Minden jel arra mutatott, hogy gondosan ápolom. Hiába próbáltam visszafogni magam, minden lehetséges alkalommal kipillantottam az ablakon, és egyre csak arra gondoltam, mi lehet a kollégáimmal. Néhány perccel délután három előtt Handet cserbenhagyta a szervezete. Egyetlen mozdulat, egyetlen hang nélkül halt meg. A jeges víz apró patakocskákban kígyózott a padlón.
- Kell még jég és gyógyszer! - néztem föl.
- És aztán? - Bear közelebb lépett.
- Előbb-utóbb kórházba kell szállítani.
Senki sem szólt.
- Ha nem kapom meg, amit kértem, nem tehetek többet érte - mondtam.
Bear odament egy íróasztalhoz, fölvette a túsztelefont, és beleszólt. Jég és gyógyszer kell még, mondta. Tudtam, hogy ha Lucy és csapata most nem lép, akkor valószínűleg lelőnek. Arrébb léptem a terjedő tócsától. Hand arcát nézve nehéz volt elhinni, hogy ekkora hatalma volt a többiek felett. De a társai ölni tudtak érte. Sőt öltek is.
- A robot hozza a cuccot. Kimegyek érte - mondta Bear az ablakon kinézve. - Már közeledik.
- Ha kimész, számíthatsz rá, hogy szétlövik a fejedet.

- Amíg a spiné itt van, addig nem. - Bear szeme ellenségesen, őrült tűzzel villogott.
- A robot be tudja hozni maguknak. - Meglepték őket a szavaim.
Bear felröhögött. - Elfeledkezett a lépcsőről? Azt hiszi, hogy az az ócska bádogdoboz fel tud mászni rajta?
- Igen, fel tud mászni - feleltem, nagyon remélve, hogy így is van.
- Hadd hozza be a cuccot, és akkor senkinek sem kell kimenni - mondta egy másik férfi.
Bear megint felhívta Wesleyt. - Hozza be a robot a cuccot az irányítóba. Mi nem megyünk ki. - Lecsapta a kagylót. Nem sejtette, mit tett.
Lucyra gondoltam, és imádkoztam érte, mert tudtam, hogy élete legnehezebb feladata előtt áll. Összerezzentem, mert váratlanul egy fegyvercső nyomódott a nyakszirtemnek.
- Ha meghal, te is meghalsz! Megértetted, ribanc?!
Nem mozdultam.
- Nagyon rövid időn belül el kell húznunk innen, és neki velünk kell jönnie.
- Ha megkapom, amit kérek, életben tartom - válaszoltam halkan.
Elvette a nyakszirtemtől a géppisztolyt, én pedig az utolsó fiola sóoldatot is beinjektáltam a halott vezér infúziójába. Izzadságcsöppek gördültek végig a hátamon, és a ruhámra vett köpeny alja teljesen átvizesedett. Lelki szemeim előtt megjelent Lucy, ahogy a felszerelésével ott áll a mobil parancsnokság előtt. Elképzeltem, hogyan mozgatja karjait-ujjait, hogyan lépked ide-oda, miközben a száloptikán keresztül a robot híven közvetíti környezete legapróbb részletét is. Lucy távoli jelenléte volt az egyetlen reményem arra, hogyToto nem szorul be, és nem zuhan le valahol.
A férfiak az ablakokon ki-kipillantva jelentették, hogy a robot feljött a rokkantkocsik számára létesített rámpán.
- Jó lenne nekem is egy ilyen - mondta az egyik férfi.
- Hülyébb vagy te annál, mint hogy használni bírjad.

- Dehogynem bírnám. Ez nem rádióirányítású ketyere, a rádió idebent nem működik. Van neked fogalmad arról, milyen vastagok itt a falak?
- Akkor is jó volna becipeltetni vele a tűzifát.
- Bocsánatot kérek - szólalt meg félénken az egyik túsz -, de ki kellene mennem.
- Na ne! Már megint?
Rettenetesen féltem, mi lesz, ha ezek most kimennek, s nem lesznek itt, mikor Toto megjelenik.
- Hadd tartogassa csak! A kurva életbe, hogy nem lehet ezeket a rohadt ablakokat becsukni itt! Seggrepesztő hideg van.
- Tripoliban majd hiányolod ezt a tiszta, friss levegőt. Élvezd, amíg lehet.
Többen is felröhögtek. Ugyanebben a pillanatban nyílt az ajtó, és megjelent egy férfi, akit addig még nem láttam. Sötét bőrű, szakállas figura volt, vastag dzsekiben s gyakorlónadrágban. Dühösnek látszott.
- Még csak tizenöt köteget szedtünk ki és vittünk a hajóra - mondta parancsoló tónusban, erős akcentussal. - Muszáj még egy kis időt kapnunk, és akkor tudunk még hozni.
- Tizenöt is mocskosul sok - mondta Bear. Úgy vettem észre, nem sokba veszi az új embert.
- Legkevesebb huszonöt köteg kell! Ebben állapodtunk meg!
- Ezt nekem senki se mondta.
- Ő tudja. - A rossz kiejtéssel beszélő férfi a földön heverő Handre nézett.
- Hát ővele ezt most nem bírja kitárgyalni. - Bear a padlóra dobta és bakancsos lábával eltaposta cigarettája csikkjét.
- Érti, amit mondok?! - A külföldi most már tajtékzott. - Minden köteg egy tonna, daruval kell kiemelni és a tartályba tenni. Nagyon lassú, és nagyon nehéz művelet. És nagyon veszélyes. Maguk legalább huszonötöt ígértek, s most miatta el akarnak rohanni. - A férfi dühös mozdulattal Handre mutatott. - Megállapodtunk vele!

- Engem meg csak ő érdekel. Föl kell raknunk a hajóra, és a doktornőt is visszük. Aztán pedig kórházba szállítjuk.
- Ez baromság! Én úgy látom, már meg is halt! Maguk nem normálisak!
- Nem halt meg.
- Akkor nézzenek rá! Fehér, mint a fal, és nem lélegzik. Meghalt!
Ordítoztak egymással még egy ideig, aztán Bear odatrappolt hozzám, és fölém tornyosult. - Ugye, hogy nem halt meg?
- Nem - feleltem.
A Bear nevű férfit kiverte a veríték. Kihúzta övéből a pisztolyát, rám célzott vele, aztán a túszok felé fordította, akik erre a lehető legkisebbre húzták össze magukat; az egyik sírva fakadt.
- Ne! Jaj, ne…! - könyörgött az egyik.
- Na ki akar olyan nagyon budira csoszogni? - ordított Bear.
A túszok hallgattak, csak a lélegzés által mozgatott csuklyák neszezése hallatszott. A résekben kikerekedtek a szemek.
- Te voltál? - A fegyver egy másik túsz felé fordult.
Az irányítóterem ajtaja jöttünkkor nyitva maradt, és a folyosó felől meghallottam Toto duruzsolását. Földarálta magát a lépcsőn, és végigjött a keskeny függőjárdán.
Másodperceken belül itt lesz.
Elővettem a magammal vitt hosszú, fémházas zseblámpát. Az MKK tervezte, és Lucy tette a táskámba.
- A kurva életbe! Én látni akarom, hogy meghalt-e - mondta az egyik ember.
Tudtam, hogy fellépésem befejeződött.
- Mindjárt megmutatom - mondtam.
Erősödött a duruzsolás.
Bear felé fordítottam a zseblámpát, és megnyomtam rajta egy gombot. A vakító villanás hatására a szeméhez kapott, én meg mint valami bunkóval, úgy sújtottam le a zseblámpával. Törött a csont a csuklójában, a pisztoly végigszánkázott a padlón, és begördült a robot.

Semmit sem hozott.
Hasra vágtam magam, és amennyire csak tudtam, elfedtem szemem és fülem. A helyiségben vakító fehér fény villant: Toto fejéből egy durranógránát röppent ki. Üvöltözés, káromkodás tört ki, a terroristák vakon tapogatózva egymásnak és a vezérlőpultoknak ütköztek; nem hallották, nem is látták a berohanó húsz-harminc túszmentőt.
- Ne mozduljatok, mocskok!
- Ne mozdulj, mert szétlövöm a tetves fejedet!
- Senki se moccan!
Én sem mozdultam, csak feküdtem Joel Hand sírjának jeges vizében. Helikopterkelepelés rázkódtatta meg az üvegtáblákat, az ablakokon kötélen leereszkedő FBI-osok ugrottak be. Bilincsek csattantak, félrerúgott fegyverek szánkáztak a padlón. Zokogást hallottam, bátorító szavakat: a túszokat vezették el. Még mindig nem emeltem föl a fejem.
- Minden rendben. Már semmi baj.
- Uram, Istenem! Hála néked, Istenem!
- Jöjjön. Jöjjön, kimegyünk innen.
Egy hideg kezet éreztem a nyakamon, s rájöttem, hogy az illető azt próbálja megállapítani, élek-e, mert halottnak látszom.
- Kay néni! - Lucy féltő hangja szólt.
Megfordultam, és lassan felültem. A kezem és az arcomnak az az oldala, amelyik a jeges vízben feküdt, érzéketlenné vált. Káprázó szemmel néztem körül. Reszkettem, vacogtam. Lucy pisztollyal a kezében guggolt mellettem, ide-oda villant a tekintete. A fekete ruhás FBI-osok elvezették az utolsó foglyokat is.
- Gyere, segítek - mondta Lucy.
Nyújtotta a kezét. Úgy remegett minden izmom, mintha szívrohamot vészeltem volna át. Nem tudtam fölmelegedni, a fülem még mindig csengett. Mikor felálltam, észrevettem Totót. Az ajtónál állt. A szeme kiégett, a feje elfeketedett. Senki sem törődött vele.

Lucy végignézett a padlón heverő halotton, a víztócsán, az infúzión, a tűkön és a kiürült sóoldatos tasakokon.
- Istenem… - suttogta.
- Sikerült? - Könnyes volt a szemem.
- Az előbb foglaltuk el a reaktort, a hajót meg az itteni eseményekkel egyidejűleg. Sokukat le kellett lőni, mert nem akarták eldobni a fegyverüket. Marino a parkolóban kapta el az egyiket.
- Lelőtte?
- Muszáj volt - felelte Lucy. - Úgy néz ki, mindet elkaptuk, de azért még vigyázni kell. Vagy harmincán lehettek. És az egész erőmű tele van robbanószerkezetekkel. Bírsz járni?
- Persze.
Kigomboltam és lerántottam átázott köpenyem, mert már nem bírtam tovább. A földre dobtam. Lerángattam a kesztyűmet is. Gyors léptekkel távoztunk az irányítóból. Lucy bakancsa hangosan csattogott a lépcsőfokokon és a függőjárdán, ahol Toto olyan jól manőverezett. A kijárathoz érve Lucy leakasztotta derékszíjáról a rádióját.
- Egy-huszonegyes a mobil egyesnek - mondta.
- Egyes.
- Kimegyünk. Tiszta a levegő?
- Megvan a csomag? - Megismertem Wesley hangját.
- Tízes-négyes. Csomag rendben.
- Hál' istennek - hallatszott a rádióforgalmazásban szokatlan, érzelmektől fűtött válasz. - Mondd meg a csomagnak, hogy várjuk.
- Tízes-négyes - felelte Lucy. - De azt hiszem, a csomag tudja.
Kiléptünk az épületből. Olyan erővel tűzött a nap, hogy el kellett takarnom a szemem. Nem tudtam, merre kell menni, és nagyon bizonytalanul álltam a lábamon.
- Vigyázz, lépcső. - Lucy fél karral átölelte a derekamat. - Csak támaszkodj rám, Kay néni.

Európa Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Osztovits Levente igazgató
Szedte az SZBÉ Bt.
A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 6136.66-14-2
Készült Debrecenben, 1998-ban
Felelős szerkesztő Szabó Olimpia
A fordítás szakszerűségét
dr. Maria Lima Carlos ellenőrizte

A kötetet tervezte Sz. Bodnár Éva
Műszaki vezető Névery Tibor
Készült 19,14 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 07 6141 6

Ez a kötet a Fűzfői Papír Rt.
65 g 1,8 volumenű Biharprint papírjára
készült.

JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN!
A következő KAY SCARPETTA-*könyv*

PATRICIA CORNWELL: IDEGENKEZŰSÉG
(nem végleges cím)

A trilógiát követő második Scarpetta-regényben a doktornőt immár világhírű patológusként látjuk viszont, akit számos országba meghívnak előadást tartani érdekes eseteiről és módszereiről. E kötet elején Dublinban találjuk, ahol egyrészt előadásokat tart, másrészt egy nyolc évvel azelőtt megszakadt és azóta folderítetlen bűntény sorozatot tanulmányoz, mely talán összekapcsolható az Egyesült Államokat most lázban tartó gyilkosságokkal. A tettes mindkét helyszínen ugyanazzal a módszerrel darabolta föl az áldozatait, ezért ésszerű a feltevés, hogy ugyanazzal az emberrel van dolguk.
Alig ér haza Richmondba, Scarpettát újabb bűnesethez riasztják: egy szemétlerakó telepen lefejezett, végtagok nélküli holttestet találtak a munkások. Bizonyosnak látszik, hogy jelen esetben nem a dublini kaszaboló a felelős, mivel egészen más módszerrel hajtották végre a csonkolást: megdöbbentő módon ugyanolyan fűrésszel, amilyet a patológusok használnak. Néhány nap múlva Scarpetta különös üzenetet kap az Interneten, valamint mellékletként egy fotót a holttestről, amely mellett ott sorakoznak a levágott végtagok.

Megjelenik februárban.
Keresse a könyvesboltokban
és az utcai könyvárusoknál.

JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN! JÖN!